

[illegible]

இரண்டு சகலமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ மீதான பிழைப்பு இவ்விரண்டு
யாதெனில், சென்னை டிஸ்ட்ரிக்ட் ஸ்டாப்டிஸ்ட்ரிக்ட் டிஸ்ட்ரிக்ட்
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸிப்பிரத்ய புஸ்தக பதிப்புத் துறைக்கு
இவ்விரண்டு சமீபப் பாதை ஸ்ரீவைஷ்ணவ மீதான பிழைப்பு
சம், இக்கிரிசு டிரான்ஸ்ஸெஷன் முதலிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ அபிப்பிர
சைகளை, இன்னுயிர்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவ மீதான பிழைப்பு 10 வர்க்கு
பாகைக்கு ஒன்று சமீபத்தைக் கொடுக்கப்படும்.

கி. மு. கி. பி. கி. பி. கி. பி. கி. பி.

[illegible]

[illegible]

ஷ்டாநங்களைவிட்டுத் தன்னுடைய துர்வாஸனையாலே தனக்குத்தோற்றி
ன விபரீதார்த்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களாலே அர்த்தாரஜ
நாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு தேஹபரஸஸனய்த் திரிகிற வாசார்யன்
[யஸம்ஸுக்ஷம்ஸம்ஸ் ஸ்ருஸுஸுக்ஷஸு] (யஜ்மாநக்ருதம்பாபம் த்ரவ்யமா
ஸி)த்யதிஷ்டதி) என்று சேதநதோஷ மவன் த்ரவ்யத்தைப் பற்றிக்கிட
க்கையாலே [ஈஸுஸம்ஸ் ஸுஸு] சிஷ்யபாபம்குரோரபி) என்கிறபடியே
அநதிகாரியான சிஷ்யாபிமாந தூஷித த்ரவ்யத்வாரா அவன் பாபமும்
மேலிட்டுத் தன்னதுமவனதுங்கொண்டு மேலிட்டு உருமாய்ந்துபோமா
கையாலே சிஷ்யனாகிலுமாம். விலக்ஷணலம்பந்தமே வேண்மிவநெ
ன்று ஸதாசார்யலம்பந்தத்தோபாதி ஸச்சிஷ்யலம்பந்தமு முபாதே
யமாகநினைத்து விலக்ஷணரையே சேர்த்துக்கொள்ளவேணும். ஆகை
யாலேயிறே [ஸ்ஸம்ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸீஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (ஸோயம் ராமாதஜமுநிரபிஸ்வீயமும்குத்திம் கரஸ்
தாம் யதலம்பந்தாதமதுதகதம் வர்ணயதேகூரநாது) என்று பூர்வோத்
தராசார்யர்களுக்குமுக்குத்திப்ரதராக ப்ரவித்தமான எம்பெருமானாகும் கு
ரோர்வசநாத்ரமணம்பண்ணித் தெக்காழ்வான்கோயிலிலே அபேக்ஷி
த்தஸீவைஷ்ணவர்களுள்ளாருக்கும் திருமந்த்ரார்த்தத்தை வெளியிட்
டவபசாரத்தாலே தமக்குத் தூர்க்கதியறிச்சரித்து ஸச்சிஷ்யரான கூ
ரத்தாழ்வான் லம்பந்தத்தாலே தமக்கு முக்திகரஸ்தமாயிற்றென்று கா
ஷாயவஸ்த்ரத்தை யேறிட்டுக் கூத்தாடினாரென்றுப்ரவித்தமிதே.[ஈஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸு] குரோர்வசோதித்ரமணே நிஸ்சித்யஸ்வஸ்யதூர்க்கதிம் - பராநர்
தாலுஹிஷ்ணுத்வான் மந்த்ரம்ப்ரோவாசபாஷ்யக்ருத்) என்னுநின்றதி
தே. இப்படி விலக்ஷண ஸிஷ்யலம்பந்த முத்தாரகமா மோபாதி அவி
லக்ஷண ஸிஷ்யலம்பந்தமும் அநர்த்தகரமாய்த் தலைக்கட்டிம். ஸத்புத்
ரலம்பந்தம் பிதாவுக்கு நரகஸமுத்தரணஹேதுவாய் அபதேப்ரவ்ரு
த்த புத்ரலம்பந்தம் அவஸ்பண்ணின நிஷித்தாதுஷ்டாநத்தாலே
[ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (பித்ருந்ப்ராஸயதேயம்) என்று பித்ருவர்க்
கத்துக்கெல்லாம் விநாஸஹேதுவாமென்று ஸாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநின்
றதிதே. [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ஸுஸுஸு
ஸுஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு - தச்சேஷ்டம்ஜம்
கரீயாந்ப்ரம்ஹத்பிதா - குருபிதாமுமுக்ஷோஸ்து) என்று ஸிஷ்யா
சார்யர்களுக்குப் பிதாபுத்ரலம்பந்தஞ் சொல்லப்பட்டதிதே. ஆகை
யாலே அபதேப்ரவ்ருத்த ஸிஷ்யலம்பந்தம் த்ரவ்ய பரிக்ரஹத்
வாரா ஸர்வாநர்த்தஹேதுவாய் ஸரிப்பிக்கும். இப்படி சிஷ்யலம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பும் ஈஸ்வரனையும் பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புஞ்சு வழியில்
லேயென்று முழுக்கூப்படியில் பரிஹ்ருதமாயித்திறே. காட்டினாலு
மென்று காட்டுகையை அங்கீகரித்தபின்பு ஸங்கோசம் ஏதுக்காக
வென்னில், (பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும் நெரியுள்ளியுரைத்த க
ணக்கறநலத்தினென்று) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரன் ஷட்
சமயவாதம் நசிக்கும்படி ஸந்தார்ச்சகத்தைவிசாரித்து அருளிச்செய்த
சாமஸ்ஸோகத்துக்கு நிஷித்தாதுஷ்டாந முட்பொருளென்றால் குரும
ந்தரதேவதாபரிபவங்களும் விபரீதார்த்தப்ராதிபத்தியும் ஸர்வோப
நிஷத்ஸாரபூதமான ஸர்வக்ஷிதாஸாத்ரஸாரமாய் [ఉపాయాఁషాఽర్హ్యం
మధ్యసూన్ఢితిమాన్ఢితే] (உபாயாபாயநிர்முத்தோ மத்யமாம்ஸ்திதிமாஸ்தி
து) என்கிறபடியே உபாயாபாயநிர்முத்தமான ப்ரபத்திபரிபவமும்
வருமாகையாலே விநாஸஹேதுவாம்மே ஆகையாலே [ఉచ్చిష్టమసి చ
మీధ్యం భోజనంతామసప్రియం] (உச்சிஷ்டமபிசாமேத்யம் போஜநம்தாமஸ
ப்ரியம்) என்று அமேத்யவஸ்துக்கள் தாமஸருக்கொழிய ஸத்வரிஷ்
டர்க்கு த்யாஜ்யங்களாயிருக்கும். த்ரிகுணாத்மக க்ரியாதிரசேதந
ருக்கன்றோ குணதுருணமாக த்யாஜ்யங்களும் உபாதேயங்களுமாயி
ருப்பது. [సర్వం ఖల్విదంబ్రహ్మ] (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம) என்று ஸமஸ்
தவஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மாத்தமகமென்று புத்திபண்ணியிருக்கும் அதி
காரிகளுக்கு த்யாஜ்யங்களாமவையுண்டோவென்னில், இவன் த்ரிகு
ணத்தமகமான ப்ரக்ருதியைவிட்டு முத்தானபின்பிடிறே ததீயத்வாகார
த்தாலே லீலாவிபூதியெல்லாம் அதுபாவ்யமாய்ப் போருவது ப்ரக்ரு
திவிசிஷ்டராயிருந்தாலும் அவன் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற வா
ழ்வார்போல்வாரும் ப்ரஹ்மலாதாழ்வான்போல்வர்ரு மடரோகூஜ்ஞா
நிகளாய் ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ஸர்வேஸ்வரனே ஸாக்ஷாத்கரித்து
விஷுஸஸ்த்ராக்கிகள் முதலாக ப்ராதிசூல்யமத்து (அரியுந் செந்தீ
யைத்தமுவி யச்சதனென்னு மெய்வேவாளென்னும்)[నాగార్జునుని వాయిం
శస్తிரీభిః సహారైః । క్షయస్థితౌ సవాతేన సవిష్యణశ్చ త్వయా సత్వానక్షమతిః
కృష్ణైరశ్వినాన్ మహారైః సవివేదతనూనాం తత్ స్తోత్రాఙ్ముఖసంధితే]
(நாக்நிர்தஹ்திநவாயம் ஸஸ்த்ரைச்சிந்நோநசோரகை - கூயம்நீதோ
நவாதேந நவிஷ்யேணநக்ருத்யயா . ஸத்வாலுத்தமதிடு க்ருஷ்டணே
தஸ்யமானோமஹோரகை- நவிவேதாத்மநோகாத்ரம் ததஸ்ம்ருத்யாஹ்
லாதலம்ஸ்திது) என்று மெல்லாம் அதுகூலங்களாய் [సర్వ భూతా త్
కీతాత జగన్నాథేజగన్తయే పరమాత్మని గోవిందే విత్రావిత్ర కథాఃకుతః] (ஸர்வபூ
தாத்மகேதாத ஜகந்நாதேஜகந்డயே - பரமாத்மநிகோவிந்தே மித்ரா
மித்ரகதார்குது) என்று ஸர்வஸமராய் (புகழ்நல்லொருவனென்கோ

2

[illegible]

ஊ! ஸ்ரீகிருஷ்ணாச்சாரம் முநஸி நலக்ஷயே] (ப்ரியாயமமவிஷ்ணுச்ச தேவ தேவஸ்யஸார்ங்கினௌ - மலீஷ்வைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத்) எ ன்றும் [யுகாபிஸ்ஸஹோஸ்திம்ராஜாஸ்மி ரிதாம் । ஸ்கோஸ்யாஸிந்திரியாஸ் பஞ்சஸந்யஸிந்திரிம் । லக்ஷ்யன் சூலமாஹி கர்ஷணீ விதாமு] ॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥ ய ஸ்ரீ மருதம் செந்ரிதாம் । பிரியாசிந்ரிதாம் சை மதுஷ்டாஷ்டிந்ரிதா த்] (யதாஹிவல்லபோராஜேனா நதிம்ராஜேனாப்ரவர்த்திதாம்-லோகே பயோகிரீம்ரம்பாயம் பஹுஸஸ்யவிவர்த்திரீம் - லங்கயங்குலமாரோஹே தநபேக்ஷோபிதாம்ப்ரதி-ஏவம்விலங்கயம்ரத்த்யோ மாயாதாம்வேதநிரிமி தாம் - ப்ரியோபிடப்ரியோலெளமே மதாஜேனாவ்யதிவர்த்தநாத்) என் கிறபடியே பகவதாஜேனாபுபங்களுள் வைதிகமாயாதைகளை யதிக்கரி த்து தத்திரிந்தங்களான துவப்ப்ரவ்ருத்திகளாலே பகவதநபிமதனா ய் தானும் நசித்து தன்னையடைந்த சிஷ்யனைபுங்கொன்று தன்னைக் கண்டபிறிரில் தன்னையதுவர்த்தித்து சிலரும் அநாதரித்து சிலரும் நசிக்கு ம்படி அபதேப்ரவ்ருத்தனாய் தன்னையாசார்யாகவபிமானித்து க்யாதி லாபபூஜாதுவர்த்தநங்களை அபேக்ஷித்து விபரிதப்ரவ்ருத்தரான சிஷ்ய ரைக்கூட்டிக்கொண்டு அவர்களுடைய துரபிமானதுஷ்டிதத்ரவ்யத்தை பரிக்ரஹித்து அத்தாலே தேஹயாத்ரைடப்பித்துக்கொண்டு போரும வனன்றிக்கே நாத யாமுந யதிவர கூரநாத கோவிந்த பட்டாரக லோ ககுரு வரவாமுனி ப்ரப்ருதிகளுடைய வசநாதுஷ்டாநங்களை பரிசீலித்து மயர்வம்மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபதங்களிலு ம் ததர்த்தவிஸ்திகரணங்களான ஸ்ரீவசநபூஷணதி அகிலரஹஸ்யங்களிலு ம் லம்மலாரிசேதநோஜ்ஜீவவார்த்தமாக விதிக்கப்பட்டமாயாதைகள் அதிக்கரணம்பண்ணாதே வேதஸூல்த்ரவிருத்தங்களான துரதுஷ்டாநங் களை நன்குகபரித்யஜித்து ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே சிஷ்யபுத்ரோஜ்ஜீவவார த்ததாகவும் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகவும் சிஷ்டராலே பரிக்ரஹிதமா னவிஹரிதகர்மங்களில் உபாயத்வபுத்தியை மஹாபாதகாதிகளைப்போ லேலவாவலநமாகவிட்டு யதோசிதமாக ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டு தன்னை ஆசார்யபரதத்ராகவும் சிஷ்யனை லப்ரஹ்மசாரியாகவும் உபதேசபல ம் மங்களாஸாஸநார்ஹதையாகவும் புத்திபண்ணி தன்னாலே திருத்த ப்பட்ட லட்சிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லாம் ஆசார்யனுக்கு ஸேஷமெ ன்று லமர்ப்பித்து நிர்ப்பரனாயிருக்க அத்நையெல்லாம் தான் நீரீகழித் து அவனுக்குதியையும் கொடுத்து உம்முடைய ஆத்மாத்மியங்களெல் லாம் ஆசார்யாதீநமானின்பு யதோசிதமாக பகவத்பாகவத விஷயங்க ளிலும் உம்முடைய தேஹயாத்ரையிலும்வினியோகங்கொள்ளுமென் று நியமிக்க அவருடைய நியோகத்தாலே தரும்படி பகவத்பாகவதவிஷ

இவை ஹ்ருதயத்திலே இடமிக்கொள்ளுமென்று அவன்தலைவேலைக்க அதை கூரத்தாழ்வானகண்டு அய்யோ நாம்கூரகுலத்திலேபிறந்து ஸாஸ்தாப்யாஸம்பண்ணிக்கெட்டோம், நாமுமொரு ஊமையாய்ப்பிறந்தால் பரகதஸ்வீகாரம் லபிக்குமிறே என்று பரிதபித்தார். இவர்கள் ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களுக்கு அஸுத்தானாலும் பரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகளுக்கு ஆஸ்ரயபூதரான சேதநராகையாலே ப்ராதிசூல்யநிர்ருத்தியுண்டாகவேணும். ப்ராதிசூல்யங்களாவன, அஹங்காரமமகாரம் பரஹ்மம்மை பரநிந்தை பரஸ்தோத்ரம் பரதாரபரிக்க்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் முதலானவையும் ஸுத்வஹாரிகரங்களும் ரஜஸ்தமோர்ரேககரங்களுமான அபக்ஷ்யபக்ஷண அபேயபாநங்களும் தேவதாந்தர ஸாதநாந்தர விஷயாந்தர ப்ராவண்யங்களும் பகவத்பாகவதாபசாரங்களும் முதலானவை. இவற்றினுடைய நிர்ருத்தியில்லாதபோது ஸுதாசார்யாபிமானமும் ரக்ஷகமாகமாட்டாது. ஒரு செய்நிரம்ப நீர்நின்றால் ததாவக்தியாலே அசல்செய் நீரில்லாவிட்டால் பொசிந்து பலபர்யந்த மாமித்தனையொழிய செங்காயம் முதலான களைகள் விஞ்சி வேர்ப்புழு பட்டற்றி உறாவிப்போமிடத்தில் அசல் ஜலஸம்ருத்தி ரக்ஷிக்கமாட்டாதே. ஆனால் [सृष्ट्यैष्ठ्यैश्चै र्विभक्तै र्ज्ञैःसृष्ट्यैःसृष्ट्यैःसृष्ट्यैः - सृष्ट्यैःसृष्ट्यैःसृष्ट्यैःसृष्ट्यैः] (அச்சேப்யநச்சேபியஸீரி வர்க்கே ஸ்ரேயஸ்கீஸத்த்ருபாதலேவா - ஸமித்பஸுச்சேதகஸஸ்த் ரயுக்மே ரலேநஹமீக்ரணம்ஸமாநம்) என்று ரஸகுளிகையானது ஸமித்பஸுச்சேதகவிபாகமற லோஹஸுத்ரங்களைப் பொன்னுக்குமா ப்போலே புண்பபாபபுருஷவிபாகமற ஸுதாசார்யஸம்பந்தம் உத்தாரக மென்று சொல்லாநின்றதிறையென்ன-த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸமித்பஸுச்சேதகஸஸ்த்ரங்கள் அசேதநங்களாகையாலே சேதகத்வம்தற்குத்ரு சேதநாதிரமாய் ரஸுக்கையாலே பொன்னுய்விட்டது. அப்படியே இவனும் ஸ்வாசார்யாதீஸத்தாதிசூல்ய தானென்றுஞ்செய்யாத அசித்தவத் பரதந்த்ரனாலே அவனுக்கு ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களில்லையென்கிற குறையற்று ஸுதாசார்யஸம்பந்தத்தாலே முக்தனய்விடும். ப்ராதிசூல்ய பவ்ருத்திகளுண்டானால் விநாஸமேபலிக்கும். சிஷ்யாசார்யஸகூணத்துக்கு லீமாபூமியான கூரத்தாழ்வான்ஸம்பந்தமுடையனுவைத்து பாகவதாபசாரத்தாலே வீரஸுத்தரனென்கிற ராஜாநசித்துப் போனானிறே. ஆகையாலே நிஷித்தாதுஷ்டாநபரனுக்கு ஸுதாசார்யஸம்பந்தமுண்டென்று ஈடேறவிரகில்லை. அச்சேப்யநச்சேபியென்று ஸுத்தனாலும் அஸுத்தனாலும் முக்தனென்றுசொல்லாநின்றதே பென்னில், அது பூர்வவ்ருத்தவிஷயம். [सृष्ट्यैःसृष्ट्यैःसृष्ट्यैःसृष्ट्यैः]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ழிந்தேன்) என்று எப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டரானாலும் க்ருபைபலிக்கும் போது இவ்வாகாரங்களெல்லாம் லபித்துஜ்ஜீவிக்கும் [உதேஃஸவஹ்ஜே ஸ்ரஃஜிஸிஸ்டிஃ | ஸஃஸ்யஸுநைவாஸ்ய ஸ்ரஃஜேஹ்ஸுஸ்தக்] (சிதம்பரமசில்லா பே ப்ரபத்திரபிநோபதி - விபர்யயேதுரைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாத கம்) என்கிறபடியே (அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது) அநாதிகா லார்ஜித ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மம் ப்ரதிஷேதிக்கமாட்டாமையாலே தானேமேல்விழுந்து இவனைலாதுகர்மங்களைப்பண்ணுவித்து தன்னை ப்ராபிக்கும்படிபண்ணும் [ஸஃஸ்யஸுஸ்தக்ரூர்யஸி ஸ்ரஃஜேஹ்ஸுஸ்தக்ரூர்யஸி] (ஏஷஏவலாதுகர்மகாரயதி தம்யமேப்யோலோகேப்யா உந் நிநீஷதி) என்று ச்ருதியும்சொல்லிற்றிதே. (என்சொல்லால் யான்சொ ன்ன வின்கவியென்பித்துத் தன்சொல்லால் தான்தன்னைக்கீர்த்தித்த மாயன் - தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான்சொல்லி யொப்பிலாததிவி னையேனையுய்யக்கொண்டு போகிய அப்பனையென்று மறப்பன்) என்றும், இந்தகவித்வம் ஆழ்வார் தன்சொல்லாலேசொன்னாரென்னும்படி. தா னேதன்னைக்கீர்த்தித்துக்கொண்ட வாஸ்சர்யபூதன் தப்பில்லாதபடிதன் கவித்வத்தை தானேசொல்லி அவுந்ருபாபிஷ்டனை வென்னை யுஜ்ஜீ விப்பிக்கிற உபகாரகனென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிதே. இத்தால்தா ன் உஜ்ஜீவிப்பிக்கநினைத்தவரை தேஹோபாதேயங்களறிந்து நடக்கும் படி அந்திப்ரவிஷ்டனாய் நியமித்து முக்தனாக்ருமென்று சொல்லப் பட்டதாய்தது. ஆகையாலே வுதாசார்யோபதேசத்தாலல்லது இவை யொன்றும் தெரியாமையாலே அசார்யாபிமாநாத்ரபூதனாக்கி தததரூப ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களுண்டாபடிபண்ணி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும். இப்ப டிப்பட்ட வதிகாரிக ளிக்காலத்திலே துர்லபமிதேயென்னில் [ஸஃஸு ஸ்ரஃஜிஸிஸ்டிஃஸுஸ்தக்ரூர்யஸி] (வாஸுதேவஸ்ஸர்வமிதி- ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப) என்றும் [க்ரஃஸுஸ்தக்ரூர்யஸி] (கர்சிந்மாம்வேத்தித் த வத) என்றும்(ஒரொருவருண்டாகில் அத்தனை) என்றும் ஸுதுர்லப மாகவே சொல்லப்பட்டதிதே. ஆகையாலே ஆசார்யவரணம்பண்ணி பஞ்சவம்ஸ்கார நாமரூப தாரணமாத்ரமுடையராயிருந்து வைத்தும் மந்த்ரவிருத்தங்களான தேஹாத்மாபிமாந அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வா தந்தர்ய அஹங்காரமமகார த்வேஷ காமக்ரோத மத மாத்ஸர்ய யுக்த ராய் பத்தலம்ஸாரியாய் புத்ரதநதாந்யாதி லக்தராய் ஒருவருக்கொரு வர் அர்த்தகாமநிமித்தமாகவும் அஹங்காரத்தைப்பற்றவும் ஸ்பர்த்தித் துக்கொண்டு அலேவ்யலேவாநிரதரானவர் இன்னமும் நாலுநாள் லீலைக்கு விஷயபூதராவர். தேஹாவலாநகாலத்துக்கானாலும் [ஸிஃஸு ஸுஸ்தக்ரூர்யஸி] (பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந்) இத்தயா

திப்படியே ப்ராதிசூல்யங்களில் விரக்திஜித்துப் ப்ராமார்த்தானால் (ஆறு
நீர்வரவணித்தானால் அதுக்கிடான அடையாளங்களுண்டாமாப்போ
லே) முத்தபுருஷுலக்ஷணங்களெல்லாம் [நவாஸரஃஸஃஸுத்ரம்] (வஸ்தாபரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸவர்வதேஹிபிடு) என்கிற
படியே, எல்லாருக்குக் காணப்பட்டு தனக்கும் இது சரமஸரீரமென்று
அறுதியிடலாயிருக்கும். அக்காலத்துக்கு மதுவே யாத்ரையானால்
ஜம்மாந்தரத்தைப் ப்ராபிக்கும் [நவாஸரஃஸஃஸுத்ரம்] (நகலு
பாகவதா யமவிஷயமகச்சந்தி) என்று சொல்லுகையாலே அவிரீதனா
னாலும் யாம்ய லோகபராப்தியில்லையென்று ப்ரமேயரத்தந்திலே அ
ருளிச்செய்தார். “பெரியவாச்சாம்பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன்
வந்து ஸ்வாமிந் நாம் லீலைக்குவிஷயமோ க்ருபைக்குவிஷயமோவெ
ன்று கேட்க, உடலைப்பற்றியிருந்தோமாகில் லீலைக்குவிஷயமாகிறோ
ம் உயிரைப்பற்றியிருந்தோமாகில் க்ருபைக்குவிஷயமாகிறோம்” என்று
அருளிச்செய்தார். இத்தால் [த்யுக்ஷாஸ்யஸுத்ரம்] (த்வம்மாஸ்ஸருத்ரஸ்வாயு
மேதோமஜ்ஜாஸ்திவம்ஹமேதௌ - தேஹேசேத்ப்ரீதிமாந்முடோ பவி
தாநரகேபிஸு) என்கிறபடியே தேஹாபிமாநியாய்க்கொண்டு தைல
க்ருதாதிகளாலே யுடம்பைப்பெருக்கி விஷயப் ப்ரவணராய் தேஹாது
பந்திகளான பார்யாபுத்ராதிகளில் அதுரக்தசித்தராய் ஸாஸ்த்ரவஸ்ப
யரின்றிக்கே ஸ்வைரம் ஸஞ்சரித்தாராகில் லீலாவிஷயமாய்ப் போவ
ர்கள். ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமாத்த்ரமாக ஆகாரத்ரய லம்
பந்நராய் அர்த்தபஞ்சகதத்வஜ்ஞராய் ஹேயோபாதேயங்களறிந்து
ஸ்வரூபவிரோதிகளான ப்ராதிசூல்யங்களெல்லாம் த்யஜித்து தில
தைலவத் துர்விவேசமாய் த்யஜிக்கவொண்ணாத தம் தேஹத்தைக்
கண்டால் ஸத்ருவைக்கண்டாப்போலே ஹயப்பட்டு அத்தை வளர்த்
துக்கொள்ளாதே நியதாஹாரங்களை வுத்தாதாரகமாத்த்ரம் ஸ்வீகரி
த்து ஸாஸ்த்ரவஸ்யராய் நிரஹங்காரத்தாலே ப்ரவர்த்தித்தாராகில்
க்ருபாவிஷயமாவென்று அருளிச்செய்தாரென்கை. ஆகையாலே
வஸ்தாசார்யவரணம்பண்ணி ததுபதிஷ்டமாத்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநாதுஷ்டா
ந லம்பந்நரானாலாயிற்று முக்தியோக்யராவது. இவ்வாசார்யவரண
ம்பண்ணுகிற வதிகாரிகள் ப்ரதமப்ரபந்நரென்றும், சரமப்ரபந்நரென்
றும், த்விவிதம். முதலதிகாரி ஸ்வாசார்ய ன்ருளிச்செய்தபடியே
பகவதத்யந்தபரதந்த்ராய் ததேகப்ரவணாய் (சேலேய்கண்ணிய
ரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே
யினியாவாரே) என்றும் [சாஸ் தீஸஸ்யம்] (வாஸுதேவஸ்ஸவர்வம்) என்

கார்வமாக்குவதே பன்னியாகையாலே ராஜாவானவன் பிணிபட்டிருக்கிற வேர்வையின்மேலே கணவைத்து இவளை போகார்வையாம்படி பாங்காகப்பண்ணித்தரவேண்டுமென்று பிஷ்கிர்வரனுக்கு நியமித்தால் துவ்வியளவுதந்தையிட்டு பத்யக்ரமத்திலே திவந்தி நன்றாகசோதித்து நிர்தோஷையானபின்பு அவனுக்கர்வையாமென்று கொடுக்கும்தொழிய உள்ளிருக்கிறவை யுண்டாயிருக்க புறப்பூச்சு மஞ்சள் குங்குமம் சாந்து அஞ்சநம் முதலானவை பூசி ஸ்ரக்வஸ்த்ரபரணிகளாலே அலங்கரித்து போகார்வையானொன்று அவன்பக்கலிலே போகவிட்டால் இருவருக்கும் சிரச்சேதபர்யந்தம் வருமாப்போலே பரதந்தரான ஸ்வாசார்யனும் இச்சேதநீனை நிகிலவேயப்ரத்யநீகனைவனுக்கு அர்ஹனுக்கும்போது நெடுநாள் அந்யபரனும் திரிந்த விவனுடைய அவித்யா கர்மவாலநாருசிகளாகிற தோஷங்களுள்ளே கிடக்கச்செய்தேயும் நாமருபங்களுண்டாம்படி பண்ணினதேபோருமென்று ஸமர்ப்பித்தா விருவருக்கும் விநாஸமேபலிக்குமென்று நன்றாகத் திருத்திக்கொடுக்கு மாகையாலே ஸதாசார்யஸம்பந்தம் ஸீக்ரபலப்ரதமென் றபேக்ஷிக்கப் பட்டது. “எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமுடையன யிருந்துவைத்து அரங்கமானிகையென்பானொருவன் விஷயப்ரவணனாய் வர்த்திக்கக்கண்டு பஹுஸம்ஸிக்ஷித்து கீதாத்யாயங்கள் பதினெட்டுமோதுவித்து அதில ர்த்தம் நெஞ்சில்பமித்தி ஊனுமுறக்கமு மறியாதே வீதராசனாக்கி க்ருபாபரதந்தரனாம்படி யருளினாரிமே.” ஆகையாலிவன் அவிநீதனாலும் ரக்ஷிக்க ஸக்தரென்னுமது ஸத்யம். இவ்வர்த்தம் (இமிமேயினியசுவர் க்கத்திலின்னம்) என்கிறபாட்டிலே, இனி எம்பெருமானாரை ஸரண மென்றதயவலித்தால் நம்வஸத்திலே நம்மைவிட்டு நான்விஷயவாவலி யாலே துர்மார்க்கத்திலே திரிந்து ஸவர்கநரகங்களிலே ப்ரவேஸரிக்க ஸமமதிப்பரோ ஸம்மார்க்கத்திலே ப்ரவர்த்திக்கும்படி திருத்திப்பணி கொள்வாரானபின்பு பகவத்ப்ரபத்த்யர்த்தமாக நீக்ருஸமாகவேண்டா வென்று அமுதனாருளிச்செய்தாரிமே. இன்னமும் பகவத்ப்ரபந்தனுக் கு சிஸ்ப்ரமாதிகமாக ஐவறிகதோஷமுண்டானாலும் [உஷ்ணஸூத்ரம்] ஸாஸ்யஸூத்ரம் [அவிஜ்ஞாதாஹிபக்தாநா மாகஸ்ஸுபகமலேக்ஷணம்] என்றும், [கீஸ்யஸூத்ரம்] [தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்] என்றும், [ஸாஸ்யஸூத்ரம்] [ஸாதுவஸமந்தவ்யம்] என்றும் (செய்தாரேல் நன் றுசெய்தார்) என்றும் ஸர்வசக்தியுத்தன் நிவாரகரில்லாத நிரங்குஸஸ்வாதந்தர்யத்தோடே கூடின பரமக்ருபாவானாகையாலே மித்ரபாவமே யு மையுமென்று எதிரிட்டவரோடே மன்றாடி தன்பின்னே வைத்துக்கொ ண்டி ரக்ஷிக்கிலும் ரக்ஷிக்கும். ஆசார்யன் பகவத்ப்ரதந்தர ஜம்மனாகை

யுரூபே நிவ ரூக்ஸ்ய || அஹ்ய உவந்யூரதமாஸஸ்ய மோகீ ஸ்ருவீ நிஜ்யுஹி-ஸ்க்ஸ்ய ||
 சமகமுநியதாஸ்ய ஸர்வஹ்யாஸநக்ஷிய விஷயஸுஹிவரீ ஜ்ஞானஜ்ஞாபுஷா ஸ்ரு
 அநியதேநியதாஸ்ய ஸர்வஹ்யாஸநக்ஷிய ஸ்ருவீ ஜ்ஞானஜ்ஞாபுஷா ஸ்ரு
 (ஸுபத்தஸாஸ்த்ராபிரதஸ்யமோகேஷா நசைவரம்பா வலுதப்பரியஸ்ய-
 போஜநாச்சாதததப்பாஸ்ய நலோகசுத்தக்ரஹணேநரதஸ்ய - ஏகாந்தஸீ
 லஸ்யத்ருடவ்ரதஸ்ய பஞ்சசெந்திரியப்ரீ திரிவர்த்தகஸ்ய - அத்த்யாத்மவித்
 யாததமாநஸஸ்ய மோகேஷாத்ருவோநித்ய மஹிம்ஸகஸ்ய - ஸமதமநிய
 தாத்மாவர்வபூதாதுகம்பி விஷயஸுஹிவரீக்தோஜ்ஞாநத்ருப்திப்ராஸா
 ந்து - அநியதிரியதாநோகைவருஷ்டோந்ருஷ்டுப்ராஸலிதஇவகே
 ஹேவர்த்ததேயஸ்யமுக்து) என்கிறபடியே ப்ராஹ்மஸாஸ்த்ராநிபு
 டையவனுக்கும், க்ரஹத்திலே லுத்தனாவனுக்கும், அஸுநாச்சாதந
 வநிதாதிகளில் தத்பாநாவனுக்கும் லாம்பலாரிகதுஷ்கரம்பரவ்ருத்தி
 யில் அபிரதிபுடையவனுக்கும், மோகூயோக்யபதயில்லாமையாலே அ
 வற்றைவிட்டு லம்பலாரிகளோடேகலந்து திரியாதே ஏகாந்தஸீலனய்
 ஸர்வரணஞ் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி ஸிஷ்டாசாரத்தில் த்ருடசித்
 தனய் ஸப்தாதிவிஷயங்களில் விரத்தனய் அத்த்யாத்மஸாஸ்த்ரவிசார
 நிரதனய் பூதத்ரோஹியாகாத பரமதயாபரணுக்கே மோகூலித்தி
 தப்பாதென்று நிஸ்சயித்துக்கொண்டு ஸமதமாத்யாத்ம குணபரிபூர்
 ணனய் லர்வபூததயாபரணப் விஷயஸுஹிவரீக்தனய் விஜ்ஞாநபரி
 பூர்ணனய் அஜ்ஞாந லம்பலாரிகள் தர்ஜந பர்த்லநாதிகளாலே தன்
 னை பரிபவித்தாலும் தான் கலங்காதே ப்ராஸாந்தசித்தனய் போக்ய
 வஸ்துக்களே யாகவேணுமென்கிற நியதியின்றிக்கே ஏதானாலும் கூட
 த்பீடா நிவ்ருத்யர்த்தமாக பரிசுத்தவஸ்துஜீவந நியதியையுடையனய்
 த்ருஷ்டபலலாபாலாபங்களில் ஹர்ஷஸோகமில்லாதவன் க்ரஹத்தி
 ல்வர்த்தித்தாலும் ஜீவந்முத்தரென்று சொல்லப்படும். இந்தவதிகாரி
 யே ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செய லநுபவத்துக்கு போக்யரென்று
 குருபரம்பராப்பராவத்திலே பின்பழகிய நாயனாரருளிச்செய்தாரிதே.
 ப்ரபந்நனாவன் மந்த்ரங்களானாலும் ப்ரபந்தங்களானாலும் அர்த்தா
 நுவந்தாநத்தோடே சப்தாநுவந்தாநம் பண்ணவேணுமிதே. [ஸ்வயம்
 ஸுஸ்ஸுந்ஸஸ்ய] (தவ்யமர்த்தாநுவந்தாநேநலஹ என்றும் (இப்பத்
 துடன் வைகல்பாடவல்லார் வானோர்க்காராவமுதே) என்றும் எம்பெரு
 மானாரும் ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தாரிதே. ஜபஹோமாதிகளில் ஸப்
 தஸுத்தியாலே ரகூகமாவது உபாலகனுக்கிதே. ப்ரபந்நனுக்குஅர்த்
 தாவபோததத்தாலே த்யாஜ்யோபாதேய விவேகம் பிறப்பித்து த்யாஜ்ய
 ங்களை விடுவித்து உபாதேயங்களை ஸ்வீகரிப்பித்து ரகூகமாமித்தனே.

[illegible]

இவையுண்டானாலாய்த்து மகாரார்த்த ஜ்ஞாநவரித்தி, இந்த தேஹாபி
மாந நிவ்ருத்தியே ப்ரதமாதித்யாரம். இதுண்டாகவே ஸம்ஸாரபீஜம்
நஸித்து ஸ்வரூபவரித்தியுண்டாம். ஸ்வதந்த்ரனென்கிற புத்திபிறந்தா
ல் காரணத்வ ரக்ஷகத்வ சோஷித்வ வாசிபான அகாரார்த்தத்தை யது
லஸ்தித்து நாம் பகவச்சேஷபூதரல்லோமோ நமக்கு ஸ்வாதந்த்ரயங்கு
டுமோ வென்று அந்தபுத்திதவிர்த்துக்கொள்ளவேணும். அப்யஸோஷத்
வபுத்தி பிறந்தால் அநந்யார்ஹவாசிபான உகாரார்த்தத்தை யதுலஸ்தி
த்து நாம் அநந்யார்ஹரல்லோமோ அப்யஸோஷத்வங்குடுமோ வென்று
அத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளவேணும். ஸவரக்ஷணத்தில் தனக்கத்வ
யமுண்டென்கிறபுத்தி பிறந்தால் நமஸ்பீப்தார்த்தத்தை யதுலஸ்தித்து
க்கொண்டு [ஸுயத்யாநீஸந்த்யா-நமஸு] (மமபகவாதேவரக்ஷக-நமம)
என்று அந்தபுத்தி தவிர்த்துக்கொள்ளவேணும். ஆபத்யரக்ஷகங்க
ளில் பந்துத்வபாதிபத்திபிறந்தால் அபந பதார்த்தத்தை யதுலஸ்தித்
து ப்ராப்யனாவனே லஸ்வவிதபந்துவுமென்று அத்தைத் தவிர்த்துக்
கொள்ளவேணும். விஷயங்களில் சாபல்யம் பிறந்தால் வ்யக்தச
துர்த்தியை அதுலஸ்தித்து நாம் அப்யஸோகரல்லோமோ அவனுக்கி
ஷ்ட விஹோகாரஹமாயிருக்கவேணுமெதொழிய நமக்கு வேறே சி
ல விஷயாதுபவங் கூடுமோவென்று அத்தை நிவர்த்திப்பித்துக்
கொள்ளவேணும். இப்படி மந்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே த்யாஜ
யோபாதேயங்களறிந்து தேஹாபிமாநாதிகளை பரித்யஜித்து சோஷ
த்வ பாரதந்த்ரய கைங்கர்யங்களை அங்கீகரித்து ப்ரவர்த்தித்தால் ஸ
வரூபவரித்தியுண்டாய் பகவதநுக்ரஹபாத்ராய முக்தியோக்யராவர்.
[தத்யாநீஸந்த்யா-நமஸு] மில்லாதபோது மந்த்ரார்த்த காலசேதபம் நித்
யம் சாதாபிஷேகம் பண்ணினாலும் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போ
வர்களென்று பட்டரருளிச்செய்வர். இனி ப்ரபந்தங்கள் கற்றதுக்கு
பலம் அவற்றி லருளிச்செய்தபடியே “அறியக்கற்று வல்லரானால்
வைஷ்ணவத்வவரித்தி” என்கிறபடியே அறியவும் அதுஷ்டாநம்பண்
னவும் சுக்தரானாலாய்த்து வைஷ்ணவத்வவரித்தி புண்டாய் (தமு
வப்பாடி யாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே) என்கிறபடியே முக்தரா
வது கேவல பாடமாத்ரமானால் [தத்யாநீஸந்த்யா-நமஸு] (தர்வீபாகராவம்
யதா) என்கிறபடியே நமக்கு நாலாயிரம் வரும் மூவாயிரம்வரு
மென்று அதுவுமொரு அகிங்காரத்துக்கு ஹேதுவாய் அப்யஸோஜ
கமாய்ஹும். [ஸுயத்யாநீஸந்த்யா-நமஸு] (பாடாதேவப்ரஸமிததம) என்று
சொல்லாநின்றதே யென்னில்? சப்தார்த்தஜ்ஞாநமில்லாதபோது ஹே
யோபாதேயங்க ளிலையென்று தெளிந்து வ்யவஹரிக்க யோக்யதை

பாடல்கள் சந்திரமண்டலத்தோடே சேர்ந்திருக்குமென்றும் (வெள்ளி யெய்தமதின்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்) என்று ஸங்கரமண்டலத்தோ டே சேர்ந்த ப்ராகாரங்களென்றும், சொல்லுகிறவை ப்ரத்யக்ஷ விருத்த ங்களாகையாலே ப்ரஸம்ஸாபரங்களென்று கொள்ளவேணுமிதே. அ த்யௌந்த்யத்துக்கு ஸ்வாபதேஸுத்திலே தாத்பர்யம். [ஸஹ்யஹ ஸக்யஞ்சுஷ்ணம்] (யதாததாவாபிலக்ருத்க்ருதோஞ்சலி) என்று அஞ்ஜலீயை ப்ரஸம்ஸிக்குமளவில், [கேசலி] (கேசலி) என்று ரென் றும் [கதாபி] (கதாபி) என்று ரென்றும் ஒருகாலத்தில் ஓர்அஞ்ஜலீ யைப் பண்ணி ததாஜ்ஞாதிலங்கநபரையுத் திரிகிற அபதேப்ரவ்ருத்த னுக்கும் பாகவதாபசாரபரனுக்கும் ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகே ஷ்டப்ராப்தி சொல்லவொன்னுதிதே. சொல்லப்படுக்கால் அஞ்ஜலீமாந் ரம் பண்ணதா ரொருவரு மில்லாமையாலே தேவதாந்தர பரோதி ப்ரயோஜநாத்ரபரோதி நிஷித்தாதுஷ்டாநபரோதி பாகவதாபசார பரோதி வாசியற ஸகலசேதநரும் முக்தராய்ப்போவரென்னு ம ர்த்தம் ப்ரஸுத்தமாய் லைஷ்ணவத்வாத்யதிகாரங்களெல்லாம் அப்ர யோஜகமாய்விடுமென்கை. ஆகையாலே, [ஸஹ்யஹ ஸக்யஞ்சுஷ்ணம்] (மஹிதாமபிகேஷாஞ் சிததிவாதாப் ப்ருதக்விதாப் - தத்ததர்த்தப்ரஸம்ஸாதி தத்ப்ரத்வாதபா திதா) என்று இப்படிசொன்னவை யெல்லாம் ப்ரஸம்ஸா பரவாக் யங்களென்று சொன்னால் அதில் பாதகமில்லை. ப்ரபந்தங்க ளறிந்தப டி அதுஷ்டாநம் பண்ணுகையாவது, (பொய்ந்நின்ற ஞாநமும்) என்று துடங்கி தேஹாத்மாபிமாநரூபமான அவுத்யஜ்ஞானமும் ஸாம்ஸா ரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தி மாலீய ஸரீரம்முதலானவை த்யாஜ்ய ங்களென்றறிந்து இவை நிவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்று ஸர்வேஸ்வ ரனே அர்த்தித்துக்கொண்டு (வீடுமின் முற்றவும் வீடுசெய்து உம்மு யிர் வீடுடையானிடை வீடுசெய்யம்மினே) என்று பித்ரு மாத்ரு தாரபு த்ரக்ரஹ சேஷத்ராதி பகவத் வ்யதிரித்தங்களெல்லாம் பரித்யஜித் தே ஆத்மஸுமர்ப்பணம்பண்ணி (நீர்துமதென்றிவை வேர்முதல்மாய் த்து) என்று ஸம்ஸாரபிஜமான அஹங்கார மமகாரங்கள் கீழ்வே ரோடே மூலச்சேதமாம்படி அறுத்துப்புகட்டு மனகமலமறக்கமுவி என்று ஸ்வகுண பரதோஷங்களை நிரீகழிக்கிற மனோதோஷம் போ க்கிக்கொண்டு (அருவினையேன் - நீசனேன் - பாயியேன்) என்று ஸ வதோஷங்களை யதுஸந்தித்துக் கொண்டு (எந்நாள் யானுன்னை இ னிவந்து கூடுவன்) என்று ப்ரதிகூலமான தேஹேந்த்ரியாதிகளை நிவர்த்தித்து நானுன்னைக் கூடுவதெப்போதோவென்று ஸோகித்துக்

த்திகரும் நற்கலையின் நன்னெறிசே ராத்திகரும், ஆத்திகநாத்திகருமா
மிவரை-ஓர்த்துநெஞ்சே, முன்னவரும் பின்னவரும் முர்க்கரெனவிட்டு
நடுச் சொன்னவரை நானுந்துடர், என்று ஸாஸ்த்ராஜ்ஞாநமின்றிக்கேரி
ஷித்தாதுஷ்டாநபரான நாஸ்திகரையும் ஸாரதமஸாஸ்த்ரா ப்ரதிபா
த்ய லந்மார்க்கவர்த்திகளான ஆஸ்திகரையும் ஸாஸ்த்ரார்த்த வித்
துக்களாயிருந்துவைத்து ஸ்வைரவஸஞ்சாரிகளான ஆஸ்திக நாஸ்திக
ரையும் நன்றாக ஸோதித்து பூர்வோத்தரங்களில் சொன்ன முர்க்க
ரைவிட்டு நடுவில்சொன்ன ஆஸ்திகரை அதுவர்த்திக்க வேணுமெ
ன்று அஸ்மதாசார்யரான பெரியஜீயராநிச்செய்தாரிதே. ஆகையா
ல் மோகடாத்தியானவன் ஸாரதமஸாஸ்த்ரா மார்க்காதுலாரிகளான
பரமவிலகடினரோடே ஸஹவாலம்பண்ணி (க்ருதகோஸாதகீவத்)
ஆசார்யபதமேறிட்டுக்கொண்டு தல்லகடின மொன்றுமில்லாதே (மு
ன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற் கேட்டு பின்னோர்ந்து தாமதனை
ப்பேசாதே - தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி இது சுத்தவுபதே
ஸ வரவாற்றதென்பர் முர்க்கராவார்) என்று பூர்வாசார்யர்களானிச்செ
ய்த க்ரமம்தப்பாதபடியே கேட்டு அநந்தரம் அவ்வர்த்தத்துக்கு பூர்வோ
த்தர விரோதமவாராதபடி நன்றாக விசாரித்து அவிருத்தமான வ
ர்த்தத்தைச் சொல்லாதே தன்னெஞ்சில் தோற்றின வர்த்தத்தையே
சொல்லி அது சுத்தவஸம்ப்ரதாயவார்த்தைக ளென்னுமவர்கள் முர்க்க
ரென்று ஜீயராநிச்செய்தபடியே உள்ளபடி நிரூபிக்கமாட்டாதே
அறிந்த அம்சம் துஸ்சுகமென்று பரித்யஜித்து ஓரிடத்தில் ஒரு பரமா
ர்த்தம் சொன்னால் அதுக்கு ஸுதஸு விபரீதார்த்தங்களை ஸங்கல்ப
பித்து ப்ராதிகூல்யங்களான தேஹாத்மாபிமாநாதிகளை பரித்யஜிக்க
மாட்டாதே பத்தவஸம்ஸாரிகளாய் ஸதாசார்ய கடாக்ஷமுண்டு நம
க்கென்ன பயமென்று (மோஹாந்தரில்விட மேகாந்தமிருனென்று ப
யமற்றிருந்து செய்வார்கள் தாம்பாவத்திம்) என்கிறபடியே மோஹா
ந்தராய் தாமும் பயமற்று தம்மை பற்றின ஸிஷ்யனுக்கும் பயங்
கெடுத்து இருவரு முடன்கள்ளராய் உத்தேஸ்யரான மூவர்க்கும் அ
நிஷ்டமான நிஷித்தாதுஷ்டாநத்தாலே ஸிஷ்யனைக்கொன்று தானு
ம் முடிந்துபோகிற விபரீதார்த்த போதகரை விஸ்வஸியாதே கீழ்ச்
சொன்ன வாசார்யலக்ஷணலக்ஷிதரான ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயித்து
நிர்ப்பரணம் (தமர்களில்தலைவராய் சாதியந்தனர்களேலும்) என்
கிறபடியே உத்க்ருஷ்டவர்ண ஸஞ்ஜாதருமாய் பாகவதாக்கரண்
யரென்னும்படி நாமருபங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமதம ஸார்த்
யாதி மஹாபாகவத லக்ஷணங்க ளொன்றுமின்றிக்கே நன்றாக கா

[illegible]

நிரதராய்ப் போருகிறதொழிய நித்யலம்ஸாரிகளாய், [ಅನಂತಪ್ರಭು
ಶಾಸ್ತ್ರ] (அஹம்மமேதிசன்டாஸு) என்கிறபடியே கர்மசன்டாஸனு
ம்படி பண்ணுமதாய் [ಸರ್ವರಿஷ்ணோபநிஷ்டாஸு] (நரஹரிதேவோ
தாலுதாலஸ்யதாலு) என்று ததீயபேஷத்தவைக நிரூபணியமான
ஆத்மஸ்வரூபத்தையறியாதபடி பண்ணுகிற, [ವಿದ್ಯಾಕೃಷ್ಣೋಪನಿಷತ್
ಶீಖாಭிಷேகஸு] (வித்யாமதோதநமதஃ த்ருதீயோ பிஜநோமதது) எ
ன்று அஹங்கார மதிராபாநமத்தராய் யாதவபலம்போலே ஒருவர்க்
கொருவர் பாதகராய் பத்து பன்னிரண்டு ஸந்தாநம்பிறந்து அதிலே
யாஸ்பதமாய் தேஹுவர்த்தகியாய் ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற தாரை
யையும் லம்ஸாராவர்த்தகராய் ஸ்வரூபத்துக்கு அப்யந்தம் பாதக
லரான புத்ரர்களையும் அதுவர்த்தித்துக்கொண்டு அப்யந்தபாதரத்தராய்
அப்யந்தாதாரத்தித்தராய் தேஹாவலாநத்தனவும் விடமாட்டா
தே ஸ்வரூபவிரோதிகளென்கிற வதுதாபமுமன்றிக்கே ஸ்வரூபயாதா
தம்மய தர்ஸிகளான ஸிஷ்டர்கள் கர்ஹிப்பர்களென்கிற லஜ்ஜைகளெ
ல்லாம் விட்டு தன்னேபற்றவேணுமென்றிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு
அநபிமதமான இந்த லாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தி யென்செய்யா
நின்றதோ என்கற்பயத்தையும் விட்டு விஷ்ணுஸ்த்ராக்கிகளும் ததீ
யங்களேயாய் லகஸ்சேதநாசேதநங்களெல்லாம் ததீயமேயாய் விபே
ஷித்து நாட்டிலுள்ள பாகவதரெல்லாரும் ததீயரேயாயிருக்க ஒரு
ப்ரபந்நனை போஷிக்கைக்கும் ஸத்தனன்றிக்கே தார புத்ராதிகன்
ம் ததீயங்களன்றேறெவென்று விபரீதபுத்தியைப்பண்ணி அஹங்கார
விஷயப்ராவண்யங்களுக்கும் வினோகிலமான (தன்னைக் கண்டால் ஸுத்
ருவைக்கண்டாபோலேயும் தததுபத்தினைக் கண்டால் ஸர்ப்பாக்ஷி
களைக்கண்டாபோலேயும்) பயப்பட்டிருக்கை ப்ராபதமாயிருக்க (அ
துசெய்யாதே தத்ரக்ஷணர்த்தமாக ராஜத்வாரங்களிலே பலகாலம்
வருவதும்போவதுமாய் அலேவ்யவேலவைபண்ணி பிறருடைமை அ
பஹித்து அயோக்யரையாசிப்பதும் அநதிகாரிஸிஷ்யாபிமாந்தரவ
த த்ரவ்யத்தை பரிஶ்ரஹிப்பதும் செய்யாநின்றனொண்டு திரிகிராஸ
ளில்லையே. ஆகையாலே பூர்வர்களை த்ருஷ்டார்த்தமாகச்சொல்லி நாம
மும் லம்ஸாரித்தால் குறையென்னென்றிருந்தால், [ಸತ್ಯವತ್ಯஸ்ய
ದೃಢಾನ್ವಯೋಪಪಾದ] (நய்யேத்யஸ்சரன்மெளட்யாத யதாருத்ரோப்தி
ஜம்விஷம்) என்று ருத்ரன் காலகூட விஷம் பக்ஷித்தானென்று ஒரு
க்ஷுத்ரன் பக்ஷித்தானாகில் ஸரித்துப்போமாப்போலே ஸ்வரூபநா
ஸம் தப்பாது. அதுவென் தார புத்ராதிகளை மதீயமென்னில் ஸ
்வரூபநாஸமித்தனையொழிய ததீயப்ரதிபத்திபிறந்தால் அதுவர்த்திக்க

⑤

கடம் சொல்லுகிற தந்தையோழிய த்யாஜ்யங்களென்றறிந்ததே போ
ருமென்று பத்தவம்ஸாரியாய் விஷயப்ரவணனாய் திரியப்போகாதி
தே. த்யாஜ்யங்களென்றறிந்ததுக்கு பலம் தந்தப்ரதிபத்தியுண்டாகவே
ணும்மே. ப்ரதிபத்தியாவது ஸ்வரூபாஸகங்களான அஹங்கார வி
ஷயப்ராவண்ய பாகவதாபசாராதிகளுக்கு வினைநிலம் தேகவிசிஷ்டனா
ன தானுகையாலே தன்னைக்கண்டால் இறுக்கின கச்சையும் முறுக்கின
யீசையும் சுழன்ற கண்களும் தாழ்த்திக்கட்டின தொப்பாரமும்
அழுத்திப்பிடித்த கத்தியும் கையுமாய் கொல்லவந்த சத்ருவைக்கண்
டாப்போலே பயப்பட்டு நிவர்த்திப்பித்து ரகசிக்குமவனாகையாலும் த
னக்கு ஸக்திப்ராப்திகளிரண்டு மில்லாமையாலும் அவனையே கால்க
ட்டிக்கொண்டு (பணிகண்டாய்சாமாதே) என்றும் (உன்னடிக்கே
கூடப் பணிகொள்ளே) என்றும் (கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறு
காதோ) என்றும் (அடியேனடிக்கிறதென்கொலோ) என்றும்
[சுத்யூத்யூஷ்ணே நே ந்யூத்யூஷ்ணே] (க்ருதக்ருத்யாப்ரதிக்ஷத்தே
ம்ருத்யும்ப்ரியமிவாதிதம்) என்று சொன்னாப்போலே இதினுடைய நிவ்
ருத்தியை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு இதன் ம்ருத்யுவை ப்ரதிக்ஷித்திருக்
கையும் தேஹவம்பந்திகளான தாடபுத்ராதிகளைக்கண்டால் [சேஷஸு
யாஸம் ஸுயுஷ்ஸுயாஸம் நே சேஷஸுயுஷ்ஸுயாஸம் ஷிக்ஷுஷ்ணே
யு:] (தேஹபந்துலமாஜோயம் முமுக்ஷோஸ்ஸம்ஸ்ருதாவிஹ - வை
தேஹ்யாஇவலங்காபாம் ஏககர்ண்யாதிவங்கமடி) என்று இந்தவம்
ஸாரத்திலே முமுக்ஷுவுக்கு தேஹபந்துலமாஜம் லங்கையில் பிரா
ட்டிக்கு ஏககர்ண்யாதி ராக்ஷஸஸ்த்ரீ லஹவாலம்போலே துடிக்ககா
மென்கையாலே துஸ்ஸஹமாய்தோற்றி [ராக்ஸாஸாஸத்யூத்யூ நாயு
த்யூசராவணம் லக்ஷ்முநூலிதாங்க்யூத்யூ க்ஷாந்ருத்யூஸாஸத்யூ] (ராக்ஷஸா
நாய்வதம்க்ருத்வா லுப்தித்யித்வாசராவணம் - லங்காபுரமுலிதாம்க்ரு
த்வா கதாத்ரக்ஷ்யதிமாம்பதி) என்று பிராட்டியைப்போலே ப்ரார்த்
தித்துக்கொண்டு காலநிர்க்ஷணம் பண்ணுகையும் இவையெல்லாம் நி
னைத்திதே(வேர்முதல்மாய்தது)என்று கீழ்வேரோடே மூலச்சேதமாம்
படி பரித்யஜிக்கவெனுமென்று அருளிச்செய்தருளிற்று. அஹங்காரம்
தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும்-ஸ்வஸ்வாதத்ரயரூபமாயும்-த்விவிதம்-தே
ஹாத்மாபிமாநம் பண்ணினால் ப்ரச்சந்த பௌத்தனாய் வம்ஸாரிகளி
லும் நிக்ருஷ்டதமனாய்ப்போம்.ஸ்வதத்த்ரனென்று நினைத்தானாகில் பக
வத்ரவ்யமான தன்னை அபஹரித்தவனாய்[கீநே ந்யூத்யூஷ்ணே-ஸேஷேஷு
யுஸாஸம்] (கிம்தேத நக்ருதம்பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரினா) என்கிற
படியே லீதாபஹரணம்பண்ணின ராவணனைப்போலே நஸிக்கும்.

[illegible]

மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவல்ல) என்றும் அர்த்தபஞ்சகமுள்ளபடி தெளிந்து தெளிந்தபடி நின்ற அந்நயப்பரையோஜநரான ஸேஷபூதரையாய் த்து ஸ்வப்ராப்த்தியோக்யரம்படி திருத்தி நித்யகைங்கர்யம் கொண்ட நுளுவதென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிதே. “நாம் பகவத்க்ருஹ த்வா ரபாலம் பண்ணுகிறோமென்கிற அஹங்காரமுடைய ஜயவிஜயர்களை முனிஸாப வ்யாஜத்தாலே ராக்ஷஸயோரிகளிலே தள்ளிவிட்டானிதே.” “இந்த்ரத்யும்நென்கிற ராஜா ஸர்வேஸ்வரன் தன்னையே த்யாநம்பண் ணிக்கொண்டிருந்து தன்னோடொத்த பக்திநிஷ்டனில்லையென்று நெ ஞ்சிலே யவனுக்குத் தோற்றினவாதே அகஸ்த்யஸாப வ்யாஜத்தாலே குஞ்ஜரயோரிபிலே சலிலகாலம் தள்ளிவிட்டு (பொய்கைமுதலேச் சிறை பட்டிநின்ற கைம்மாவுக்கருள்செய்த) என்று பொய்கையிலே மகரக்ரஸ் தனாய் களிப்பாறி (த்ராஹி த்ராஹீதி) கோஷத்தாலே ஸ்தோத்ரம்பண் ண அரைகுலையத் தலேகுலையவந்து [த்யுஷ்டஸூகஸ்ய] (பகவதஸ்த்வ ராயைநம:) என்று ஜ்ஞாநாதிகரிப்படிப்படிவந்து ரகஷித்தானிதே.” ஆ கையாலே அஹங்கார விஷயப்ராவண்ய பாகவதாபசாராதிகளில் அந் வயமுண்டானால் ஜ்ஞாநபக்திகளிருந்தாலும் வ்யர்த்தமாய் லீலைக்கர்ஹ ராவர்கள். அவர்களிலும் பக்த்யதிசுயமுள்ளவரானால் சிலகாலம் லீலை யிலே களிப்பாறும்படிபண்ணி பின்னையதுக்க்ரஹிக்கும். ஸுஷ்க்கஜ்ஞா ந வைராக்யங்களேயானால் [சத்யுஷ்டஸூகஸ்ய சக்ஷுஸ்ய] (பத்மகோடிஸ தேநாபி நக்ஷமாமி) என்கிறபடியே யாவத்காலமும் லீலார்க்ருஹ நிய் லம்ஸாரியாய்ப்போம். ஆகையாலே நாம் பகவத்பிரம்நாந்தர்ப்பூதரல் லோமோ நமக்கு பயமென்னென்று இறுமார்திருந்து அஹங்கார வி ஷயப்ராவண்ய பாகவதாபசாராதிகளிலே அந்வயிக்கக்கூடாது. பத்தலு ம்ஸாரிகளா யிருக்கவுகூடாது. “பூர்வகாலத்திலே ஜம்பாதி ராக்ஷஸர் தனக்கு பக்தராயிருந்தும் பரத்ரோஹிகளானவாதே அவர்கள் தன்னே யகன்றுபோம்படி மோஹஸாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பித்து விபரீதா ர்த்தநிஷ்டரம்படி பண்ணி பொகட்டானிதே. அப்படியே ஸுக்ரு தவிஸேஷத்தாலே வைஷ்ணவக்ருஹங்களிலே பிறந்துவைத்தும் ஆ ஸுரப்ரக்ருதிகளாய் பூதத்ரோஹிகளாய் அர்த்தகாம நிமித்தமாக பாக வதாபசாரபரானால் விபரீதஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து லகலஸப்தங் களுக்கும் விபரீதார்த்தங்களை தோன்றுவித்து நிஷித்தாதுஷ்டாநாதரா ம்படி பண்ணி தனக்கசலாம்படிபொகடும். அவன் புறம்போக்கிவிடுகை க்கு ஹேதுக்கள் மூன்றிதே. (மற்றோர்தெய்வம் பேணப்பறத்திட்டு) எ ன்றும் (நெறிகாட்டி லீக்குதியோ) என்றும் (அகற்றீவைத்தமாயவல் லைப்புலன்களாமவை) என்றும் (பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ) என்றும்

சொல்லுகிற தேவதாந்தர வாரதாம்தர விஷயாத்நராங்கனிலே ப்ராவ
ண்மம் தன்பக்கல் நின்றுப் பிரிந்துபோகைக்கு (வைத்தமாயங்கள்) எ
ன்று ஆழ்வாருளிட்செய்தாரினே. இவை மூன்றும் தனித்தனியே அ
வன் வீடுகைக்குடலாயிருந்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று க்ஞரமாகிருக்கும்.
இவ்வாற்றம் அவர் பாசுரங்களிலே தோன்றும். ((பொற்றிமிழ்றார் தெ
வும் பேணப்பறுத்தட்டு) என்கையாலே தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸம் புறத்தி
ட்டமாத்ரமாய் (நெறி காட்டி நீக்குதியோ) என்று உபாயாத்நராங்கனில்
தள்ளரிப்பொகிகையாய்(பலநீகாட்டிப் பசிப்பாயோ)என்றும் (இன்னங்
கெடிப்பாயோ) என்றும் விஷயாத்நர ஸ்பர்ஸம் ஸ்வரூபநாஸமான்படி
பண்ணிவிடுகையென்று நிலஸ்ஸம்ப்யமாக வருளிச்செய்தாரினே. இப்ப
டி ஸ்வரூபநாஸகமான விஷயாத்நரமிதே தாரபுத்திரதி லங்கம், லோக
த்திலே ஒரு சக்ஷாத்ரமதுஷ்யன் அபிமாந்ததி லொதுங்கின்வன் மற்றொ
ருவிடத்தில் லாராகையானால் சித்ரவதம்பண்ணிப் போராநிற்க, லவர்
ஸ்வாமியாய் லக்வேதரவில்சூணனுப் பரமபோக்யபூதனுப் லர்வஸுக்
தியான லர்வேஸ்வரஜையாஃரியித்து ததபிமாந்ததிலே ஓதுங்கி ஆகா
ரவுட்க்கத்தாலே பிராட்டியோடொத்தஇச்சேதநன் மாயாமோஹிதன
ய்க்கொண்டு அவனையும் தாரபுத்திரதிகளையும் தன்னுடைய ராகத்துக்கு
விஷயமாக்கினால் ராஜலார்யை அஸ்வஸோதகனிடத்தில் கண்டுவைத்தா
ல் சித்ரவதம்பண்ணுமாப்போலே நிக்ரஹித்துப்பொகிமதொழிய ஸ்வ
போகத்தில் கூட்டிக்கொள்ளானின்றே, அவனுக்கிப்படி அப்ராப்தவிஷ
யலங்கம் அத்யந்த துஸ்ஸஹமென்று அறிந்தவராகையாலே (ஊடு
மின்முற்றவும்)என்றும்(நீர்துமதென்றனை வை முதல்மாய்த்து)என்றும்
(பற்றிலையாயவன்முற்றிலடங்கெ)என்றும் (உள்ளமுரைசெய ளுள்ளவிம்
முன்றையு முள்ளிக்கெடுத்தறை யுள்ளிலொடுங்கெ) என்றும் பாஹ்யவி
ஷய லவாவலந்த்யாகத்தை விதிக்கிறாந்நே. அவரைப் பின்சென்ற வா
சார்யர்களும், [சித்தர்களுந்] ([சித்தர்கள்]) (பிதாம் மாதர
ம்' தாரான் புத்ரான் பந்தான்) என்று துடங்கி லக்வேதரபரித்
யாகபூர்வகமான ஸ்விகாரத்தை யருளிச்செய்தாரினே. ஆகையாலே
நாமரூபங்களாலும் [ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...] (ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...) | ஸ்ரீ
[ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...] (ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...)

ஆனால் [ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...] (ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...)
தேம) என்றும் [ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...] (ஸ்ரீராமச்சந்திரசௌந்தர...)

ஐலி - ஸ்ரீராமச்சந்திரன் (தவதங்கரிமுத்தியகதாயி
கேசரி) யதாததாவாபிலங்குத்தருதோஜலி - அஞ்ஜலிபரமாமுத்தா
கூழிபரமதேவபரவாதிநீ) என்றும் (எழுதுமென்னும் இதுமிகை) என்றும்
அபியுத்தரும் அவந்தானும் ஆழ்வார்களும் அஞ்ஜலிமாத்ரமேபோருமெ
ன்றும் அதுவும்திகையென்றும் பரிசுணாவேனாயிலே ஒன்றுஇரண்டுஎன்
றுதுடங்கி இருபத்தாறுஎன்றால் இருபத்தாறுமவன் நானே என்று வரு
வரிஎன்றும் அத்தந்த ஸுலபமாகச்சொல்லுகிறதென்னென்னி? ஆ
ஸ்ராயணோம்முசு சேதநன் ஸ்வதேவாஷுத்தையும் ஆகிருச்சந்தையும்
ண்டு ஹயப்பட்டு மீளாதபடி ஸரணயப்பரவாவஞ்சொல்லுகிறதித்தனை
ரணுகதாசுணம் சொல்லுகிறவளவில் சொல்லுகிறவார்த்தைகளன்று.
ஸ்வஸேஷத்தவாந்யஸேஷத்தவங்கள் நிவர்த்தமாய் பகவத்விஷயத்திலே
கைவைத்தால் பின்னை க்ரமமாக (பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமேபு
றமேயாடிமெய்யே பெற்றொழிந்தேன்) என்கிறபடியே கண்டாதுபரியா
க ஸ்வார்த்தைச்சொன்னாலும் அதுமெய்யாம்படி தலைக்கட்டவல்ல ஸ
ர்வஸக்தியானவன் காருண்யத்தாலே அபேகூழிதமானவதிகாரங்களெல்
லாம் தன்னடையே லித்திக்குமென்று அப்படி ஸுலபமாகச்சொல்லி
ற்றென்று கொள்ளவேணும். இப்படி கொள்ளாதே அதுவே பொரு
ளென்றால் கர்மஜ்ஞாநாதிகளும் வேண்டா, பக்திப்பரத்திகளும் வேண்
டா, ஆசார்யாபிமாநமும் வேண்டா, வைஷ்ணவத்தவமும் வேண்டா,
தேவதாந்தராதிரிவருத்தியும்வேண்டா, ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களும்வேண்
டா, அக்ருத்யகரணதி பாகவதாபசார பர்யந்தமான நிஷித்தாதுஷ்டா
நத்துக்கும் பயப்படவேண்டா, இஷ்டமானபடி ப்ரவர்த்தித்து ஒருக்கா
ல் ஓர்அஞ்ஜலிபண்ணினால் கார்யகரமாமென்னு மர்த்தம் ப்ரலுத்தமாய்
மோக்ஷஸாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையாய் ஆழ்வாராசார்யர்களு
டைய மறுவற்ற வசூநாஷ்டாநங்களும் வ்யர்த்தமாய் விஷயவைலக்ஷ
ண்யத்துக்கும் துச்சத்தவம்வரும். வேதம்சொன்ன லர்த்தவாதமென்ன
லாம், நுஷிகள்சொன்னால்ஹ்ரமவிப்ரலம்பாதிதோஷங்கள் சொல்லலாம்,
ஈஸ்வரன்சொன்னால் தாமஸஜநமோஹக வாக்கங்களென்னலாம், மயர்
வறமதிநலமருளப்பெற்று சேதநருடைய ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திக்கிற ய
தாத்ரஸ ஸாமர்த்த்யமும் யதாத்ருஷ்டார்த்த வாதித்தவங்களு முடைய
ஆழ்வார் (பொய்யில்பாடலாயிரம்) என்று அலுத்யகந்தமில்லாதபடி
அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தில் (தொழுதெழுமென்னே) என்று அஞ்ஜ
லிமாத்ரமே உஜ்ஜீவந்வேதுவாமென்றும் (பத்துடையடியவர்க்கெளியவ
ன்) என்று பக்திலேஸமுடையார்க் கெளியெனன்றும் (புரிவதுவும்திகை
பூவே) என்று எதேனுமொரு புகையும் புஷ்பமும் ஆபிமுத்யஸூகசு

மாக வுமர்ப்பித்தால் அதவே போருமென்றும் (கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும்வரும்) என்று பரமபக்திபரிகண னைகளுக்கொக்க முகங்கொதிக்குமென்றும் (கண்டாயேநெஞ்சே கரும ங்கள்வாய்க்கின்று - ஓரெண்டாணுமின்றியே வந்தியுடனா) என்று அவன் அபேக்ஷாதிரடேக்ஷமாக வருநரும்படி கண்டாயே நெஞ்சமே எ ன்றும் (சுற்றிவெண்டா சிந்திப்பேயமையும்) என்று பரக்கவொருவ்யா பாரம் பண்ணவேண்டா, இச்சாமாதாமேபோருமென்றும், இப்புடை களிலே ஆர்யணம் வுக்கரமாய்ப்பொல்லி (சரணமாகும் தனதான டைந்தார்க்கெல்லாம்-மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்) என் று தந்திருவடிகளைப் பற்றினார்க்கெல்லாம் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியூர்வகே ஷ்டப்ராபத்திக்குத் தானே உபாயமாய் ஸரீரவிமோகநாந்தரம் பரமப தங்கொதிக்குமென்று அருளிச்செய்தது பொய்யோவென்னில், இதுக்கு வுமாதாம் மதுரகவியாழ்வார் கண்ணிதுண்சிறுத்தாம்பில் அருளிச் செய்தாரிறே. எவ்வனையென்னில் (அன்னையாயத்தன யென்னையான் டிடும தன்மையான்) என்று இவ்வாழ்வார் முத்தமுன்ன மிச்சேதந் தஞ்சாதபடி மாத்ருவத் வர்வலராய் ஸரணயப்ரபாவஞ்சொல்லி வஸீ கரித்து உபலாபம்பண்ணி அநந்தரம் பத்தவம்வாரிகளாய் போகாத படி பித்தருவத் ஹிதபராய் ஸரணுகதரக்ஷணஞ்சொல்லி வஸீகரித்து வம்மதிக்கப்பண்ணி யென்னையாண்டாரென் றருளிச்செய்தாரிறே. அநாவது ப்ரஜையினுடைய க்ரத்தியை சிகித்பிப்பிக்கும்போது மா தாவானவன் வாயிலே ஸ்தப்பங்கொடுதது பிதாவானவனருளேயிருந்து இருவருங்கூடி போய்த்துபோய்த்து என்று உபலாளித்து க்ரமக்ரமமாக ஸ்ந்தாக்கிரகம்மங்களாலே நிர்த்துஷ்டமாக்கி ரக்ஷிக்குமாட்டோலே இவ்வாழ்வார் முத்தமுன்னம் (மொழுதெழு) என்று தொழுகையே போருமென்றுசொல்லி அநந்தரம் (வீதிமின்முற்றவும்) என்று தத்வய திரித்தங்களான பஸா புத்ர மித்ர காத்ர க்ருஹ சேஷத்ராதியான வும ஸ்தமும் விடுக்கோளென்ன அனாதியாக வாவஸிபண்ணிப் டோந்த வி ஷயங்களைக் கடுகவிடப்போமோ அவனை யாஃரயித்து க்ரமமாக விடுகி றேமென்ன அதுகூடாது சண்டாளர் வலித்துப்போந்த ஸ்தலத்தைப் ப்ராஜ்மணருக்காக்கும்போது சிலவற்றைக்கூட்டிக்கொடுக்கப்போமோ [அஃகஸுபீதிந்நாஸ] (அஹம்மமேதிசண்டாளஸ) என்று அஹங்கார மம கார புத்தித் தன்மையென்பது [அஹம் சரீரஞ்சூல ராஸ] (பவ ந்திலஸ்வே ப்ரதிசூலஸுபா) என்று நினைத்து (வீதிசெய்துஉம் முயிர்வி டுடையானிடை வீதிசெய்மினே) என்று அவையெல்லாம்விட்டு ஆத்ம வுமர்ப்பணம் பண்ணுக்கோளென்றுபேச்சித்து திலதைலவத் தார்வி

தால் ஸ்வரகூணேஸ்வரவ்யம்வாராதோவென்னில் இது வந்தேறியன்
 றிட்டுக் கைங்கர்யப்ரார்த்தனையப்போலே தத்ப்ரதிபந்தகமான அவி
 த்யாகர்மவாலுபாப்ரசுநதி வும்பந்தகிவ்ருத்திப்ரார்த்தனை ஸ்வரூபாது
 பந்தியாபிநுக்கும், வ்யக்தசதுர்த்தியிலே கைங்கர்யப்ரார்த்தனையோலே
 இத்த நமபதத்திலேயே இத்த விசேஷதிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையோலே
 சரிப்பது. கைங்கர்யப்ரார்த்தனையோலே இப்பதத்தில்ப்ரார்த்தனையெ
 ன்றுமுண்டு- இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணுமென்று முழுசூ
 ப்படியிலே அருளிச்செய்தாரிநே. “எம்பெருமானாரும் கத்யத்யத்தி
 லே நமஸுப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் [சுந்ஸுந்
 ஸூரூப] (மகோவாக்காயிரித்யாதி) சூர்ணையாலே இவ்விசேஷதி நிவ்
 ருத்திப்ரார்த்தனையை அருளிச்செய்தாரிநே. இனி ஸ்வரகூணேஸ்வா
 ர்வயம் வரவது தன்னையாரணே சகித்திக்குக் கொள்ளவேண்டுமென்று யஜ்
 னாதா தபோஶுபயான கர்மயோகாத்யுபாயப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயித்
 தாலேநே பாதந்த்ரணக்குக்கடாது, கைங்கர்யப்ரார்த்தனையுந் தத்விசே
 ஷதிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையும் விட்டால் ஸ்வரூபமேவரித்து உபாயோபே
 யங்கனிலவ்யமின்றிக்கே யொழியுமே. ஸ்வரகூணேஸ்வரவ்யநிவ்
 ருத்தியென்றது பகவத்ப்ரவ்ருத்திவிசேஷதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி
 பென்று அங்கீகரியாதே நமக்கு ரகூணத்தி லவ்யபயில்லை விசேஷதங்க
 ளென்று நிறேதங்களை த்யஜிக்கை ஸ்வரகூணமாகாதோவென்று அ
 வற்றைச்செய்யப்படிக்கால் ஸ்வரூபோபாயோபேயாதிகாரங்கள் முன்றும்
 த்வம்வமாய் நிர்மூலங்களாய் போமாகையாலே கைங்கர்ய வ்யதிரித்த
 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியென்று அங்கீகரிக்கவேணும். ஆனால்
 ஸ்ரீவசுபூஷணத்தில்ப்ரக்ருதிவம்பந்த நிவ்ருத்திப்ரார்த்தனை அவ
 னுக்கவழிமதமென்று சொல்லுகிறதென்னென்னில்? ஆழ்வாரைப்போ
 ன்ற பரமார்த்தநுண்டானால் (திருவாஶிநுந்தேவிலையே - திருப்பாத்
 கடலே யென்றலையே) என்கிறபடியே தம்முடைய ஸரீராகதேசுத்தி
 லே இரண்டிமூன்று திவ்யதேசங்களில் பண்ணுமாதாரத்தைச் செய்த
 படியாலே வர்வேஸ்வரனுக் கித்தபரமார்த்தநுடைய திருமேனி [சுந்ஸு
 நீ யசுரகஸ்ஸுந்ஸுந்] (கூணேபிதே யத்விசேஷாதிவ்யவஹு) என்
 கிறபடியே அந்யந்தாபிமதமா யிருக்குமென்கைக்காகச் சொன்னதித்த
 னையொழிய ஆர்த்தராகக்கடாதென்றால் விஷயவைலகூண்யாதுருண
 மான வார்த்தையே இல்லையானால் அதிகாரியன்றிக்கே மூடாயப்போம்.
 அப்படி யவனுக்கபிதமென்று அருளிச்செய்த வாழ்வாரே (மங்க
 வெட்டின்மாமாயை) என்று கால்பிடித்து (திருவாணே நின்னாணே)
 என்று ஆணையிட்டுப்ரார்த்தித்து ஸரீரவிமோசனம் பண்ணுவித்துக்

கொம்போனாரிதே. இவனுக் கார்த்தியுண்டானானுலிதே அவனுக் கபிமத மாவது. இல்லையாகில் காமபரவசனானுல் ஸம்ஸாரிகளிலே இவனொருவனுய்விடுமாயைபால் ஆர்த்தனாமவனே அதிகாரி, அவனுக்கு தேகத்திலும் தத்துபந்திகளிலும் ஸர்ப்பவத் தயமுண்டானுல் அஹங்கார மமகாரங்கள் நசிக்கும். இல்லையாகில் அவித்யா தருஸம் பூதி பீஜம் முளைத்து ஸாதஸு பண்ணத்து ஆர்த்தகாமாடேசைக்களும் சாகத்வேஷங்களும் ஸோகமோஹங்களும் பாபபுண்யங்களும் ஸுகதுக்கங்களும் அபிவ்ருத்தமாய் எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவானானுலும் பத்தவம்ஸாரியாய் கெட்டுப்போம். இத்தையெல்லாம் நினைத்து நீர்துமதென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து) என்று ஸரணுகதலகூணம் சொல்லுமிடத்தில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இனி (பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்) என்று ஸௌலப்யத்தேதச் சொல்லி (வணக்குடைத்தவெறிவழிநின்று) என்று கிதாஸாஸ்த்ரோத்தமான ப துப்ரபத்திகளிலே யவ்வியுங்கோளென்று சொல்லி (புரிவதுவும் புகை பூவே) என்று ஸ்வாராதத்தவஞ் சொல்லி (கழிமின்ஞொண்டீர்கள் கழித்துத் தொழுமின்) என்று பாஹ்யவிஷய ஸங்கமத்துத் தொழுதாராகில் ஸ்வப்ராப்தியைக் கொடுக்குமென்று சொல்லி (எண்ணிலும் வரும்) என்று சொல்லியும் (நீயும் நானு மின்னேர்நிற்கல் மேலம்மற்றோர் நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமே) என்று சொல்லியும் (சிற்றவேண்டா) என்று சொல்லி (புன்மையிலாதவர்க்கும் வாழ்துணையா) என்று சொல்லியும் (மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்) என்று சொல்லி (மெய்யானாகும் விரும்பித்தொழுவார்த்கெல்லாம் பொய்யானாகும் புறமே தொழுவார்த்கெல்லாம்) என்று சொல்லியும் இப்படி ப்ரதமத்திலே ஸரண்ய ப்ரபாவம் சொன்னபின்பு ஸரணுகதரகூணம் ஸிக்ஷிக்கையாலே அது ருச்யுத்தபாதார்த்தமாகவும். இது தனக்குண்டாகவேண்டும் ஸ்வரூபமென்றுங் கொள்ளவேணும். ஆனால் ஸரண்யப்ரபாவம் பொய்யோவென்னில் அன்று [अविच्छेदोऽप्यस्य] ஷக்ஷீயஸ்யஸ்யா (அபிசேத்ஸுத்ராசாரோ பத்தேதமாமந்யபாக்) என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்தபடியே முன்பு மிகவும் துராசாரானானுல் அவருக்கநய்யனுய் ப்ஜித்தானாகில் கடுக விலகடினனானு யுஜ்ஜீவிக்கும் - உத்தரகாலத்திலும் அவ்வாஸநையே அதுவர்த்தித்தால் அது ஸமித்து அதுபவியோக்ய னாமளவும் நாலுநாள் விளம்பமித்தனைபோக்கி பலவித்தியிலே கண்ணழிவிடலை. ராஜபுத்ரனானவன் சில பெண்டிள்ளைகளை தன்னபிமாநத்திலிட்டிக்கொண்டு ப்ராப்த யௌவநரானுல் போகத்திலே கூட்டிக்கொள்ளுமாட்போலேயும் கர்ஷகனானவன் க்ருஷிபண்ணுகிறவனவில நெல் வித்தி முளைத்தவாறே அதுத்து புஜிக்கமாட்டானே வளர்த்து களையது

ந்து பவித்தரின்பு அதுபவியோக்யமாம்படி வரலாந்மாக்கி புஜிக்கு
 மாப்போலே வர்வேவ்வானும் வைவகூண்யாதுகுணமாக திருத்தி வி
 நியோகங்கொள்ளும். ஆகையாலே இஜ்ஜன்மத்தல் சரமகாலத்திலே
 யானாலும் இல்லையாகில் மற்ருருஜ்மத்திலானாலும் யோக்யனும்படி தி
 ருத்திச் சேர்த்துக்கொள், ஞமவனுக்கையாலே ஸம்பந்தத்தி லவ்வமுண்
 டானால் யாவத்காலமும் பத்தலம்ஸாரியாய் விஷயப்ராவண்யமுடைய
 னும்படி விட்டிக்கொடான். [சுபீந் ௧௩௩௩௩] (நமேபக்தம்பரணஸ்
 யதி) என்று சொல்லிவைத்தானிறே. (அடியரைவல்வினைத்துப் பரம்புல
 னைந்தும் துஞ்சக்கொடான்) என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரிறே. நம்
 பிள்ளை பின்பழகிய நாயனாற்பெருமாள் ஜீயர்மடத்திலே ஓநாள் எழு
 ந்தருளியிருக்க ஸ்ரீபாதத்துமுதலீகனெல்லாரும் ப்ரப்யம் வலித்திக்கும்
 போது ஆந்நாநாடாய் வவஸ்த்தையுண்டாய்ப் பேரகவேண்டியிராநின்
 றது, அந்நாநாடிகளோடே கூடியிருக்கும் நாங்கள் என்செய்யக்கட
 வதென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய பிள்ளையும் இங்கு அந்தவவஸ்த்தை
 பிறந்ததில்லையேயாகிலும் ஸ்தாலஸாரீரம் கழித்துபோமிடத்தில் ஸ்வப்
 ராத்திக்குமுன்னே இவ்வவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து எம்பெருமான்கா
 ர்டம் செய்யுமென்றருளிச்செய்தார். அதிகாரியைப் பெருமையாலே
 அவதாரங்களி லவளிநுக்கும்படி யென்னென்னில், மெய்வெருத்து
 நாக்குவற்றி யிருக்குபென்று பிள்ளையருளிச் செய்தார். அதாவது
 அதிகாரியைப் பெருமையாலே மெய்வெருத்து பெற்றாலும் ப்ரபோஜ
 நாந்தரபராரகையாலே மயிர்ப்பட்டசோமென்று நாக்ருவற்றியிருக்கு மெ
 ன்று பிள்ளை யருளிச்செய்தாரென்கை. ஆகையாலே அந்ந் ப்ரயோ
 ஜனையிருக்கு மதிகாரி எம்பெருமான் தேடிப்பிடிக்கிலும் ஸுதூர்ல
 பமாயிருக்கும். “அந்ந் ப்ரயோஜனே விரைகரு அக்கரையிலே
 காணலாம் இவ்விபூதியில் காணவந்தென்று” ப்ரமேயரத்தத்திலே
 அருளிச்செய்கையாலே ஸுதூர்லபம். ப்ரபந்தனாலும் இப்படிப்
 பட்ட வருமையுண்டானால் ஸுக்கரோபாயமென்கிற தென்னென்னில் ?
 உபாயாந்தரங்கள்போலே துஷ்கரப்ரவ்ருத்தி ஸூத்யமிதறிக்கே நிவ்ரு
 த்தி ஸூத்யமாகையாலே ஸுக்கரமாயிருக்கும்றே. இவனுடைய தூர்
 வாலுபலத்தாலே இது துஷ்கரமென்று தோன்றுமெதொழிய யஜ்ஞ
 தாந தபோத்யாந க்ருச்ர சாந்த்ராயண பலமுலாசநாதி காயக்லேசங்க
 ளொன்றுமில்லையே, எல்லாவற்றினுடைய நிவ்ருத்தியேயிறே இதுக்கபே
 கூழிதம், இம்மாத்தரமு மில்லையானால் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போமதவே
 பலம். இது ஸுக்கரமானால் [சுபீந் ௧௩௩௩௩] ஸமஹாத்மாஸு
 தூர்லபம்) என்றும் (ஓரொருவருண்டாகிலத்தனைகாண்) என்றும் சொல்

விகிதமென்னென்னில் [இங்கு என்னுடைய உத்தேசம்] - மோகி
 ச்னாவிஜாநாதி] (திரிபிரகாசனமையர்பாலை; ஏபிஸ்ஸர்வமிதம்ஜக -
 மோவிதம் நாபிஜாநாதி) என்று திரிபிரகாசனமையர்பாலை பசவம்மாயாப்
 பாவத்தாலே நிவ்ருத்தி பிறவாதிடே, அத்தாலே தூர்லபென்றதானிச்
 செய்தார். ஆனால் ப்ரக்ருதிவ்யானுன சேதநனுக்கு இவ்வதிகாரம் பிற
 க்கும்படி யென்னென்னில்? இது தன்னாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்
 கொள்ள வொண்ணாது, பகவத்கடாசுஷ மடியாக லபித்த ஸ்தாசார்ய
 ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கக் குறையிலலை. (மரங்களு மிரங்கும்வகை) எ
 ன்று ஸ்தாசார்ய ஸன்னிதியில் ஸ்தாவரங்களுக்கூட ஆத்மகுணேபே
 தராகச் சொல்லாநின்றதிடே. கேவல பகவத்ப்ரஸாதமடியாக கோஸல
 கோகுல சராசரங்கள் தத்குணைகதாரகராய் முக்தியோக்யரானிரே.
 ஆனால் கடாசுஷமடியாக வருமவற்றுக்கு இவன்மேலே ஸ்வாதத்தர்
 யத்தையிட்டு [இங்கு - இங்கு] (இதம்குரு - இதம்மாகாரிஷ்) எ
 ன்றும் ஸாஸ்த்ரங்களும் நுஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ஸி
 க்ஷிக்கிறதென்னென்னில்? ஸர்வேஸ்வரன் சிலவாத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பி
 க்கும்போது ஆத்மகுணங்க ளுண்டாகப்பண்ணி கைக்கொள்ளவேண்
 டிகையாலே தான் கண்காணவந்து வாய்திறந் தானிச்செய்யாமையா
 லும் தான் உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்தவர் த்யாஜ்யோபாதேயங்க ளறிகை
 க்காக கொடியைக் கொள்கொம்பிலே ஏற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்
 டிவாரைப்போலே ஸாமான்ய ஸாஸ்த்ரமும் தன்னைக் கடுகப்பெறுகைக்
 கு விரோஷ ஸாஸ்த்ரமு முண்டாக்கி (ஜகதுத்பவ ஸ்திதி ப்ரஸுஸ ஸ
 ம்ஸாரவிமோசநாதிகள்) அவனுக்கு லீலையாகையாலே ஒருகுழமணை
 ப்பண்ணி காக்கைப்பொன்னையிட்டு பரலர் லீலா ரஸங் கொண்டாடி
 மாப்போலே சதுர்முகனையுண்டாக்கி அவனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்
 தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிவம்ஹாரங்களும் ஸ்வேருபேண நின்று ஸ்திதி
 யும்பண்ணுமாப்போலே ஸம்ஸாரவிமோசநத்துக்கும் பராங்குச பரகா
 ல நாதயாமுந யதிவராதிகளை யுண்டாக்கி அவர்களாலே விரோஷ ஸா
 ஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்து தன்னைச்சேர்த்துக்கொள்ள நினைத்து
 இவர்களை தன்மூலமாக உஜ்ஜீவிக்கும்படிபண்ணுவித்த கட்டையா
 லே க்ருபாபரதந்தரான முக்தியோக்யர் ப்ரமாணபரதந்தராய் ஸா
 ஸ்த்ரங்களும் ஸிஷ்டர்களும் சொல்லிவைத்த அர்த்தங்களென்று வி
 ஸ்வலிக்கும்படி அந்தராத்மாவாய் ப்ரேரிக்க ததனுணமாக ப்ரவர்த்தி
 த்துக்கொண்டு இருக்கைக்காக ஸிக்ஷித்தாரித்தனை - வாவநாதாவித
 ருக்கு [இங்கு - இங்கு] (உபதேஸோநிரர்த்தக) என்று அப்ரயோஜ
 கம். அவனுக்கு இவனுஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்கிற க்ருபை நித்யமாய்ச்

[illegible]

[illegible]

திகாரிஸ்வரூபம் ஸாராந்தர்த்தவ்யூதத்திலே அம்மங்கியம்மாள் விபரீதார்த்தங்கள் புருராதபடி நன்றாகவுருளிச்செய்தாரிதே. எங்கனையென்னில், “உபாயஜ்ஞாநமென்றும், உபாய யாதாத்மய ஜ்ஞாநமென்றும், த்விவிதம். அத்ஹுபாயஜ்ஞாநம், ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்தயாதாத்மயஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்தஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றும், ஸம்பந்தஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞாநமென்றும், நாலுபடியாயிருக்கும். இதில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாவது அவனுடைய சேஷித்வத்தையும் தன்னுடைய சேஷத்வத்தையும் தெளிந்து இஷ்டவிநியோகாரஹினாயிருக்கை. ஸம்பந்தயாதாத்மய ஜ்ஞாநமாவது, சேஷமான தார புத்ரக்ருஹ கேதந்த்ராதிகளைப்போலே ப்ருதக்வித்தமாயிருக்கையன்றிக்கே அவனுக்குத் தனக்குமுண்டான ஸரீராத்மபாவத்தை தெளியவறிகை. ஸம்பந்தஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாவது, ஸரீரி ஸரீரங்கள்போலே பித்தரவ்யங்கராய் வருந்தசையில் பேதமுண்டென்று தோற்றும்படி இருக்கையன்றிக்கே அவன் தர்மியாகவும் தான் தர்மமாகவும் தெளிந்திருக்கை. ஸம்பந்தஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞாநமாவது, தர்மி தர்மங்களுடைய வைக்யத்தை தெளியவறிகை. அதாவது விஸிஷ்டவேஷத்தில் அவனையாய் தானில்லையென்னலாம்படி யிருக்கை. இவைராலு முபாயஜ்ஞாநம். உபாய யாதாத்மயஜ்ஞாநமாவது, தந்நிஷ்டை. அதாவது சேஷத்வத்தில் கர்த்தருத்வநிவ்ருத்தியும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வநிவ்ருத்தியும், கர்த்தருத்வத்தில் கர்த்தருத்வநிவ்ருத்தியும், போக்த்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வநிவ்ருத்தியும். அறிகை. இவற்றில் சேஷத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது, ராஜாஸக்தியையிட்டு ஐகத்தைப்பேடிக்கும் மந்த்ரிகளைப்போலே பகவதாஸக்தியையிட்டு ஸாதாசாரத்தையென்கிறகை. அதாவது நாம் பகவச்சேஷபூதரல்லோமோ நமக்கு பயமென்னென்று சப்தாத்விஷய ப்ரவணராய் பயமற்றிருக்கையும் பகவத்பாகவத கைங்கர்யத்தில் ஆசைவினையாதொழிகையும். தந்நிவ்ருத்தியாவது, ப்ராமாதிகமாகவும் வருகிற விஷயஸ்பர்ஸத்திலும் ஹயப்பட்டிருக்கையும் ப்ராமாதிகமான கைங்கர்யவிஸ்ஸேஷத்திலும் லார்த்திவினையையும். ஜ்ஞாத்ருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது, நாம் ஜ்ஞாநவானுகையாலேயன்றே நம்மை யவன் பரிச்சுவித்தானென்று தன்ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையிட்டு இறுமாய்க்கை, தந்நிவ்ருத்தியாவது, தேஹாத்மாபிராணிகளிலும் கடைபாய் அசித்த்ருபனாய் முதலுழித்துக்கொண்டு போருகிறவென்னை இரும்பைப்பொன்னுக்குவாரைப்போலே அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி ஜ்ஞாநத்தைத் தானென்றிருக்கை. கர்த்தருத்வத்தில் கர்த்தருத்வமாவது, நாம் நிஷித்தங்களைவிட்டு விஷிதங்களைப் பற்றினவாரிதே யன்றே நம்மை யவன் அங்கீகரித்ததென்று தன்ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி

கனையிட்டு இறுமாய்க்கை, தந்திவ்ருத்தியாவது நம் வ்யாபாரங்களொன் றுமில்லை மரப்பாவையை யாட்டு விப்பாரைப்போலே தான் நிஷித்தங்க ளில் நின்றும் விடுவித்து விஹிதங்களைப்பற்றுவித்தானென்று இருக் கை. போக்த்ருத்வத்தில் கர்த்ருத்வமாவது, நாமவனுக் கடிமைசெய்கி றோமென்றிருக்கை. தந்திவ்ருத்தியாவது, தன்கையாலே தன்மயிரைவ குத்தால் தன்கை தனக்குவகுத்தோமென்றிராதாப்போலே அவயவ்யுத னுன வாத்தமா அவயவியான வெம்பெருமானுக்கு எடுத்துக் கைநீட்டுகி றானென்றிருக்கை” என்றருளிச்செய்தார். இத்தால் சேஷபூதனாய் விஷயப்ரவணனாகாதே யிருக்கவேணும். தான் ஜ்ஞாதாவாய் நஸிற்றில ன், நான்ஜ்ஞாநஹீன், அவன் தந்தஜ்ஞாநமென்றிருக்கவேணும். தான் நி ஷித்தாதுஷ்டாநந்த்யாகபூர்வகமாக ஸததுஷ்டாநபரனயிருந்ததும் நாம் மரப்பாவைப்போலே பரதந்த்ரன் இந்த த்யாகஸ்வீகாரங்களிரண்டும் அவனாலே வந்ததென்றிருக்கவேணும். தான் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களு ம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து அவனே செய்வித்துக்கொண்டானென்றி ருக்கவேணுமென்று அருளிச்செய்தராயிற்று. இதுவாய்த்து உபாயாதி காரிலக்ஷணம். தத்வஸ்திதி யிதுவாயிருக்க ஸரீராதம்பாவமும் அவய வாவயவி ரூபைக்யமறிந்தவர் நிஷித்தாதுஷ்டாநம்பண்ணினாலும் அவ னதேயாயிருக்கக் குறையிலிலையென்று மொட்பய்த்தாலே சொல்லுவங் கள். அப்படிசொல்லப்போகாது ஸரீராதம்பாவஞ்சொன்னது தல் லக்ஷணங்களான ஆதேயத்வவிதேயத்வ சேஷத்வங்கள் தனக்கு ஸ்வ ரூபமென்றறிகைக்காகவும் அவயவாவயவி ரூபைக்யஞ் சொன்னது தா ன் செய்யுங் கைங்கர்யத்தில் [உண்மை] (அஹம்கர்த்தா மமாயம்போகல்) என்கிற அஹங்கார மமகாரங்கள் வாராதபடி கர்த்ரு த்வ போக்த்ருத்வ ரஹித பாரதந்த்ரயாது ஸந்தாநபரனயிருக்கவே ணுமென்றும் சொன்னதித்தனை யொழிய தான் தூர்வாவஸீனையாலே விஷ யப்ரவணனாய்ச் செய்யுமவையு மவனையென்னில் விராஸுமேதுவாமிதிே. நஹுஷ ந்ருக யயாதி ப்ரப்ருதிகள் அநேககாலம் பஹு யஜ்ஞ தாந தபஸ்ஸுக்களைப்பண்ணி நாம் செய்கிறோமென்னு மஹங்காரத்தா லே முகூர்த்தமாத்ரத்திலே அவையெல்லாம் வ்யர்த்தமாய் அதஃபதித் தாராகையாலும், சித்ரகேதுவென்கிற ராஜா அநேககாலம் ராஜ்யம்பண் ணி பின்பு விரக்தனாய் பகவதுபாலுநம்பண்ணி உபாலுநபலத்தாலே திவ்யவிமாநத்தோடே ஊர்த்வலோகங்களெல்லாம் ஸஞ்சரித்துக்கொ ண்டி ஒருநாள் கைலாஸமார்க்கத்திலே வரும்போது அங்கே பார்வதீஸு மேதனாய் ப்ரமதகணபரிவ்ருதனயிருக்கிற ருத்ரனைக்கண்டு தான் விரக்த்தனை அஹங்காரத்தாலே நிர்லஜ்ஜனாய் பத்ரீஸுஹிதன

பிரதேசத்தினென்று பரிஹலிக்க கௌரிஸாபத்தாலே அந்த வுபாலு
 க்மெல்லாம் கிரீமலமாய் ராக்ஷவயோநியிலே பிறக்கையாலும் தான்
 செய்கிற வுத்கர்மங்கள் நாம் செப்கிரேமென்றிருந்தால் அவை நபரி
 த்துடபோகிறமாத்ரமன்றிக்கே மேலிட்டு அநர்த்தம்வருகையாலே பா
 பங்களுவன் தனக்குண்டான ஜ்ஞாந வ்யவஸாயப்ரேம லுமாசாரங்க
 னெல்லாம் அவன் தலையிலேயிட்டு கர்மநிபந்தமாக வருகிறநிஷித்தப்ர
 வ்ருத்திகளெல்லாம் (யானேயென்னை யறியகிலாதே யானே யென்றனதே
 யென்றிருந்தேன்) என்று அதுவந்தித்தானாகில் ஸ்வரூபம் உஜ்ஜீவிக்கு
 ம். [ஐஹவஸ்யஸூத்ரம் ௩.௩.௩௩] (யோயோஜஸ்தஸ்வது
 ஜபம் பித்யாபம் ௩.௩.௩௩) என்று இவன் பண்ணுகிறவையெல்லாம்
 அவனுக்கேயாயிருக்குமென்று சொல்லி நின்றதிதேயென்ன? முதலிலே
 [ஈஸ்யஸூத்ரம் ௩.௩.௩௩] (நாராயணைகரிஷ்டஸ்ய) என்று ஏகபத்தாலே
 அதிகாரியை நிர்ந்தேசித்தாரிறே. தத்வ்யதிரித்த லுமஸ்தமும் பரித்யஜி
 த்து அவனையெல்லாமாக அதுபவிக்கு மாழ்வார்போல்வாரிறே நாராய
 ணைகரிஷ்டராவது. அந்த வதிகாரிகள் நிஷித்தப்ரவ்ருத்தியி ல்வயிக்கு
 மவரல்லரே. இனி(அருவன் தொருவனுட்க்காண்பன் பாடியுள்ளதுவன்
 த்ருவல்வினையால் பக்கம்மோக்கி நாணிக்கவிழ்த்திருப்பன்) என்று அவ
 ர்படுகிற வலமாப்பெல்லாம் அவனைக்குறித்தாகையாலே அவையெல்லா
 ம் அவனுக்கதஸயகரங்களாய் இஷ்டகைங்கர்யங்களோபாதி அவன்முக
 மலர்த்திக்குவேதுவாயிருக்குமென்று சொல்லப்பட்டதித்தனையொழிய
 [சுந்தாதிதோகநிரதஸ்ஸரணுகதாய்] (ஸந்தாதிதோகநிரதஸ்ஸரணுகதாய்)
 என்று தூர்விஷயப்ரவணருமாய் ஸரணுகதருமாய் துர்க்கப்ரதரான நம்
 போல்வார் செய்கிற பரஹிம்லா பரதாரகமநாதிகள் அவனுக்கு கைங்கர்
 யமாய்விடுமென்றால் சித்ரவதார்ஹராவிறே. ஆனால் அஜாமினிதிக
 ன் தூர்மார்க்கவர்த்திகளாய் புத்ரஹ்ராத்யாலே நாமோச்சாரணம்பண்
 ண அதை வ்யாஜமாக்கி அதுக்ரஹித்தானிறே யென்னில்? அவனை யம
 படர் கைக்கொண்டுபோகாதபடி நிக்ரஹித்து விடுவிக்க அவன் நெ
 ளிந்து விண்மயப்பட்டு பகவத்ப்ரபாவமறிந்து அபரமாத்மவிசத்தனாய்
 பரமாத்மவக்தசித்தனாய் முக்தனானென்று சொல்லப்பட்டதிதே. நீ
 ரிப்படி யருளிச்செய்கிறதென்? ஆழ்வார்துடங்கியெல்லாரு மவனுடைய
 வெளலப்பயமே சொல்லாநிற்க பகவத்விய்யம் தூர்லபமாகச் சொல்லப்
 போமோவென்ன, அவனுக்கு வெளலப்பயதிருணங்களில்லையென்று நா
 ன்சொன்னேனோ அவனுடைய ஸ்வரூபம் [சுந்தாதிதோகநிரதஸ்ஸரணுகதாய்] (ரிபுணும
 பிவத்வஸு) என்று அவன் ஸுலபனாயிருந்தாலும் இவன் தன் ஸ்வரூப
 த்துக்கு அதுகுணமாக வர்த்திக்கவேணுமிறே, அவன் பிராட்டிபக்

[illegible]

ச்சதி) என்று தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே சீக்ரமாகவே தர்மாத்மா வாய் ப்ரஸாந்தசித்தனாய் முக்தனென்று சொல்லுகிறதொழிய யாவச் சரீரபாத மதுவேபாய் முக்தனென்று சொல்லுகிறதன்றே. இதுபொ ருளென்று உமக்குத்தோற்றில் அபதேகப்ரவ்ருத்தியில் ருசியுண்டானால் என்னைக்கேட்கவேண்டா, உமக்கு வைஷ்ணவத்வமும் வேண்டா, ஆ சார்யாபிமாநமும் வேண்டா, ஆழ்வாராசார்யர்களுடைய வசநாநு ஷ்டானங்கள் வேண்டா, இத்தர்ஸநத்தில் உட்புகுந்து இதிலு டைய வைலகடினயங்கெடுப்படி விபரீதார்த்தங்கள் சங்கியாதே க டக்ககின்று அஜாமின கண்டாகர்ணாதிக்கை ரகூபித்தவன் நம்மை ரகூபியானேவென்றும் ப்ரஹ்மஹ்யாதிகளும் தாவீகமநாதினளும் பண்ணிக்கொண்டு ந்ருபம்வராய் துராத்மாக்களாய் பாபாசாராதராய் யதேச்சையாக ப்ரவர்த்தித்துக்கொண்டு ஸுகமேயிருந்தால் அக்கால த்துக்கு அவன் திருவுள்ளமானபடி விரியோகங்கொள்ளுகிறான். தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே முக்தனும்படி பண்ணவேணுமென்று நினைத்தா னாகில் அதுவுஞ் செய்யவல்லன், (கூபிபாமி-நகூமாயி) என்று நிக்கிரஹி க்கவுமவல்லன், அவன் நிரங்குஸ்வாதந்தர்யத்தால் முக்தனும்படி பண்ணும்போது தேவதாந்தரபரரென்றும் விஷயாந்தரப்ரவணரென் றும் ப்ரஹ்மஹ்யாதி பாபஸீலரென்றும் பாகவதாபசாரபரரென்றும் நினையாதே ஸ்வப்ராப்தியைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாபின்பு உமக்குந் தேவதாந்தரஸ்பர்ஸங்கூடாது, ஸாதநாந்தரகந்தம்கூடாது, பாகவதாப சாரங்கூடாது, ப்ராக்ருதவலஹ்வாலம் பண்ணவொண்ணாதென்று சில நியமங்கள் சொல்லிக்கொண்டு தேஹபரிமாணவாதியான வேதபாஹ யன் ஹரிமல்லா விதுரத்வ திகம்பரத்வ பாணிபாந்த்ரபோஜந கேஸோல் லுஞ்சநாதி நியமங்கள் சொல்லிக்கொண்டு வர்த்திக்கிறப்போலே நீரும் சிலநியமங்கள் சொல்லிக்கொண்டு திரியாதே எல்லாம்விட்டி உமக்குத் தோற்றினபடி ஸுகமேயிருங்கோள். கோவல கோகுல சராசரங்களு க்கும் விதுரமாலாகார ததிபாண்டாதிகளுக்கும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களு ம் ஆசார்யாபிமாநமுமுண்டாக்கி க்ருபைபண்ணுகிறுனல்லனே, அப்ப டியே அவன் ஸுலபனாயிருந்தாலும் நம்பூர்வாசார்யர்கள் அவன் கொ டுக்கிற முக்தியை யபேகூபியாதே அவன்உகப்பிலே பூன்றி ஸ்வரூபமுஜ் வலமும்படியாக (எம்மாவீட்டித்திறமும் செப்பம்) (சிறப்பில்வீழி சுவர் க்கநரகம்-இறப்பிலெய்துக வெய்தர்க்க-தனக்கேயாகவேனைக் கொள்ளு மீதே)என்றும் வைகுண்ட ஸம்ஸார விரகத்தித்தி-என்கிறபடியே எல் லாத்திலும் விரகதராய் ததேகாதுபவபரராய் ஸம்யக்ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்யகநராய்[வினாஃஜ்ஞானீஸ்ரீடி ஸஹஸ் ஸஹஸ்[பரியோஹிஜ்ஞா

நிரோத்யர்த்த மஹம் ஸசமமப்ரியம்) என்றும் [கூஜீஸீயேயுரஸ்ஸு
 னு:] (கூணேபிதேயத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ) என்றுஞ் சொல்லுகிற
 படியே அவனுக்கத்யந்த ப்ரியதமராய்டோனர்கள். இவர்கள் நடந்த
 வழி உங்களுக்கிஷ்டமானால் இவர்களருளிச்செய்தவழியில் நடந்து க்ரு
 தார்த்தராம்கோள், நாம் பஞ்சமோபாயரிஷ்டர்வழியிலே நடக்கிறோமெ
 ன்று பேரையிட்டுக்கொண்டு பூர்வாசார்யர்களுடைய உக்தப்பதுஷ்டாந
 ங்களில் நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகள் புதுராமையாலே அவற்றைவிட்டு ஸர்வ
 சக்தியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அநிமாநுஷ்சேஷ்டிதங்களும் தத்ப்ர
 பாவ ப்ரஸம்ஸா பரவார்க்கியங்களும் சொல்லிக்கொண்டு அவற்றுக்கு
 ம் சில விபரீதார்த்தங்களை ஸங்கல்பித்து அதுக்குக்கருத்தென் இதுக்கு
 தாத்பர்யமென் இதுக்காஸ்யமென்னென்று ப்ராதிகூல்யங்களிலொன்
 றும் த்யஜிக்கமாட்டாதே புத்திபேதத்தாலே எல்லாம் பொருந்துமெ
 ன்று நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகளில் கண்வைத்துத் திரியாதே ஏதேனுமொரு
 வழியிலே நடக்கவேணுமென்ன-திரியவுந் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து அடி
 யேன் அஜ்ஞானையாலும் தேவரீர் மாத்ருவத்வத் ஸலராகையாலும் தி
 ருவுள்ளத்தில் சீறியருளாதே நெஞ்சில் தோற்றினவையெல்லாம் விண்
 ணப்பஞ்செய்கிறேன் க்ருபையாலே அவற்றுக்கெல்லாம் ஸமாதாநம்ப
 ண்ணவேணுமென்று திருவடிகளைப் பிடிக்க அவரும் சிரித்து கேளுங்
 கோளென்ன[ஸ்வஹுந்நயுந்நீஃ நிஹுந்நிவ்ருதீ நஹுந்நிவ்ருதீ
 ஸகீரீய ஸுந்நகீ] (தோஷபுத்யாபயாத் தேதோ நிஷித்தாநநிவர்த
 ததே - குணபுத்யாதுவிஹிதம் நகரோதியதார்பக) என்று ஜ்ஞாநாதி
 கன் விதிநிஷேதவஸ்யனன்றிக்கே அர்ஹகளைப்போலே திரிகிறானெ
 ன்று சொல்லப்பட்டதிறையென்ன ஜ்ஞாநம்பிறந்து புண்யபாப சத்ரு
 மித்ர மாநாவமாந ஸுகதுக்க ஸ்துதிநிந்தைகள் விவேகிக்கமாட்டா
 தே உபயவ்யாபாரங்களு மதிக்கமித்து அத்விதீய ப்ரஹ்மாதுபவாநந்த
 மகரந்தாதுபவத்தாலே ப்ரமத்தசித்தராய் தம்முடம்பை மறந்து மனோ
 புத்திகளிரண்டும் பகவத்கீனமாய் புத்தியூர்வகப்ரவ்ருத்திக் கொன்றுமி
 ன்றிக்கே பாலோந்மத்த பிஸாசாவிஷ்டரைப்போலே திரிகிறானென்று
 சொல்லுகிறதித்தனையொழிய தாரபுத்ராதி ஸக்தனாய் தத்ரகூணூர்த்த
 மாக ராஜத்வாரங்களிலே கிடந்து அர்த்தார்ஜந தத்பராய் அஹங்காரா
 ர்த்த காம பாரவஸ்யத்தாலே விதிநிஷேத வஸ்யனன்றிக்கே திரிகிறானெ
 ன்று சொல்லிற்றில்லையே. அர்ப்பக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே அபுத்தியூர்
 வக ப்ரவ்ருத்தியென்று தோற்றுகின்றதிறே. மனோபுத்திகளிரண்டும்
 [ஸ்வஹுந்நயுந்நிவ்ருதீ நஹுந்நிவ்ருதீ] (மய்யேவ மந ஆதாய ம
 யிபுத்திமநிவேஸய) என்று தன்பக்கலிலே சேர்ந்து பக்திபரவஸூ

[illegible]

[illegible]

வம்வாரகந்ததூராய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாருக்கும் ஹிதமுருளிச் செய்யும்படி யிருக்கிற வதிகாரிகளாகையாலே நிரஹங்காரதேவோற்றும் படி அருளிச்செய்தார். காராஞ்சிலோமயாஜியார் பத்தவம்வாரியாய் தம்மை அர்ச்சாருபேண வாராதிக்கவேனுமென்று நினைக்கில் ஸிக்ஷித் துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டாரிதே எம்பெருமானார். எம்பார் பரமவிரக்தராய் வம்வாரத்தில் அருசிபிறந்திருக்க தம்மேலாணையிட்டு நிம்மித்தாலும் விரக்தரானபின்பு [ஸுபுஷ்ணாந் டீ.ஃ] (நிரா ஸுமீஸவந்திஷ்டேத்) என்கிறபடியே ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கவேனுமென்று அத்தையிடுவித்து தூர்யாஸ்ரமத்திலே நிறுத்தி வந்தாஷ்டபாநுரிதே. முதலியாண்டான்? ஆஸ்ரமத்தையங்கீகரித்தபின்பு நமக்கிப்போது த்ரித ண்டங்கைபுகுத்தெடுத்து வந்துஷ்டபாநுரிதே. சிலர் வம்வாரிகள் போலே க்ருஹஸ்தராயிருந்தாலும் பரமவிரக்தராயுஜ்ஜீவித்துப்போ னார்கள். இப்போதானாலும் அஹங்கார மமகார ஸூத்ரீயராய் ராகத் வேஷ சூராக மோஹ விநிரீமுத்தராய் அர்த்த காம நிஸ்ப்ருஹராய் ஸ த்ருமித்ர ப்ரியாப்ரிய நிந்தாஸ்துதிகளில் ஸமசித்தராய்வர்த்தித்தாலொரு குறையுமில்லையென் றருளிச்செய்ய, இதுவுமுண்டாயிடுக [ஃஃஃஃஃ ஃஃஃஃஃஃஃ] (பாபாநாம்வா ஸாஹாநாம்வா) என்கிற பிராட்டிபுருஷகார முண்டேயென்ன? அவன் புருஷகாரம் ஸமஸ்யயேணைமுக்க சேதநகத் தங்களான அபராதங்களைக்கண்டு [ஃஃஃஃ] (க்ஷிபாமி) என்கிற தன் ஸ்வா தந்தர்யத்தாலே வர்வேஸ்வரன் சீறுமளவில் ஸாஸ்த்ரம் ஜீவிக்கவே ணுமென்று ஆஸ்ரயேணைமுக்கனவனை தண்டிக்கப்போமோ இவனை தண்டிக்கில் க்ருபாதிகள் ஜீவிக்கும்படி யென்னென்று அநுவர்த்தத் தாலும் உபதேசத்தாலும் அழகாலும் க்ருபாதிருணங்களைத் தலைபெடிக் கப்பண்ணி ரக்ஷிப்பிக்குமதொழிய அவன் புருஷகாரமடியாக இவனு டைய அநாதிகாலார்ஜித பாபங்களெல்லாம் பொறுத்து இவனிடத்தி லத்தயாதரம்பண்ணி [கிஃகார்யம்வலீதயாமம்] (கிம்கார்யம்வலீதயாமம்) எ ன்கிறபடியே பிராட்டியிலும் அபிமததமகை புத்திபண்ணியிருக்க இவன் திரியவும் பூர்வவாலையாலே ராஜபார்யையானவன் நிக்ருஷ்ட புருஷன்பக்கல் அநுரக்தையாமாப்போலே ததிதர விஷயப்ரவணையு ததவஹ்யங்களான அஹங்கார மமகார பாகவதாபசாராதிகளிலே அ ந்வயித்தால் அவனுக்கும் அஹஹ்யமாய்விட நிக்ருஹத்துக்கே பாத்ர மாய் போமாகையாலே தல்லப்த லத்தாதிகளையு தச்சேஷபூதகையு ததாஜ்ஞாபரதந்த்ரனையு அவ்வதந்த்ரனை வாசார்யனாலும் தச்சேஷபூ தையாய் ததேகபரதந்த்ரையாய் தச்சந்தாதுவர்த்தியான பிராட்டியாலு ம் உத்தரகாலத்திலே ப்ரஷ்டனையு அஹங்கார மமகாரவ்யனையு பத்த

லம்வாரியானவனை ரகஸிக்கப்போகாதிதே. ஆனால் [ஸ்ரீமதாரண்யகம் ௪.௪௪] (புந்தேபோகாநவிதித ந்ருபஸ்வேவகஸ்யார்ஹகா தி) என்று ராஜாவினுடைய அதுவார்த்தநத்தை யறியாத ராஜவேவகா ர்ஹகனுக்கும் ஸகலபோகாநபவவித்தியுண்டானுப்போலே ஸிஷ்யனு க் கதிகாரமில்லையாகிலும் பவவித்தியில் கண்ணழிவில்லையென்று சொ ல்லாநின்றதேயென்னில்? ப்ராதிகூல்யங்களில்லையானால் அப்படியே கு றையில்தே. இவனிடத்தில் மந்தரார்த்த விருத்தங்களாய் ஸ்வரூப நாஸகங்களான அஹங்கார மமகார விஷயப்ரஸங்கைய பாகவதாபசா ராதிகளுண்டானால் பவவித்தி சொல்லவொண்ணாததே. ராஜவேவகா ர்ஹகன் ராஜவேவாநுவார்த்தந மறியாதொழிந்தாலும் ராஜரஹிமதக்ருத் யங்களில்லையெனலாதபடி வர்த்திக்கவேணுமிதே. அப்படி நிலா தே ததநிஷ்ட வ்யாபாரங்களிலே அந்வயித்தானாகில் அவனுக்கும் அவன் பிதாவுக்கும் கூட விநாஸம்வருமிதே. அதுவென்? பிராட்டி காகத்தையு ம், ஆழ்வான் நாலாரானையும், ரகஸிப்பிக்குமதில்லையோவென்ன? ஒருக்கா லபராதம்பண்ணிப்போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு திருவடிகள்முன்னே விழுகையாலே [ஸூரிஸூரிஷ்டுர க்ஷுப்தஸூரிஷ்டு] (த்ராவிர்தா ஹிதிபர்த்தார முவாசதயயாவிபும்) என்று ப்ரார்த்தித்து ரகஸிப்பித்தா ளத்தனையொழிய, அரித்தரித்து அதுவே யாத்ரையானால் ரகஸிப்பிக் கப்போகாதிதே. நாலாரான் உபத்ரவம்வருமென்றறியாதே தர்ஸநநிர் வாஹத்துக்காக அவஸாத் ஒருவார்த்தை சொல்லி பின்பு அநுதபித் துப்போருகையாலே அத்தை ஆழ்வா னபராதமாகநினையாதே பொறு த்திருக்கச்செய்தேயும் ஆழ்வான்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே பெருமா ள் சிறினால் நான்பெற்றலோகம் நாலாரான் பெறவேணுமென்று ப்ரார்தி த்த்தாரித்தனையொழிய புத்தியூர்வகாபராதம்பண்ணின வீரஸூந்தர னுக்கு பட்டர் ப்ரஸாதித்தாரென்றில்லையே. ஆனால் இதுவு முண்டாயி டிக அவனுக்கு என்னுடையவனன்றே வென்று கூதமா வாத்வல்யாதி களுண்டே அவையுங் கார்யகாமாகாதோவென்ன? அவனுக்குந் தனக்கு முண்டான லம்பந்தத்தை யறிந்து தத்விஸ்வேஷத்தில் ஸஹிக்கமாட் டாதே ஆர்த்தனவனுக்கிடே லம்பந்தமுள்ளது. “தான் நின்றநிலை யை யதவஸ்த்தித்து (இந்நின்றநீர்மை யினியாமுருமை) என்றும் (இன் றெடுநாநையென்றே - இத்தனைகாலமும்போய்க் கிறிபட்டேனென்றும்) [ஸ்ரீமதாரண்யகம் ௪.௪௪] (ஏஹிபர்யஸாரீரானி) என்றும் (இன்னக்கெடுப்பா யோ) என்றும் (நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது) என்றும் (நாட்டா ரோடியல்வொழிந்து) என்றும் (ஓஉலகினதியல்லே) என்றும் வெருவி இன்னிலத்தில் பொருந்தாமதேதாற்றிற்றுவந்த சேதநனுக்காயிற்று பக

வதலும்பந்தமுண்டாகச் சொல்லுவது என்று” மாணிக்கமாலையிலே அருளிச்செய்தாரிஹே. இப்படியிராதவன்று நாராயணத்வ ப்ரபுக் த வம்பந்த மெல்லார்க்கும் உண்டானதொன்றாய் விஸேஷித்துச் சொல் லாவதொன்றில்லாமையாலே அவிஸேஷமாப் போகிறீர் - இத்தால் இவனே லோகநிலக்கூணனுடை விஸேஷ கடராசு பாத்தாய் ஸோக யோக்யனும்படி முத்தனும்- ப்ரியோஜநாக்நா பரனுமாய் வுதாகார்ய வம்பந்தமுண்டானால் ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியளவும் ஸ்காலித்யங்களு டைய யோகிகளுக்குப்போலே இரண்மிமுன்று ஜம்மங்களுண்டுக்கி சாமஸரிதிலே ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களெல்லாவற்றினும் பிரக்த்தியை ஜசிப்பித்து பரமார்த்தனும்படி பண்ணி முத்தனுக்கும்- கேவல வம் வாரிகளைப்போலே சுரகாலம் விப்டிக்கொடானென்று அஸ்மதாசார் யோக்தம் [விஞ்சயிஸ்த ருணாஸ்தாம் சபுஷிஸ்துஸ்தாம் । குறிஞ்சாயிஸ்தாம்] உஷிஸ்துஸ்தாம் - விஷிஸ்துஸ்தாம் சபுஷிஸ்துஸ்தாம் । விஷிஸ்துஸ்தாம் சபுஷிஸ்துஸ்தாம்] (விம்ஸ்தயக்கீர்த்தாவாடு)யானும் வந்த பிஸ்ஸங்காலயது - த்ரிஷி : ப்ரஜாபதேர்வக்த : ஜம்மலிர்வைஷ்ண வோவவேத் - விஷ்ணுவக்திபாஸ்தத்வத் வந்தஜம்மலுமாநவ : ஏகாந்தீகவத்யாஜீ - விஷிஸ்துஸ்தாம் (உஷிஸ்து :) எனது ஆசார்யவர்ணம்பண்ணி வைஷ்ணவனுபின்னி பகவதேகார்த்தியாமளவும் பிறந்து பூர்வபக்திவாவனைவிடாதே க்ராமமாக முத்தனமென்று சொல்லப்பட்ட திறே - இஜ்ஜம்மத்திலே அதிகாரியாம்போது ஆசார்யபிமாநத்துக் க்பேகூர்த்தம் வுதாகார்யவர்ணம்பண்ணி தனக்குள்ளதெல்லாம் அங்குத் தைக்கு சேஷமாக்கி ப்ராதிகூல்யங்களெல்லாம் பரித்யஜித்து அருளாள ப் பெருமானெம்பெருமானார் எம்பார் ஆழ்வான் ஆண்டான் விகரம்பி நஞ்ஜியர் முதலானார்போலே ஆசார்யனை யொருக்கூணமும் பிரியாதே பாதச்சாயைபோலே வந்தித்துக்கொண்டிருக்கவேணும். அப்படியான் வதிகாரமில்லையானாலும் (மாணுமோரிடத்திலும்) என்கிறபடியே மரண தசையிலேயானாலும் அநாதியாகத் தான்பண்ணிப்போந்த ப்ராதிகூல் யங்களை நினைத்து (நீசனேன்நினைவொன்றுமில்லை - நாணேநாநாவித நரகம்புகும்பாவம்செய்தேன்) [அஸ்மதாஸ்தாம் - புஷிஸ்துஸ்தாம் - விஷிஸ்துஸ்தாம்] (அம்ர்யாதீக்ஷாத்ரீ - க்ருபஸுமஸும - உவ்யாஸ்தம் - பாபாநாம்ப்ரதமோஸ்மயவம்) என்னும்படியே ஸ்வதேதாவுங்களை யுதலந்தித்துக்கொண்டு பரதேதாவுநீசகூணம் பண்ணப்போகாதே தனக்கு ஆசார்யகடாசுத்தாலே பிறந்த ஜ்ஞாந பக்தி வைசாக்யங்கள் தன்னுலே வருமவையாக நினைத்து இறுமாயாதே பத்தலம்லாரிகளி லும் நிக்ருஷ்டதமகை தன்னை அதுலந்தித்துக்கொண்டு பகவத்பாகவ

தரிடத்திலானாலும் வம்வாரிகளிடத்திலானாலும் தோஷம்காணாமளவி
 ல்ஸ்வதோஷமென்று நினைத்து வாய்விட்டு ஒருவர்க்கும் வெளியிடாதே
 மிகவும் பாசவதாபசாஸீருவாய் வவாவலநமாக அஹங்கார மமகார
 நிவ்ருத்தனாகும்படி நிர்ஹேதுக பகவத்கடாசுஷம் பலித்ததாகில் இத்
 தேஹாவஸாதத்திலே முக்தனும். அக்காலத்துக்கும் தேஹத்திலும்
 தாரபுத்ராதிகளிலு மாவத்தசித்தனாய் ஸந்தாதவிஷயங்களில் வாவ
 னைவிவர்த்திக்கப்பெறாதே அஹங்கார மமகாரங்களோடே ப்ரவர்த்தி
 த்துப் போந்தானாகில் ஜடபரதனைப்போலே ஜம்மாந்தரத்தை ப்ராபிக்கு
 ம். ஆசார்யஸம்பந்தமுண்டென்று ஈடேறவிரகில்லை. ஜ்ஞாநாஷ்டாந
 ங்களில்லாமையாலே வருங்குறை தீர்க்குமதே ஆசார்யக்ருத்யம். ஆஸ்ரம
 னுத்தூர்வம் அநாதிகாலார்ஜித பாபங்களைப் பொறுப்பிக்குமதே புருஷ
 காரக்ருத்யம். பூர்வக்ருத ஸர்வாகங்கனும் ப்ராமாதிகோத்த்ராகங்களு
 ம் பொறுத்து ரக்ஷிக்குமது உபாயக்ருத்யம்: இது பரமார்த்தம்-மிகையாம்
 படி சொல்லுமவையெல்லாம் ப்ரஸம்ஸா பரவாக்யங்களுகையாலே
 அதிவாதங்களாயிருக்கும். ஆசார்யஸம்பந்தமானாலும் வலித்தோபாயமா
 னாலும் சேதநனுடைய அந்தக்ரணம் பாஹ்யவிஷயங்களில் நின்று
 மீளும்படி பண்ணி (என்நெஞ்சினுருமங்கேயொழிந்தார்) என்னும்படி
 பகவத்விஷயத்தில் அத்யந்தாலகத்தித்தனாய் பரமார்த்தனும்படி பண்
 ணியல்லது கார்யகரமாகாது. ஆகையாலேயிறே ஆழ்வார் (தொழுக
 றென்மனனே) என்று உபக்ரமித்து (ஊனில்வாழுகிரேநல்லேபோ) என்
 னும் (நெஞ்சமேநல்லேநல்லே) என்றும் ஸ்லாகித்து (நீபும் நானு மின்
 னேர்நிற்கில்-மேலும்ற்றோர் நோயும்சார்கொடான்) என்றும் (கனமேசொ
 லினே விதசோரேல்கண்டாய்) என்றும் ப்ரார்த்தித்து (அருள்பெறு
 வாரடியார்) என்கிறபாடிலே அவன் க்ருபைபண்ணுகின்றான், நானும்
 இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நிஸ்ப்ருஹனானேன், அவன்கொடுக்க நினைத்தா
 லும் நான் லபிக்கவேணுமென்றிருந்தாலும், நீ ப்ரதிகூலமானால் கார்ய
 மில்லையிறே. வெஸாஹார்த்தம் நித்யமாகச்செல்லாநிற்கச் செய்தேயு
 ம் உன்னுடைய ப்ராதிகூல்யத்தாலேயிறே அனாதிகாலமிழக்கவேண்டுகி
 றது. இனியானாலும் நீ அஜ்ஞாநத்தைவிட்டு அவன் திருவடிகளைப்பற்
 ரப்பார் என்று தலைக்கட்டுகையாலே மனோநைர்மல்யமில்லாதபோது
 பகவத்ப்ராப்தி யோக்யதையில்லையாய்விடுமென் றருளிச்செய்தது.
 ஸர்வேஸ்வரன் தான் தன்னைச்சேர்த்துக்கொள்ள நினைத்த வாத்
 மாவினுடைய மநஸ்ஸைத் திருத்தி விரியோகங்கொள்ளும்ப்ரகாரம்
 பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையிலே
 சொல்லப்பட்டதினே. “ பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெருஞ்செ

ய்கலியாரேவ ஆனம் வன்துறம்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள்
 கருத்துள்ளையாக்கி ப்படிந்துண்ணும் போகத்தைத்தாராதே பொ
 லுக்கொணப்போகத்துக்குக் காவல்செய்து குமைத்துத்திரித்து வீழ்
 த்து வலித்தெற்றி யருளியறுத்துக் கடனாயினவிறுப்பிக்கப் பா
 ழ்த்தவிதியானவாரே தன்பால் மலம்வைப்பிபபதாகத் தேய்த்தற
 மன்னி ஒள்வாளுருவி வ்னேததூற்றை வேரறுவித்து தீக்கொளிக்
 கவ்வைபெருவிட்டி அமுதவாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க்கசிந்ததிலே ஈர
 நெல்வித்தி பெழுநாற்றுக்களையையும் வேர்முதல்மாய்த்துப்பட்டிச்சே
 வதக்கி மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரையவினைந்து
 தலைவணக்கினவாரே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரதியாமல் குந்
 தம் கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்
 துத் தண்டாலடித்துப் பதாறுத்துப் போர்த்ததோல்வித்து ஸ்சுஷி
 ம்வொட்டிம் நீரிலேகழுவி வேறோர்கலத்திட்டிப் பைந்தொழிமடந்தைய
 ரைக்கொண்டு ஷட்குணரலாந்மாக்கி வானோக்காராவமுதானவா
 ரே முற்றமுண்ண முன்னம்பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு
 பெருகமுயலும் பத்தியழுவன் க்ருஷிபலமிதே) என்று பத்தினுக்கொரு
 லார்வேஸ்வர விவ்வாத்மோஜ்யீவந்ததுக்கு க்ருஷிபண்ணுகிற ப்ரகாசத்
 தை ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தார். இத்தால் வும்பந்த
 மாத்ரம் போராதே தான் கூட்டிக்கொள்ளுகைக்கு நினைத்தவரை பரி
 ஸூத்தாந்தர்க்காரணராம்படி (இருந்தான் கண்டுகொண்டெனதேழைநெ
 ஞ்சாரும்-திருநதாத வோரைவரை தேய்த்தறமன்னி) என்கிறபடியே வி
 ஷயவகனிலே சபலமாய்ப்போருகிற வென்னுடைய வேழைநெஞ்சை
 யானுகிற இந்திரியபுருஷரைவரும் நசிக்கும்படி ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக
 யுள்ளே நிவவலித்து நிர்த்தவிகன நிதிகண்டால் விட்டுப்போகமாட்டாதே
 கண்டுகொண்டிருக்குமாப்போலே தான் என்னைக் கண்டுகொண்டிருந்து
 துர்விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கி க்ருபைபண்ணினென்று ஆழ்
 வாரருளிச்செய்கையாலே தான் விசேஷகடாசூதம்பண்ணி நிர்மலனான
 பின்பு ஹோகத்திலே கூட்டிக்கொள்ளுமென்கிற வர்த்தம் சொல்லப்ப
 ட்டது. அவன்படி யிதுவாயிருக்க (வெறிதேயருள்செய்வர்) என்று
 சொல்லுகிறதென்னென்னில்? வெறிதே அருள்செய்வது தான் ப்ர
 தம கடாசூதம் பண்ணும்போது [ஸஸ்புருஷகூலே ஸஸ்புருஷஸ்புருஷ
 கீஸஸ்புருஷஸுஸஸு [ஸஸ்புருஷஸுஸஸு] (நாவென்புருஷகாரேண
 நசாப்யந்யேஹேதுநா -கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷகஞ்சி
 த்கதாசந) என்று நிர்ஹேதுகமாக கடாசூதம்பண்ணிப் போருமென்று
 சொன்ன தித்தனையொழிய ப்ராப்திதசையிலும் பத்தவம்ஸாரியாய் து

ஈஷ்டிய ப்ரவணனம் அஹங்கார மமகார வர்யனம் பாகவதாபசாரபர
 னாய் திரியாதின்றாலும் (வெறிதேயநுள்செய்வார்) என்றால் வைஷ்ணவனா
 கவும் பணியில்லைதே. இச்சேதநன் பகவத்போகார்ஹனம்போது
 வைஷ்ணவத்வமாத்ரம் போராது ப்ரபந்ருகவேணும். அதுவும்போரா
 து ஏகார்தியாகவேணும். அதுவும்போராது பரமைகார்தியாகவேணும்.
 அஹங்கார மமகாரங்கள் ஸவாலநமாக நிவ்ருத்தமாகவேணும். விஷி
 தநிஷித்த ஈஷ்டியப்ரவணயம் சிவ்ருத்தமாகவேணும். அதுசெய்யுமிடத்
 தில் விருத்தமென்று த்யஜிக்கப்போகாது [ஜீ.சு.ஹி.சு.ஜி] (சேஷ
 த்ராணி மித்ராணி) என்கிற ச்வேலாகத்தில் அவஸ்தை பிறக்கவேணு
 ம் ஸ்வரூபங்குலையாமைக்கென்று ஸ்வரூபவியத்ததமாக இவையெ
 ல்லாம் வேணுமென்று ஒருக்கால் சொன்னாப்போலே பலகால் சொல்லி
 க்கொண்டு ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் சேதநனுடைய ஹிதத்துக்
 காக படாதனபட்டு ஒன்றிரண்டிலன்றிக்கே பல ப்ரபந்தங்களிலும் ஒரு
 வர்சொன்னத்தை வேறொருவர் சொல்லி ஏககண்டமாக கூப்பிட்டுக்கொ
 ண்டி ஸுகலேதர பரித்யாகம் விதிக்க ஹேதுவில்லையதே. ஸர்வேஸ்வர
 ன் தானும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் சேதநோஜ்ஜ்வலத்துக்கு பண்
 னுகிற க்ருஷி இதுவாயிருக்க சிலர் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்வாஸ்ரிதர் நிஷி
 த்தாதுஷ்டாநம்பண்ணினால் மிகவு முகப்பாயிருக்கும் தன் குணங்களுக்
 கு ப்ரகாஸகமென்று [ஈ.சு.ஹி.சு.ஜி] (தொஷ்டாயத்யபிதஸ்ய
 ஸ்யாத்) என்று சொன்னேயென்று வித்யாபலத்தாலே குதர்க்கங்க
 ளைச் சொல்லிக்கொண்டு வேதஸாஸ்தர புராணேதிஹாலாதிகள் கரை
 கட்டாக் காவேரியாகையாலே பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் விபரீதார்த்தங்க
 ளைச் சொன்னாப்போலே அதில் சொன்னதொன்றாயிருக்க வேறேசில
 வார்த்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தமக்கிஷ்டமானபடி ஸஞ்சரிப்பர்
 கள் - அவர்கள் சொல்லும்படி பென்னென்னில்? மந்த்ரத்திலே ஸ்வர
 ஸூணேஸ்வரவ்யநிவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டதே. நிஷித்தங்கள் கூடா
 தென்று த்யஜித்தால் ஸ்வரஸூணேஸ்வரவ்யம் வருமாகையாலே தன்
 னுடைய ரகூணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லையென்று சொல்லுகிற
 மந்த்ரத்துக்கு மிதுவே பொருளென்றும், தத்விவரணங்களான த்வய
 சரமஸ்வேலாகங்களுக்கும் இதுவே தாத்பர்யமென்றும், இல்லையாகில் சர
 மோபதேஸம்பண்ணி [ஐ.சு.ஹி.சு.ஜி] (இதம்
 தேநாதபஸ்காய நரபக்தாயகதாசந) என்று கைப்பட்டபொருளை கடலி
 லேவிழ்த் தேசமென்று வயிறுபிடிக்குமோ அதுக்குக் கருத்தென்னெ
 ன்றும் [ஈ.சு.ஹி.சு.ஜி] (சோதநாலகூணுர்த்தோதர்ம) என்று
 ம் தர்மம். விதிசோதிதமாயிருக்கும் [ஈ.சு.ஹி.சு.ஜி] (ஈ.சு.ஹி.சு.ஜி)

[illegible]

திக்கைக்கு மந்த்ரத்யார்த்ததாதுலந்தாந்தாலும் ஆழ்வார்களுடைய
 வருளிச்செய லர்த்ததாதுலந்தாந்தாலும் போதுபோக்கிக்கொண்டு தா
 னிருந்தவிடம் லம்வாரிகளறியாதபடி ஏகாந்தசீலனாய் அர்த்ததாதுவ
 ன்தாந யோக்யதையிலையானால் தன்நெஞ்சிலே தோற்றுகிறவர்த்தங்க
 ளை பரமார்த்தங்களென்று சொல்லுகிற அப்ரமாணிகரோடே கூடாதே
 அஹங்காரார்த்தகாமோபஹத ரல்லாத பரமவத்வநிஷ்டரான ஜ்ஞாநா
 துஷ்டாந லம்பந்ரோடே லஹ்வவித்திக்கொண்டு இருக்கவேணும்.
 இனி அவனுடைய கூடமாகுணமும் ஒருக்கால் பூர்வாபராதங்களை பொ
 றுக்கைக்கு சரணவரணம்பண்ணி பின்பு புத்தியூர்வக நிஷித்தப்ரவ்ருத்
 திவாராம லிருந்தாவெழிய [நீக்ஷணாநுபூதே] (நிச்சுதாமீத்ருஸோ
 ஜநே) என்று விட்டுப்போம். அவன் க்ருபாபரணையாலே “நெடுநாளந்
 யபரையான பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்தருவகாஸத்திலே
 நின்று என்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாப்போலே இ
 வன்பண்ணுகிற ஸரணவரணம் அபராதகோடிகடிதமானாலும் அநாதி
 காலாற்றிதபுத்தியூர்வக ப்ராதிகூல்யங்களெல்லாம் கூடிமையாலே பொ
 றுத்தால் இனி செய்யவொண்ணாதென்று பயப்பட்டிராதே (பயமத்திருந்
 துச்செய்வர்கள் தாம்பாவத்திம்) என்கிறபடியே அநித்தந்த அபராத
 ங்களிலே யவ்வித்து [நீக்ஷணாநுபூதே] (நிச்சுதாமீத்ருஸோ ஜநே) என்
 னுதுடங்கி [நிச்சுதாமீத்ருஸோ ஜநே] (பவந்திலர்வே ப்ராதிகூலநுபாடி)
 என்று தாரபுத்திராதிகள் ப்ராதிகூலங்களென்று அறிந்துவைத்தும்
 [நிச்சுதாமீத்ருஸோ ஜநே] (பிதரம்மாதரம் தாரார்) என்றுதுடங்கி ப்ராதிகூல
 ங்களெல்லாம் விட்டு உன் திருவடிகளைப்பற்றுக்கேறேனென்று பொய்
 சொல்லி துர்வாலையாலே பின்னையும் விடமாட்டாதே ப்ரத்யஹமு
 ம் அப்படி தொழுவந்தபோதெல்லாம் ஸுஷ்கப்ரியவசநங்கள் சொல்லி
 க்கொண்டு [நிச்சுதாமீத்ருஸோ ஜநே] (துக்காவலோஹமநிஸம் தவ) என்
 னு அக்ருத்தகரணஸீலனுமாய் துர்விஷயப்ரவணனுமாய் ஸரணுகதனு
 மாய் பற்றவும் விடவும் யோக்யதையில்லாதபடி துக்கப்ரதனனால் கூடி
 மைஜீவிக்கமாட்டாதே. இனி வாத்ஸல்யமாவது, வத்ஸத்தின்பக்கல்
 தேதுவிறுக்குமிருப்பாகையாலே அந்த தேதுவானது தன் வயிற்றிலே
 பிறக்குமளவிலுள்ள மாலியமெல்லாம் போக்யமாக ஸ்வீகரித்து ததே
 கதாரகமாக வர்த்திக்குங்காலத்திலே அத்த்யாதரம்பண்ணிக்கொண்டு தி
 ரியுமொழிய தன் ஸ்தந்யத்தைவிட்டு புல்லும் நீருங்கொண்டு திரிகிறவ
 ளவில சாணகச்சாற்றை யுடம்பிலே பூசிவந்தால் அத்தைக்கொள்ளமா
 ட்டாதே. அப்படியே இந்த சேதன் தன்னையாப்ரயிக்க வருகிறத
 சையில் இவனிடத்திலுண்டான தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு

ததேகாதுபவபரணயம் ப்ரவர்த்திக்குங்காலத்தில் [ஸௌக்ஷ்மம் ஸௌக்ஷ்மம்] (யோகசேஷமம்வஹம்யஹம்) என்று இவன் ஹாரமெல்லாம் தானே யேறிட்டுக்கொண்டு திரியும்தொழிய உத்தரகாலத்தில் புத்திபூர்வ கப்ரவ்ருத்திகளை போக்யமாகக்கொள்ளுதல் இவன் நிரந்தரவிஷயப்ர வணானால் இவன் ஹத்ததைத் தானேறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்யானெ ன்னுமர்த்தம் தோன்றாநின்றதிதே. ஆகையாலே எல்லாம்விட்டு ப்ரமா ர்த்தனாலொழிய இவன்பக்க லவனுக்கு ருசிபிறவாது. அவன் ரக்ஷி க்கைக்கு பரிசுரம் ஆர்த்தியல்லதில்லை. “இது குறைவு நிறம் ஸ்பந்த மும்குறைவு”மென்று ஆச்சாம்பிள்ளை யருளிச்செய்தாரிதே. “ஆகவித் தால் ப்ராதிசுல்யநிவ்ருத்தியும் ஆர்த்தியில்லாதவனுக்கு ஸதாசார்யா லிமாநமும் புருஷகாசமும் ஸம்பந்தமும் கார்யகரமாகாது. கூடியவாத லுல்யங்கனும் ஜீவிக்கமாட்டாதே விடுமென்றதாயிற்று. ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு அக்ருத்யகரணதி சதுர்விதநிஷித்தாதுஷ்டாநமும் உபா யாந்தரப்ரதிபத்தியும் ப்ரயோஜநாத்ரங்கனான தாரபுத்ராத்யைவிக போகங்களும் ஸ்வர்காதி பரலோகஸுகங்களும் ஸ்வாத்மாதுபவஸு கமான விவையெல்லாம் பரித்யஜித்து (சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்நாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே) என்றிருக்கவேணும். ப்ரபந்நனுக்கு உபாயபாயப்ரவ்ருத்திகளிரண்டு ம்த்யாஜ்யமென்கிறவர்த்தம் தீர்ப்பாரையாமினியில் ஸ்வாபதேஸாந்யா பதேசங்களாலே ஆழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தாரிதே. ஸ்வாபதே ஸத்தில் வித்தோபாயம் சடக்கெனப்பலியாமையாலே உபாயாந்தரப்ர வ்ருத்திகளாலே தேவதாந்தரங்களை யாராதித்து [ஸ்வபாஷா-ஸ்வபாஷா] (வேலாயா-தபாபா) என்கிறபடியே வேலாமபாநாதிகளாலே நிஷ் பாபராகவேணுமென்று தததுஷ்டாநப்ரவர்த்தகரான ஸாதநாத்ரகிஷ் டரைக் கூட்டிக்கொண்டு உபாயாதுஷ்டாநத்துக்கு உபகர்மிக்கிறவன் வில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் மேலிட்டிவந்து அத்தயவலாயத்தினுடைய கல க்கம் போம்படி நீ இப்படி ஸ்வரகூணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில்வயிக் கப்போமோ அநந்யார்ஹ சேஷத்தவாத்யகாரஷ்டகத்தாலே பிராட்டி யோடொத்த பரிசுத்தாத்ம் ஸ்வரூபத்துக்கு தேவதாந்தரஸாதநாத்ரங் களும் தததுஷ்டாநம் ஸ்வபாஷாஸுபாயம் ஸ்வரூபநாகமாயித்தனையொழிய ப்ராப்தஸாதநாமோவென்று ஸ்வரகூணப்ரவ்ருத்திகளை தவிர்க் குமதாயிருக்கையாலே ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியாகாதெ ன்று சொல்லிற்றாயிற்று. அந்யாபதேசத்தில் நாயகனை ப்ராபிக்கப் பெறுதே நாயகமோஹங்கதையாய்க்கிடக்க தாயார்கலங்கி பெண்பிள் னைமோகம் நிக்ருஷ்டதேவதாராத்ரத்தாலும் கூடியதேவதைகளுக்கு

[illegible]

விஷயப் பரவணனும் ஸம்ஸாரிகளும் த்யாஜ்யமாக நினைக்கிற நிஷித்த வ்யாபாரத்தைப் பண்ணினிறே [अक्षुण्णं वैष्णवेषां बाधुतां] ॥ १ ॥ ரஹ்ஷைகாந்நிபக்ஷஸைகாந்நி ரஹ்ஷைகாந்நி (அக்ருத்யம்வைஷ்ணவஃபாப புத்யாஸாஸ்த்ரவிரோததஃ - ஏகாந்தீ பரமைகாந்தீ ருச்யபாவாச்சஸுந்த்யஜேத்) என்று அக்ருத்யகரணதி நிஷித்தாதுஷ்டாநம் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமென்கிற ஹயத்தாலே வைஷ்ணவனும் ஸாஸ்த்ரவிரோதமாகையாலே ஹகவதாஜ்ஞாதிக்ரமணம் வருமென்கிற ஹயத்தாலே ஏகாந்தியும் ஹேயமாய்தோற்றி ருச்யஹாவத்தாலே பரமேகாந்தியும் த்யஜிப்பபென்று சொல்லாநின்றதிதே. இருவரும் ருசிசெல்லாநிற்கச் செய்தே விரோதஹயத்தாலே த்யஜிப்பார்கள். சரமாதிகாரிக்கு ப்ராப்ய ருசிகண்ணழிவற உண்டாயிருக்கையாலே லீத்யாவிடுகையன்றிக்கே ருச்யஹாவத்தாலேவிடும். இப்படியான வதிகாரியினுடைய க்ருத்யங்களிறே அவன் தன்னதாக வ்விமாரித்திருக்கிறது. இது பொருளல்லவாகில் ஸுகலசேதநாசேதநங்களு மவனுக்கு ஸரீரமேயாய் இவர்களெல்லாருடைய க்ருத்யங்களும்வனதேயாய்விடும். அவைபோலன்றிக்கே ஜ்ஞாநமுண்டிறே இவர்களுக்கென்னில்? அந்தபக்ஷத்திலே வேதாந்தஜ்ஞாநமுடைய ராவணதிகளுடைய வாலுரக்ருத்யங்களு மவனதேயாய்விடும். ஆகையாலே ஸம்பந்தமாத்ரம் போராது, ஜ்ஞாநமும்போராது, தததுருபாதுஷ்டாநமுண்டாகவேணும். சரமஸ்ஸோகத்தில் ஸர்வதர்மபரித்யாகபூர்வக ததேகோபாயதாத்யவவலாயமே அதிகாரிக்ருத்யம். விரோதநிவர்த்தகத்வம் உபாயஹிதனுடைய கருத்யமென்றுசொல்லாநிற்க அத்யவலாயமுண்டானாலும் ஆர்த்தியில்லாதபோது ப்ராபிக்கைக்குயோக்யனன்றென்று சொல்லுவானென்னென்னில்? உபாயாதிகாரத்துக்கு அத்யவலாயமேபோரும். உபேயாதிகாரத்துக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிகாதிலுகலஹோகவிரக்தியும்வேணும். “உபாயாத்ரங்களைவிட்டிசரமோபாயத்தைப்பற்றினுப்போலே உபேயாத்ரங்களான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களைவிட்டி எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது” என்று உபேயப்ரதிபாதகமான உத்தரவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டதிதே. த்வயபூர்வோத்தரவாக்யங்களில் சொல்லுகிற வுபர்யாதிகாரங்களுண்டானிறே உத்தேச்யனாவது. இவ்வுபாயம் ப்ராப்யாத்ரங்களுக்குமொக்குமாகையாலே அத்யவலாயம் ப்ரயோஜநாத்ரபரருக்குமுண்டே அத்யவலாயமாத்ரத்தாலே ஹகவத்ஹோகத்துக்கு அர்ஹுகமாட்டான். (கடையறப்பாசங்கள்விட்டபின்னையன்றி பவனைவகாண்கொடானே) என்று ஸுகலேதர பாஹ்யவிஷய பரித்யாகாநந்தரத்திலொழிய முக்திஹிமியை காணவுங் கொடானென்று ஆழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தா

[illegible]

ரூபம் சொல்லுகிறவிடங்களில் [கூபாயாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா] என்றும் [கூபாயாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா] (உபாயாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா) என்றும் [கூபாயாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா] (உபாயாபாயநிர்முத்தா மத்யமாம்ஸ்திமாஸ்திதா) என்றும் புண்யபாபநுபோபய கம்மங்களும் த்யாஜ்யமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. இவற்றை த்யஜித்து அவனை ஸ் வீகரித்த வந்தரத்திலே ப்ராப்திதஸையனவும் உபாயாதிகார ப்ரச்யுதி வ்ராதபடி ப்ரவ்ருத்தித்தானாகில் சரமகாலத்தி லதிகாராதகுணமாக ப்ரதிபந்தகங்களை நிவர்த்திப்பித்து முக்தனும்படிபண்ணும் (தெளிவுற் று வீவின்றி நின்றவற் கின்பக் கதிசெய்யும்) என்றருளிச்செய்தாரிதே ஆழ்வார். அதிகாராதகுணமாக நிவர்த்திப்பிக்கையாவது அப்புக தப்ராப்தாம்ஸத்தை க்ருபையாலே ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் விரக்தி யை ஜிபிப்பிக்கைக்காக அதுவிப்பித்து தத்வயதிரித்த ஸமஸ்த பூவ்ர கங்களும் ஸரித்துபோம்படிபண்ணி ப்ராமாதிகோத்தராகங்களை க்ரு பையாலே பொறுத்து இவன்பாபி சாராதபடிபண்ணி புத்தியூர்வக ப் ரவ்ருத்திகளில் ஸாதாதபங்களை ராஜபுத்ராபராதவத் லகுவாக வதுவி ப்பித்து நிரதாதபனுால் யதோசித தண்டங்களையும் பண்ணிப்போக் குகை. இவனுஜ்ஜீவிக்கவேனுமென்று தானும் கடாக்கித்து இவன் உ பாயவரணம்பண்ணி ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே சிலஸ்காலித்யங்களு ண்டானால் லீலைக்கு விஷயமாக்குமேவென்னில்? முடியாதத்தமாட்டா னேயாகிலும் இவன்பக்கல் அபதேப்ரவ்ருத்தி ரூபாபராதாவகாசம் பெ ற்றால் சிலகாலம் லீலையிலே விநியோகங்கொள்ளக் குறையிலீலை. அ பராதமற் ப்ரவ்ருத்திக்கு மதிகாரிகள்விஷயத்திலும் விநியோகங்கொள் ளும் ஸ்வதந்தரானிடம் பெற்றால் விடமாட்டானே. இவ்வர்த்தங் தொ ண்டராதப்பொடியாழ்வார் விஷயத்தில் காணப்பட்டதிதே. (பாசங்க ள்நீக்கி யென்னை யுனக்கே யறக்கொண்டிட்டு நீ மாயங்கள்செய்துவைத் தீ இவையென்னமயக்குக்களே) என்றாழ்வா ராருளிச்செய்தாரிதே. அது வென்னென்னில்? ராஜாவானவன் ந்ருத்தகீதாதி நிபுணையானவேஸ்யை யை அஹிமதமாகக்கொண்டாலும் லோககாலம்வநவளவும் ந்ருத்தகீதா திகளாலே விநியோகங்கொள்ளுமளவில் அத்தயந்த ஸுகுமாரியானால் ஸீக்ரமாகக் கூட்டிக்கொண்டு த்ருடஸரீரியானால் அவளுடைய இஷ்ட ம்போருமளவும் லீலையிலே விநியோகங்கொண்டு பின்பு அதுக்ரஹிக்கு மாப்போலேஸர் வேஸ்வரனும் லோகயாத்நைக்கு அஸக்தராயார்த்தரா னால் கடுக வதுக்ரஹித்தும் இத்தை பொருந்திருந்து த்ருப்தரானால் சி லகாலம் லீலையிலே விநியோகங்கொண்டு எப்போதார்த்தராவரோ அ ப்போதேயங்கீகரிக்கும். ஆனால் [த்யுஷாஸாஸிஷ்ணுஷா ஸீஷ ஸ்ரஸிஷ்ணு]

(த்ருப்தாநாமபிஜத்தூநாம் தேஹாந்தரநிவாரிணி) என்று சொல்லாநின் றதேயென்னில்? இப்போது சிரபரிசயத்தாலே த்ருப்தராய் ப்ராரப்தஸ ரீரத்தைப் பொறுத்திருந்தாலும் சரமகாலத்தி லார்த்தனுக்கி லார்வே ஸ்வரன் கைக்கொள்ளுமென்னு மத்தாலே சொல்லப்பட்டது. த்ரு ப்த்தனமவனும் ஆநிரைமேய்த்து வந்தானல்லனே-தேஹாவலாநத்தள வும் இத்தேஹத்தோடே பொருந்தியிருக்குமென்றேயிறே இவ்வதி காரிக்குதோஷம், மற்றுமுண்டான த்யாகஸ்வீகாரங்களுக்கெல்லாம் இருவ ருக்குமொக்கும்றே (இருந்திருந்தெத்தனைகாலம் புலம்புலனே - கூனிக் கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ-என்னெயென் செய்கின்றாய் என்பா மரைக்கண்ணு - நெறிகாட்டிநீக்குதியோ- பலநீகாட்டிப்பிப்பாயோ-தி யோபிடென்சேர் மெழுகாயுலகில்திரிவேனே)என்றிப்படி கூப்பிட்டுக்கொ ண்டி (கங்குலும்பகலுங்கண்மியிலறியாள்- இட்டகாலிட்டகையளாயிருந் தும் - சித்திக்கும்திசைக்கும் தேறுங்கைகூப்பும்- அழுவன்தொழுவ னாடி க்காண்பன் பாடியலம்றுவன்)என்று ஆஹாரநித்ரைகளில் நசையற்று க ண்ணீர்நிறைத்துக்கொண்டு காலுங்கையும் சலிப்பிச்சுமாட்டாதே மூர்ச் சித்து திரியவுத்தெளிந்து அருவதுத்தொழுவதும் ஆடுவதும்பாடுவதுமா ய் (எங்குப்பாடிநாடி நரசங்கா) என்று ப்ரலாபிக்குமென்றுமே ஆர்த் தனுக்கேற்றம் அஹங்கார மமகார காமக்ரோத லோப மோஹாதி நி வருத்தியும் புத்ர நார க்ருஹ சேஷத்ர தந தாந்யாதி விரக்தியும் தாரக போஷக போக்யங்களுக்கெல்லங் கண்ணெனன் தத்யவலித்திருக்கையும் இருவர்க்கும் லமாநமாகையாலே நாலுநாள் சிரபரிசயத்தாலே பொ ருந்தியிருந்தாலும் சரமகாலத்திலேயெல்லாற்றிலும் அருகியைப்பிறப்பி த்து ஆர்த்தனம்படிபண்ணி அங்கீகரிக்கும். அந்த ஆர்த்தியைக்கண்டு இது சரமஸரீரமென்று தானும் விஸ்வலிக்கும்படியாய் பிறநம் லம் மதிக்கும்படியா யுஜ்ஜீவிக்கும், அக்காலத்துக்கும் புத்தராதாதி லங்க மே யாத்ரையானுல் இவ்வாத்மாவைக் கடுக வங்கீகரிக்க நினைத்தானல் லெனென்று ததவஜ்ஞானை தனக்கும் பிறர்க்குக் தோற்றும்படியாய் தே ஹாந்தரப்ராப்தி தப்பாதென்று அஸ்மதாசார்யோக்தம். இதுவே பர மார்த்தமென் றருளிச்செய்ய, லேகாபதியாழ்வாரும் விஷண்ணராய் இவ்வார்த்திக்கதிகாரிகளார் பரிஹரணியங்களானவற்றை பரித்யஜிப்பா ரார் (எங்கினித்தலைப்பெய்வன்) என்கிறபடியே இனியிழந்தே போயி த்தனையென்று வேரற்றமரம்போலே திருவடிகளிலேவிழுந்து அழப் புக்கவாதே அப்பாவு மெறித்தனைத்து கண்ணீரைத்துடைத்து ஸோ கிக்கவேண்டா அப்ராப்தவிஷயங்களி லிப்படி லயாதுதாப முண்டா னுல் லர்வஸக்தியானவன் தானே வேண்டுமெனையெல்லா முண்டாக்கி

தானே கைக்கொள்ளும், கீழும் வேண்டா பரிஹரணியங்களான த்யாஜ்யங்களை விடமாட்டா தொழிந்தாலும் ஹேயங்களென்று நினைத்து விடத்தக்க அஹங்கார மமகார காமக்ரோதங்களும் பகவத்பாகவதாசார்யாபசாரங்களுமான நிஷித்தங்களை பரித்யஜித்து யாதோரளவாலே லோகவங்க்ரஹமும்ஸிஷ்யபுத்ரோஜ்ஜீவநமும் வலித்திக்கும் தாவந்மா த்ரம் ஆர்ருஸம்ஸ்பத்ராலே வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அதுஷ்டித்துக் கொண்டு அஹங்காரார்த்தகாம பரவஸூர்லாத ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்ய வம்பந்நரான பரமவிலகடினரோடே ஸஹவலித்து இடைவிடாதே குணதுபவ கைங்காயங்களாலே போதுபோக்கிக்கொண்டு பத்தவம் ஸாரிகளோடே கூட்டற்று ஸதாசார்யாபிமாநமே உத்தராகமாக அத்யவலித்து இவ்வாத்மகுணங்களெல்லாம் (என்னைத்தீமநங்கெடுத்தாய்-மருவித்தொழும்மநமேதந்தாய்) என்று அவரருளாலே வந்தவையென்று நிரஹங்காரனாயிருந்தால் ஸர்வஸக்தியானவன் சரமதசையில் பரமார்த்த திபையுண்டாக்கி ரகஷிக்கும். இது துர்லபமென்று நினைக்கவேண்டா ஒருகுணலேசமும் ப்ரக்ருதிவஸ்யனான இவனாலே பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணாதே. அவனிவ்வாத்மாவை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று நினைக்கிலிறே இவன் முகத்தனவது. முகத்தனம்படி பண்ணும்போது ததநுருபமான வாத்த்மகுணங்களை யுண்டாக்கிக்கொள்வ தவனுக்கே ஹரமாகையாலே அயோத்யா வாவிகளான சராசரங்களெல்லாம் தத்வம்ஸர்லேஷ வர்ஸர்லேஷைக ஸுகதுக்கராமபடியான வாத்த்மகுணங்களுண்டாக்கி ரகஷிக்கிற ஸர்வஸக்தி ந்யஸ்தஹரனான விச்சேதனனுக்கு உண்டாக்குகையில் அருமையில்லையிறே. இவன் ப்ரக்ருதிவஸ்யனாய் தேஹாத்மாஸிமானியாய் ததிஷ்டீராஜ்யாதிகளாலே உடம்பைப்பெருக்கி (ஊன்மல்கீமோபி பருப்பாருத்தமர்கட்டுகென்செய்வார்) என்கிறபடியே ஸாத்விக கோஷ்டிக்காளாகாதே பத்தவம்ஸாரிகளாய் ஸப்தாதி விஷய ப்ரவணராய் அஹங்காராதி வஸ்யராய்க்களித்து வர்த்தித்தால் இவர்கள் பட்டதுபபிகிரார்களென்று கர்மாதுகுணமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருமதொழிய யதாஸாஸ்த்ரவஸ்யராய் த்யாஜ்யோபாதேயங்களறித்து இவற்றினுடைய த்யாகஸ்வீகாரம் தனக்கவஸ்யமென்று (விண்ணுளார்பெருமாற் கடிமைசெய்வாரையும் செறுமைம் புலனிலை மண்ணுளென்னைப்பெற்று லென்செய்யா மற்றுநீயுமவிட்டால்) என்றும்(இடகிலேனென்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்-கடவனுக்கீகால்:தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்) என்று பரிதாபம்பிறந்து நீயோரகஷிக்கவேணுமென்று ஸரணம்புக்கால் [ஈடிஊர்வஸ்யம்] (யதிவாராவணஸ்வயம்) என்கிறபடியே பிழுணமபி வத்வலனானவன் இவனை விட்டுக்கொடானிறே. (அடியரைவல்வினைத்துப்பாம்புல

னைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன்) என்று ஸ்வாஸரிதரை ப்ரபலகாமங்களிலே மூட்டானிதே. பஞ்சேந்திரியங்களாலும் விஷயங்களை யதுவவித்து நிற்கும்படி விட்டுக்கொடானென்று ஆதிகாரியின்மேலானவன் அவனதுகூறுத்துக்கு பாத்ரஹிதரான வடியார் லாதுகர்மங்களைச் செய்து முக்தனாமொழிய விஷயப்ரவணராய் நபிச்சுமதிவிலை. அவனை திருத்திப் பணிகொள்ளுமளவில் இவனுக்கருமையானதொன்றில்லை. க்ரமக்ரமமாக ப்ராக்தநபிஷ்டாசாராதலந்தானத்தாலும் அருளிச்செயலர்த்தாதலந்தானத்தாலும் தெளிவுபிறக்கும்படி ஹருதிஸ்தனாய் நின்று [தேவாநாமேவாதுகம்மடார்த்தம் அஹம்ஜ்ஞாநஜம்மம் - நாமயாமயாத்மஹாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதிபேஹாஸ்வதா) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநதிபத்தாலே அஜ்ஞாநாத்காரத்தைப் போக்கி வாததுஷ்டானத்திலே ப்ரவர்த்திப்பித்து நுகறிக்குமதில் லம்ஸயமிவிலை. இவன் சேதநனைவாகியைப்பற்ற ப்ராதிகூல்பங்களை பரித்யஜித்து ஆதிகூல்பங்களில் லங்கல்பமாத்ரமுண்டானால் தானே இவையெல்லா முண்டாக்கி நிர்வஹித்துக்கொண்டுபோரும். ஆகையாலே [ஸந்திஷ்யஸ்ய] (நபிஸே திருதாச்சக) [ஸந்திஷ்யஸ்ய]புனஸ்துஜேயங்கஷ்யஸ்ய. ஸந்திஷ்யஸ்யஸ்துஜேயஸ்ய [மித்ரஹாவேந லம்ப்ராத்மம் நத்யஜேயம் கதஞ்சக-தேவஜேயாயத்யபிதஸ்யஸ்யாத் லதாமேததகர்ஷிதம்] [ஸந்திஷ்யஸ்ய ஸந்திஷ்யஸ்ய ஸந்திஷ்யஸ்ய ஸந்திஷ்யஸ்ய] (பேபாபிநோபி ஸரிஸம்பாலஸ்யயோ தநாத்யாரி முக்திம் கதாரி) என்கிற ஸரணயப்ரஹாவ வாக்யங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அவற்றுக்கு தாத்பர்யமறியாதே தாரும் பத்தலுப்ஸாரிகளாய் ஸந்திஷ்யஸ்ய ப்ரவணராய் அஹங்காராத லம்ப்யாராய் (ஆசாரியர்களைவரும் முன்னாசரித்த ஆசாரந்தன்னை யறியாதார்பேக்கி ன்றவார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதேபூர்வர்கள் சிர்த்தநிலைதன்னை நெஞ்சேசேர்) என்கிறபடியே (பலீகாட்டிப்பபிப்பாயோ - இன்னன் கெடுப்பாயோ) என்று பூர்வாசாரியர்களைவரும் விஷயாந்தர தர்ஸநத்தில் லீதலீதராய் தநிவருத்தியை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு ப்ராமாதிகமாகவும் அவை வாராதபடி முன்னாசரித்த பராக்ரூப பரகாலாதிகளுடைய ஸிஷ்டாசாரங்களறியாதே எனக்கு ஹகவத்ஸம்பந்தமுண்டி லதாசாரய சம்பந்தமுண்டென்று ப்ராதிகூல்பங்களை பரித்யஜிக்கமாட்டாதே தாமும் நிர்ஹராய் பிறர்க்குமிதுவே உபதேசித்து நிர்ஹராய்ப்படி பண்ணித்திரிகிற ஸ்வபரஹிநாஸகரோடே கலந்து அவர்களுடையதேசம் கேட்டு நசித்துப்போகாதே நாத யாமூக யதிவர ப்ரஹ்மிகளுடைய உக்த்ய துஷ்டாநங்களைக்கொண்டு ததனகுணமான லம்யகதுஷ்டாநமுடைய

[illegible]

மதவசாவாடுவோனே-தத்வத்தொடர்ச்சதத்திஷ்டாம் தேவஹிதாநயதீர்த்ர
மோ என்து ப்ராப்தித்துக்கொண்டு க்ரமமாக வநிஸ்சொன்ன வதது
ஷ்டாங்களை அநவஸ்தித்துக்கொண்டு அவை கைபுருநம்படி வதது
ஷ்டாங் ஸம்ஸாரான பரமார்த்தரோடே வஹுவாவம் பண்ணிக்கொ
ண்டு “அஹங்கார மகதிஸ்பாஸம்போலே” தததமாக்குமென்றும் விஷய
ஸ்பாஸம் விஷயக்ஷணமபோலேமுடித்துவிடுமென்றும் ஹாகவதாபசா
தம் த்ரிசங்குவைப்போலே கம்சண்டாளனாக்வி அஃசரம் தத்தபடம்
போலே உருமாய்த்து போமபடிபண்ணு மென்றும் ஹப்பப்பி பரதோ
ஷநிரீசுஷணம் பண்ணட்டோகாதே ஸர்வஹித தயாபரார்ப்புத்ருஸம்
ஸ்யத், நாலே விஹிதகீம் ஸோகஸங்க்ரஹார்த்தம் பதோசிதமாக வது
ஷ்டித்துக்கொண்டு ஆஹாராதுவர்த்தம் வஹவாவநியதிகளை யுடைய
ரூய் தேஹத்திலும் தாபுத்தாதிகளிலும் அநராகத்தையிட்டு ப்ரக்ரு
தி விகாரம்பிறத்தால் தர்மமோகபுத்திகளிரணிமிமிட்டு ஸாஸ்த்ரவி
ஹிதமான ஸ்வநாரவிஷயத்திஸ் காதாசிதமாக மூத்தரோபஸர்ஜவத்
நிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு குலாலகீடவத் வர்த்திக்குமவன் ஹகவத் ப்ரி
யதமரூய் தததக்ரஹத், நாலே சரமகாலத்திஸ் அந்யந்தார்த்தியை யு
டையவனாப்பிக்கொண்டு ஸ்வமத்திஸ்தேதார் நாட்டிலே ஆர்த்தநிர்ப்பர
னாமிருக்கும்- [சுஹிதஸூத்ரிஸ் ௪௪௪௪௪௪௪௪] (ஹிதஸூத்ரிஸ் ௪௪௪௪௪௪௪௪)
நீஹி ஸமேஹத் த்ரிசணஸ்யதி) என்திறபடியே இய்வர்த்தம் ஸத்யம் நா
னிப்போது சொன்னபடியே த்ருபநாதிகாரத்திலே நித்யம் நின்று நிப்
பரனாய் ஸுக்மேயிருமென்ன ஸத்துஷ்டராய் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து
நின்றவளவிலே நானுமக்கென்னதும் சொல்லவேண்டுமென்தாந பரமார்ப்
தமுணாடி இய்வாத்தமருணங்கொல்லா முண்டானாலும் கமக்கு இவையு
ண்டென்கிற அஹங்காரலேசம் தன்னெஞ்சக்குத் தேதற்றினாலும் நஹ
ஷ் த்ருக யயாதிகளுடைய யஜ்ஞதா தபஸ்ஸுக்களபோலே வ்யர்த்த
மாய் பகவதிக்க்ரஹார்த்ரமாதப்பாமாகையாலே தனனை நித்யவம்ஸா
ரிகளிலும் நிக்ருஷ்டமனாக வதுஸுத்தித்துக்கொண்டு நிரஹங்காரியாய்
வர்த்திக்கவேணும். இய்வர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றியதே (நீசனேன் நி
ஹைவொன்ருமிலேன) என்றும் [சுஹிதஸூத்ரிஸ் ௪௪௪௪௪௪௪௪] (அமர்யாதிக்ஷுத்ரத்)
என்றும் [சுஹிதஸூத்ரிஸ் ௪௪௪௪௪௪௪௪] (தேதாரிக்ருஷ்டே மயிலஸ்திக்ரு
ஷ்டே) என்றும் [சுஹிதஸூத்ரிஸ் ௪௪௪௪௪௪௪௪] (பாபாநாம் ப்ரதமோஸம்யஹ
ம்) என்றும் [சுஹிதஸூத்ரிஸ் ௪௪௪௪௪௪௪௪] (வ்ருத்தயாடஸூத்ரிஸ்) என்றும் கம்முதஸிகளெல்லாரு
ம் அதுவத்தித்துக்கொண்டு போருவது. இப்படி ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்
னை நிக்ருஷ்டமனாக வதுஸுத்தித்துக்கொண்டிருக்கை டராப்தமாயிருக்
க ஹாகவதாபசாத்ரத்திஸ் அஹகரித்து தாநஅவர்களை டேஸமெனதும்

[illegible]

ஜம்மாந்தரத்திலொழிய இஜ்ஜம்மத்தில் கரையேறப்பெற்றார்கள். தம்மிடத்
தில் அபசாரப்பட்டாரை ஸரிப்பிக்கவல்லவராவதே யவர்களுக் கதிகார
ம். இரண்டாமதிகாரி ஸஹவாஸயோக்யனாய் ஜ்ஞாநபரதாநத்தாலே
ஒருவனுக்கு ஸஹகரித்து தன்னுடைய ஆசார்யப்ரஸாதத்தாலே தான்
கரையேறவல்லனாய் உஜ்ஜீவிப்பதே யவனுக்கேற்றம். மூன்றாமதிகாரி
யாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனுக்கு பிராட்டியைப்போலே அத்தயந்த ப்ரியத
மனாய் ஸர்வேஸ்வரனை ப்ருகுஹதனாக ஸரீகரித்துக்கொண்டு(கீழ்மே
லெமரேழெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின
றவா) என்றும் (எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியாவெந்நாகத்தென்று
ம் சேர்தல் மாறிநரே) என்றுஞ்சொல்லும்படி தம்முடைய ஸம்பந்த
ஸம்பந்திகளையும் உத்தரிப்பிக்கவல்ல ஸமர்த்தனாவது- ஆசார்யவரண
ம் பண்ணுவதும் தீர்த்தப்ரஸாதங்கள் ஸ்வீகரிப்பதும் தத்வம்பந்தத்
தாலே தன்னுடைய வலித்யாகர்ம வாலாநாநுசிகள் ஸரித்து தானுஜ்ஜீ
விக்கவேணுமென்றிறே-அந்த உஜ்ஜீவரம் அஹங்காரத்தையும் விஷய
ங்களையும் விரும்பி தாம் ஸரித்துட்போவாரும் பனைநிழல்போலே தா
ம் தாங்கள்பராதிநராய் உஜ்ஜீவிப்பித்துப் போவாரும் இவனைக் கரை
யேறும்படிப் பண்ணி இவனுக்கு லலிக்கப்பண்ணமாட்டாரிறே. ஆகை
யாலேயிறே[ஐஸ்னாசுரஸ்வஸ்தி ஸகாஷரோஸ்யஸு] (அந்நவாஸாய்யஸ்
தப்தோ யதாபாரம் நகச்சதி)என்று அநதிகாரிலம்பந்தம் ஓட்டையோ
டத்தோடு ஒழுக்கலோடமாய் விநாஸஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டது.அ
லிமாநதுஷிதருடைய தீர்த்தப்ரஸாதாத்யங்கீகாரம் ஜ்ஞாநமாந்த்யஹே
து, உபாயாந்தர நிஷ்டருடைய தீர்த்தப்ரஸாதாத்யங்கீகாரம் ஜ்ஞாநமா
ந்த்யஹேது, ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய தீர்த்தப்ரஸாதாத்யங்கீகாரமு
ம் ஜ்ஞாநமாந்த்யஹேது வென்று சொல்லப்பட்டதாகையாலே ப்ரண
வோக்த ஹாகவதசேஷத்வ பர்யந்த ஹகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநஸூத்ரயரா
ன அஹங்காரகரஸ்தருடையவும் மத்யபதோக்த வலித்தோபாயாத்யவ
ஸாயமில்லாத உபாயாந்தர நிஷ்டருடையவும் சரமபதோக்த அந்ய
ஹோகத்வ ஸ்வரூபஜ்ஞாநஸூத்ரயாய் ஸப்தாதிவிஷய ப்ரவணராய்புத்
ரதாராதிலக்தராய் ஸம்ஸாரபத்தரான ப்ரயோஜனாந்தரபரருடையவும்
தீர்த்தப்ரஸாத ஸ்வீகாரங்களும் ஆதி ஸப்தத்தாலே தத்வஹவாஸமு
ம் ஜ்ஞாநமாந்த்யஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ப்ரமேயபந்தந்தி
லே சொல்லப்பட்டதாகையாலே மந்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந ஹீந
ராய் அஹங்காரார்த்தகாமபரஸாரணவரோடே ஸஹவாஸ ஸதாநு
ஹவங்கள் தூரத் பரிஹரணீயங்களாயிருக்கும். ஆனால் ஸத்காரயோக்
யரிடத்தில் தீர்த்தாத்யங்கீகாரம் பரிஹரித்தால் தானதிகாரியென்கிற

அஹங்காரமும் அவர் திருநெளக்கலங்கி அந்தாலே நோஷமும் வா
ராஜோவென்னில் அவர்பக்கம் நோஷமும் தன்பக்கம் குணங்குறையும்
உண்டென்று சீனத்தாலேயே நோஷம்வருவது. அப்படி நினைப்போ
அவரென்செய்வர் அவித்யாபாஷாவமிதுவென்று தனக்கு வலித்தித்தமா
தரம் ஸங்கரித்த அந்தோஷம் அவர்மேலே ஆரோபித்தது நீதிக்கப்
போகாதே ப்ரணிபநாதிக்காலே ஸங்கியமாக வலித்ததா லொரு
நோஷமும் வராது. தன்னை ஸமஸாரிகளிலும் நீர்நுஷ்டதமனாக
வதுஸ்தித்துக்கொண்டு தனக்குண்டான குணங்களுக்கடி (அதுவுமவ
னதினெருளே) என்று அவனுடைய நிர்ஹேதுக கடாஷ்டமென்றிருந்
தால் அஹங்காரமும் வராது. கலக்கம் வருமென்று அவர் திருவுள்ள
மதலரிக்கப்படுக்கால் அவரொரு நிஷித்தாஹஷ்டாபம் பண்ணிமென்று
நியமிக்குமடில் அதுவும் செய்யவேண்டிவரும். ஆகையாலே அவருக்கு
தீருவுள்ளங் கலக்குமென்று அந்தைச் செய்யப்போகாதே, ஆகையா
லே தன்னாலே அவர்களுக்கொரு விரோதம் வராதுபடி வர்த்திக்கும்
தே அவர்களிடத்தில் வேண்டிவரு. ஸஹவாவஸேபாக்யரிடத்தில் தீர்த்
தபரலாதாக்கீகாரத்துக்கு குணநோஷங்க ளிரண்டிமில்லை. சரமாதிகா
ரிடக்கல் அக்கீகாரமே இவனுக்கு ஸமுத்தாரகவேது. இதுக்கு வர்
னாஸ்ரமடியமமும் தன் குணப்படுத்தியமமுமில்லை அதிகாரிநியமமே
யுள்ளது துவ்வரத்தம் (பயிலுத்திருவடையார் வலரேலும்) என்றும் (வா
னுலா ரதிலலாகா வானவா வென்பராகில்-போனகந்தசெய்தசேடந் தரு
வரேல்புனிதமன்றே) என்றும் எப்படிப்பட்ட சிவமீஜம்வருத்தரான
லும் ஹகவததவவலம்பத்தி யுடையராய் உபாயோபேயாதிகாரிகளான
ல் நமக்குஸ்வாமிகளென்றும் தீர்த்தாத்யங்கீகாரத்துக்கு யோக்யரென்று
ம் தீர்த்தாத்யங்கீகாரத்தாரிதே. ஆனால் ஸ்வாமின் நாமரூபதாரிகளிடத்தி
லும் அவமதிபன்னதே அதுவர்த்திக்கவேணுமென்று தேவரருளிச்செ
ய்ததுதமாகளில் தலைவராய் சாதியத்தணர்களேலும்) என்றும் ஹகவதா
க்ரகண்யயராய் ப்ராஹ்மணே, தமரானலும் ஹகவதாபசாரபார் சண
டாளராவரென்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் நாமரூபங்களை யுட
யராய் ஹகவதாபசாரம் பண்ணினாலும் தீரிசங்குடைப்போலே கர்மச
ண்டாளராவரென்று பின்னே லோகாசார்யரும் அருளிச்செய்தவர்த்தங்
களுக்கு பூர்வோத்தரவிரோதம் வராதுபடி விசாரித்து ஹதோபதேச
ம் பூண்ணமாட்டாதே தன்னெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லுமவர் மூர்
க்கராவரென்று விடீர்தார்த்த போதகரான வாசார்யனையும் (ஓர்த்து ரு
ஞ்சே முன்னவருப்பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு) என்றும் நாமரூபங்க
ளைக்கண்டு அவர்சொல்லித்தெல்லாம் மெய்யென்று பூர்வர்களாசரித்த

வாசாரத்தையறியாதவர்கள் பேசுகின்றவார்த்தைகளைக் கேட்டுமிருளாதே அவர்களுடையஸ்வரூபஸ்வவாவங்களை நன்றாக பரிசீலனம்பண்ணி அஜ்ஞான கேவல நாஸ்திகரையும் ஜ்ஞாநத்தையுடையராய் அதுஷ்டாந மில்லாத ஆஸ்திக நாஸ்திகரையும் முர்க்கென்று பரித்யஜித்து ஆஸ்திகரையே அதுவர்த்திக்கவேணுமென்று பெரியஜ்யநாம் லாகவத நாமரூபங்களையுடையராளுரையும் அவமானம்பண்ணச்சொல்லுகிறதென்னென்ன? விபரீதபோதகரான வாசார்யரையும் நிஷித்தாதுஷ்டாந பரராய்த்திரிகிற லாகவதரையும் அவமதிப்பண்ணச்சொல்லாதே பஹும்பந்தவ்யராகச்சொன்னால் அவருடைய வுத்த்ய துஷ்டாநங்கள் உத்தேச்யமென்று அஜ்ஞாநாசரித்துப்போனால் விநாசம்வருமென்று சேதநருடைய ஹிதத்தைப்பார்த்து ஸஹவாலாதிகளுக்கு அயோக்யரென்று சொல்லிற்றாகக்கொள்ளவேணும் இப்படி நினைபாதே நிஷித்தாதுஷ்டாநபரர் அவமதிக்கு யோக்யரென்றால் [அநாசாராந் துராசாராந்] என்றும் [ஸுஹ்ரீக்ஷ்ணம்] (மதஹத்தம்ஸ்வபசம் வாபி) என்றுதுடங்கி [நக்ஷத்ரம்] (நக்ஷத்ரம்) என்று ஸர்வேஸ்வரனருளிச்செய்த வசனங்களோடுகிரோதிக்கும். ராஜகுமாரரை ராஜாவே ஸிக்ஷிக்கவேணுமித்தனையொழிய பிறர் அவமதிப்பண்ணப்போகாதிதே. அர்த்தஸ்திதி இதுவாலும ஆசார்யர்கள் ஹிதோபதேசம்பண்ணுகிற தந்தாமுடைய க்ரத்யங்களிலே லோகஹிதார்த்தமாக அபதேப்ரவர்த்தகரைக்கண்டு எல்லாருமப்படியே ப்ரவர்த்தித்துப் போகாதபடி யருளிச்செய்தாராகையாலே அது சேதநோஜ்ஜ்வலமேதுவாய் அவன் திருவுள்ளத்துக்கு காலுஷ்யம்வாராதென்றும் ப்ரஸந்நாமம்-அவரருளிச்செய்தாரென்று நாமுமப்படியே சொன்னால் அநேகர் மாயாபலத்தாலே பத்தலம்ஸாரிகளாய் அர்த்தகாமபரவஸராய் துர்விஷயப்ரவணராய் விபரீதவ்ருத்தராயிருக்கையாலே அபசாரம்வரும்கேவல ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டாலும் அவர்களை நிந்திக்கப்போகாது அது தன்னதென்று நினைக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க வதாசார்யஸம்பந்தமும் நாமரூபங்களும் அருளிச்செயலு முள்ளவிடங்களில் தோஷமுண்டானாலும் முர்க்கென்று அவமதிப்பண்ணப்போகாது. ஆகையாலே (விண்ணுளார்பெருமாற் கடிமைசெய்வாரையும் செறுமைம்புலனிலை - மண்ணுள்ளென்னைப்பெற்றா லென்செய்யா) என்றும் (இன்னமுதெனத்தோன்றி யோரைவர்பாவரையும் மயக்ககீவைத்த முன்னமாயம்) என்றும் துயக்கஞமதியில் நன்றானத்துளமரரைத் துயக்கும்மயக்குடை மாயைகள்) என்றும் அஸ்கலித ஜ்ஞாநிகளான ஸூத்ரிகளையும் மோஹிக்கப்பண்ணுகிற மாயாப்ரஹ்வமென்று நினைத்து கேட்

பாராகில் ஹிதவசநம் விண்ணப்பஞ்செய்வது இல்லையாகில் அய்யோ வென்று கண்ணிரோடே மீண்டு ஸ்வஸக்த்யதூதனமாக கிஞ்சித்கரித்து ஸவ்வயரா யொரு தண்டன்வமர்ப்பித்து ஸவ்வவாலதீர்த்தாங்கிகரம் பண்ணப்போகாதே ஸ்வஸக்த்யபாஷணங்களாலே யுகபபித்த கடக்க நிற்கவேணும். ஸ்வமியீர்பாயாந்தாங்கிகளெல்லாம் ஸவ்வவநமாக பாதகாதிகளைப்போலே யோக்யதாபாதகங்களோடே ஸவ்வவநத்யாகம் பண்ணவேணுமென்று சொல்லாநிற்க திரிபாஷமாந்ருபம்ஸ்யத்தாலே சில செய்யும்படி அருளிச்செய்வானென்னென்னில்? பரமார்த்தனய பூர்ணப் பாதநாதிகாரியாய் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானைப்போலே ஸவ்வயா பாரங்களெல்லாம் ஸவ்வவநமாகவிட்டால் அவனுக்கு லோகாபவாத மும்வாராது, ஸாஸ்க்ரஹீரோதமும்வாராது, பகவந்திக்ரஹமும்வாராது. இவன் த்ருப்தனய தேஹத்தில்பொருந்தி வர்த்தித்து ஸ்தர்யந்நபாநாதி களை விரும்பி வர்த்திக்குமவனாகையாலே லோகாபவாதாத்யநர்த்தங்கள் மூன்றும்வரும். ஆன லந்யயோகாலஹமான வித்தேதாபாயத்தின் காரியகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோவென்னில்? அவ்விஷய முபாய தசையில் அந்யயோகாலஹமாய் உபேயதசையில் அந்யயோகத்தை ஸவ்விக்குமதன்றோ. ப்ராபகதசையில் ப்ராபகாந்தரபரித்யாகம்போலே ப்ராப்யதசையில் ப்ராப்யாந்தரபரித்யாக மபேகாதிதமாயிருக்க நாத யாமூரயதிவர கூரநாத பட்டாரகாதிகளைப்போலே ப்ராப்யாந்தராக தேசங்களான தார புத்ராதி ஸங்கங்களை பரித்யஜித்ததில்லையே. இந் த ப்ராதிசூல்யங்களெல்லாம் ஸவ்வவநமாகவிட்ட பூர்வாசார்யர்களெல் லாம் உசிதகர்மங்களெல்லாம் உபாயபுத்யா ஸவ்வவநமாகவிட்டு இவை யும் க்ருத்யமாகவேலாவித்து [ஸ்ரூஷ்யஸூத்ரம் ௧௭௭௭ ௧௭௭௭ ௧௭௭௭ ௧௭௭௭] (சூர்யாத்வித்வாந் ததாலுத்த ஸ்சிக்ரீஷ்டாரலோகஸங்க்ரஹம்) என்று பகவதபிமதமுண்டாகையாலே சிருத்தங்களென்று ஸவ்வவநமாக த் யாகம்பண்ணினால் இவரைக்கண்டு அஜ்ஞானார் பரித்யஜித்து சிலரும் பரிஹவித்து சிலரும் நசிப்பர்களென்று ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக யதார்த்தமாக ஆசரித்துப்போந்தார்களிறே. தன க்கு அது விஹிதகர்மங்களென்றும் ரக்ஷகமென்றும் நினைவின்றிக்கே ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே அதுஷ்டிக்கில் [ஸ்ரூஷ்யஸூத்ரம் ௧௭௭௭ ௧௭௭௭ ௧௭௭௭ ௧௭௭௭] (ஸர்வ பாபேல்யோ மோகூடிக்ஷயாமி) என்னு மவனாலே விடுவிக்கப்பட்ட பா பங்களிலே அந்தர்பவித்துப் போமாகையாலே இவனுக்கு ப்ரதிபந்தக மாகாது. இவ்வர்த்தம் நொற்றனோன்பிலே (தேஹநாநத்தர் வேதவேள் வியமுச் சீர்வரமங்கலநகர்) என்கிறவிடத்தில் தேஹநாநத்தரித்யாதி அவராகுறார் நிர்மலஜ்ஞானிகள், அதாவது அதுஷ்டாநாநதுஷ்டாநங்க

ளான விஹிதநிஷித்தங்களை ஸமமாக விகல்பிக்கலாம்படி தெளிந்திருக்குமவர்கள், அதாவது அதுஷ்டாநம் சாதநமாகாதே நிஷித்தாசரணம் நமக்கு ரக்ஷகமன்றென் நிருக்குமோபாதி விஹிதாசரணமும் நமக்கு ரக்ஷகமன்றென் நிருக்குமவர்களென்கை. ஆனாலிது அதுஷ்டிக்கிறதென்னென்னில்? அதுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற வபேகையிலலாத வதிகாரிகளுக்கும் லோகவலங்கரஹார்த்தமாக வதுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற ஈஸ்வராஜ்ஞாநுவர்த்தம் பண்ணினானுகிறான். இனித்தான் நிஷித்தாசரணம் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை வர்த்திப்பிக்குமாப்போலே இந்த விஹிதாசரணம் வுத்வவிவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவதாயிருக்கும். இனித்தான் சேதநனாகையாலே ஒருவ்ருத்திபண்ணியல்லது நிலலானே [ஸ்வாஸ்த்யாயோஜனம்] (வத்வாஸ்வஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம்) என்று ஜ்ஞாநத்துக்குமடியாயிருக்கும்மே. ஆகையாலே அதுஷ்டேயமாயிருக்குமென்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்ததாக வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஈட்டில் அருளிச்செய்தாரிமே. [வீதிஸ்வாஸ்த்யாயோஜனம்] (சிகீர்ஷாந்ரோகவலங்கரஹம்) என்று ஈஸ்வராஜ்ஞாந லலவங்கரிஷ்காமனாய் அந்ந்யப்ரயோஜநன உபாயாந்ரநிஷ்டனுக்கு சொல்லப்பட்டதொழிய அந்ந்யஸாதநன வித்தோபாயநிஷ்டனதுஷ்டத்தால் அவனுக்கிஷ்டமாயிருக்குமோவென்னில்? இவ்வர்த்தம் இத்திருவாய்மொழியிலே (செந்தொழிலவர்வேதவேள்வி) என்கிறவிடத்திலே செந்தொழிலவர் [ஈஸ்வரம் ஈஸ்வரம்] (தேஹிமே ததாமிதே) என்றாதவர்கள் தாம்பண்ணுகிற க்ரியைக்கு வேறொருபலத்தை யபேகையாதே அவனுக்கப்பே பலமாக கைங்கர்யபுத்யாப் பண்ணுமவர்களென்கை. அவனுக்கு ரக்ஷணம்போலே இவர்களுக்கு கைங்கர்யம், அதாவது அவனுக்கு ரக்ஷணம் ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷமாய் ரக்ஷகத்வஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமானப்போலே இச்சேதநனுக்கு இந்த ஆஜ்ஞாநைங்கர்யரூபமான வைதிக்ரியைகள், சேஷத்வஸ்வரூபத்துக் கதுரூபமாய் ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷமாயிருக்கும், இங்ஙனன்றாகில் வ்யர்த்தமாமே. ஆகையாலே செந்தொழிலவரென்றது அந்ந்யப்ரயோஜநரையாகில் ஆர்ஜவத்தைபுடைய வ்ருத்திவிசேஷங்களுடையவர்களென்கை. இப்படியானவருடைய வேதவேள்வியுற வேதகோஷங்களும் வைதிக்ரியா கோலாஹலமும் மாறாதேசல்லுகை. ப்ராபவ்விரோதியாதல் ப்ராபகவிரோதியாத லில்லாமையாலே நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதிநாய்ச் செல்லாநிற்கும். ப்ராபவ்விரோதியாவது ஐஹிக பாரலென்கிகைஸ்வர்யங்களை ஸாத்யமாகரினத்து அவற்றுக்கு ஸாதநமாகப்பண்ணுகை. ப்ராபகவிரோதியாவது பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகப்பண்ணுகை, இவ்விரண்டு நினைவுகளுமி.

என்கிலே அவனுக்கே ரஸமாகப்பண்ணுகையாலே (அகலங்கில்லெளி
றையும்) என்கிற நாய்ச்சிமாருடைய பரிஷ்வங்கத்தோபாதி அவனுக்கு
போக்மாதச் செல்லாநிற்குமென்கை. இவை த்ருப்தனுக்கு உபாய
புத்யாத்யஜிக்கையும் ஆர்ஞஸ்ரம்ஸ்பந்தாலே ஸ்வீகரிக்கையும் சிலாசா
வாமாம்படி க்ராந்தஸ்தங்களாகச் சொல்லுவைந்தார்களிறே. மிகவு
ம் வவாவாமாக த்யாஜ்யமாக (வேர்முதல்மாயத்து) என்றநளிச்
செய்த அஹங்கார மமகார காம க்ரோத லோப மோஹாதினை வி
டமாட்டாதே திரிகிருதுக்கு நிப்பியராய் அதிகாரிபேதந்தாலே அ
பிவித்திபேதமாக யுக்தமான வ்ருத்தவிசேஷங்களுக்கு பயப்படவே
ணுமோ. (காலாமூட்டுச்சுழியும்) என்று பக்திபாரவஸ்யத்தாலே சித்
லகாணநாய் ஒன்றும் அடைவுபட வதுஷ்டிக்கக் கூடமான்றில்கே (என்ன
ன்செய்கேன் என்று பரமார்த்தான வதிகாரிகளுக்கு வவாவாச்யாக
மேவமித்தாந்தம். த்ருப்தன் மந்தாதிகாரியாஸ்யாலே ஆர்த்தனைப்போ
லே எல்லாம்விட்டா லார்த்தம்வருமென்று லர்வபூர்வ குரு அஹிப்ராய
வமித்தமாக லர்வரஹஸ்யபேசாரம். இருவருக்கும் அதிகாராதுகுண
மாக ப்ராபத்தாதுபவபேதத்தோபாதி அதுஷ்டாங்பேதமுண்டு. [உரு
ஸ்யஸீஷஸுஸீ ஸ்யஸீஷஸுஸுஸுஸு] (ஆர்த்தஸ்ய வத்யோமுத்தஸ்த
யாத் ஏதத்தேஹவிமோசநாத்) என்று ஆர்த்தனுக்கு வகலகர்மஸ்த
யோமுத்தியும் [நுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (த்ருப்தாநா
மபிஜந்துராம் தேஹாந்தரநிவாரினீ) என்று த்ருப்தனுக்கு அப்யுபகத
ப்ராப்தாம்ஸ மதுபவித்தபின்பு தேஹாந்தத்தில் பலமாகவும் சொல்லா
நிற்கிறதுறே. அதுபோலே அதிகாராதுகுணமாக அதுஷ்டாங்பேதமு
மங்கீகரிக்கவேணும். தீர்த்தாத்யங்க்காரகரமமிருக்கும்படி, கீழ்ச்சொல்
லப்பட்ட வதிகாரிகளை அதுவர்த்தித்து அவர் ஸ்வரைச்யத்தாலே மு
வாறுமாவம் பரிஹரித்துக்கொண்டி (கீசனேனநிறைவொன்றுமில்லை)
என்று கடக்கவர்த்திக்கச்செய்தேயும் அவரை பஹுஸுப்ராபத்தித்து
வதாசார்யவிக்ரஹத்தோபாதி புத்திபண்ணி திருவடிவிளக்கி அவர்
திருக்கையாலே [நுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (தய்யோஸ்மித்தருதக்ருத்யோஸ்மி)
என்று ஸ்வீகரிக்கவேணும். ப்ரஸாதிக்கிறகரமமிருக்கும்படியென்னென்
னில்? விலகூணான தான் பரமவிலகூணரிடத்தில் ஸ்வீகரிக்குமதே
க்ருத்யமாகவும் ப்ரஸாதிக்கை ஸ்வரைச்யத்துக் கதுசிதமாகவும் நினைத்
து ப்ரீவைஷ்ணவர்கள் அபேக்ஷித்தாலும் ஸ்வலம்பந்திகளபேக்ஷித்தா
லும் நாமதாரிகளபேக்ஷித்தாலும் தம்முடைய வாசார்ய ப்ரீபாததீர்த்த
த்தை யவர்களுக்குக் கொடுத்திடுவதேனும். அபேக்ஷித்ததே போரு
மென்று தானதிகாரியென்கிற அஹங்காரத்தாலே கேட்டவப்போதே

ஜம்மத்தா லபக்ருஷ்டாநாலும் மத்பத்தஜந வாத்ஸல்யமென்று துடங்
கி சொன்ன அஷ்டவித பக்திகளும் பகவதநுபவ லம்பத்தியுமுடைய
திருப்பாணாழ்வார் மாறநேர்நம்பி திருக்கச்சிநம்பி விளாஞ்சோலைப்பிள்
ளே முதலானார் வர்த்திக்கிருப்போலே லோகயாத்ரையையும் லம்ஸாச
லம்பந்தமும் மற்றும் பத்தலங்கமும் பரித்யஜித்து ஸ்வரூபவிருத்தங்
களுமாய் ஸுத்வவிநாஸகரங்களுமாய் ரஜஸ்தமோலிவ்ருத்தேஹதுக்க
ளுமர்ன நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகளை யருவருத்து நான் கீழ்ச்சொன்ன வ்ரு
த்திரிஷ்டர்படியே தம்முடம்பை மறந்து பக்திபாரவஸ்யத்தாலே திரி
கிறவதிகாரிகள் [பிசுநீஸ்யஸ்சேஷஸ்ய நேசுநாஸுஸாஹிஃ। விஷுநாஸுஸேஷ
ஸ்ய நேஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய] (ஏகாந்திவ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவக்ராமகுலாதி
லிஃ - விஷ்ணுநாவ்யபதேஷ்டவ்ய ஸ்தஸ்யஸ்யவம்ஸஸ்யவஸ்ய) என்று க்ரா
மகுலாதி வ்யபதேஸுமின்றிக்கே ஸுகலவர்ணஸ்ரம வ்யாவ்ருத்தராய் ப
ரமவிலக்ஷணராய்த் திரியமதொழிப தமக்கொரு நிக்ருஷ்டவர்ணமும்
ததநுகுணநிஷித்தவ்ருத்தமு மேறிட்டுக்கொண்டு திரிவரோ, திரிந்தா
லவ்ருத்தேஸ்யராவரோ, தாஸ்யாநுகுணமான நிரஹங்கார ஜம்மமும் தா
ஸ்யக்ருத்தயங்களாகிற நிரஹங்கார வ்ருத்தமு முடைய பரமவிலக்ஷ
ணரையன்றோ உத்தேஸ்யரென்று சொன்னது. இப்படிப்பட்ட வதிகா
ரிகள் எங்கேனு மொருவருண்டாகி லுத்தேஸ்யரென்று சொல்லுகிற
தொழிப அஹங்காரார்த்தகரம பரவஸுரான மூர்க்கரெல்லாரும் க்பாதி
லாப பூஜா நுவர்த்தநாதிகளுக்காக ஸிரோமுண்டநம்பண்ணிக்கொண்
டு வைஷ்ணவநாமரூபங்களுடையராய் யதாபூர்வ நிஷித்தாநுஷ்டாநர
தராய் பத்தலம்ஸாரிகளாய் திரியவும் நிரஹங்காரிகளாயிராதே நாம
ன்றோ விலக்ஷணவைஷ்ணவரென்று அஹங்கரித்துக்கொண்டு திரிகிற
ஸாமாந்யவிசேஷ ஸாஸ்த்ரங்களிசண்டுக்கும் தப்பி நடக்கிற உபயப்ர
ஷ்டரை யநுவர்த்திக்கவேணுமென்று ஆரேனும் சொன்னாரோ. வ்ரு
சநார்த்தமாக வானாலும் நாமரூபங்களுண்டாகையாலே ததநுகுணமா
க கிஞ்சித்தகரித்து நிந்திக்கப்போகாதே பரமஸுத்வநிஷ்டராய் பரமவில
க்ஷணராய் ஸ்வநைச்யா நுவந்தாந நிரதராய் நிரஹங்காரிகளாய் பரமா
ர்த்தருமாய் [ஸுஃசர்வலிஷ்டாநாநா நேஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய
ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய] (யிபஸ்யதிஸுஸாஸாரம் வைஷ்ணவம்வீதகல்மஷம்-
யஸ்யமிங்கஸ்யிந் குலேஜாதம் ப்ரணமேத்தனாவதஸ்யஸ்ய) என்கிறபடி
யே ஸுதநுஷ்டான லம்பந்தராய் வீதகல்மஷரான வைஷ்ணவர்கள்
இந்தளத்தில் தாமரைபூத்தாப்போலே இருள்தருமாநூலமான இவ்
விபூதியிலே ஓரொருவருண்டாய் [பிசுநீஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய
ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய] (ஆஹலாதஸீ தநேத்ராம்பு புளகித்

நிக்ரஹமுடையராய் நிந்தோஷராய் அந்ந்யப்ரயோஜ்யராய் த்ருடதரஜ்
 ஞாநிகளானாரை அதுவர்த்திக்கவேணுமென்கிற வர்த்தமே [உத்தரமே
 ரஸ்யம்] (லக்ஷ்மீ பாதுமாரம்பாம்) என்றுதுடங்கி குருபரம்பரையிலுள்
 ளவதிகாரிகள் எல்லாருமருளிச்செய்தாரிதே. ஆனால் (டயிலுத்திருவுடை
 யார்யவரேலும்) என்றும் (இராமாநுசனை மேவுநல்லோ ரெக்குற்ற
 வாள் ரெதுபிறப்பே தியல்வாககின்றோர்) என்றும் சொல்லுகையாலே
 உத்தரகாலத்திலு மெப்படிப்பட்ட நிஹீரஹ்ருத்தரானலும் உத்தேச்ய
 ரென்னு மர்த்தம் தோனாரதோவென்னில்? நிஹீரஜம்வ்ருத்தங்கள் பூர்
 வதசையில் கொள்ளாதே உத்தரதசையிலு மங்கீகரித்தால் ப்ரதமசரம
 விஷயஜ்ஞாநலக்திக ளில்லையாய்விடுகையாலே அதுசொல்லவொண்ணா
 து. ஆனால் ஜம்மத்துக்கு பூர்வஜம்மமென்று கொள்ளவேணுமென்று
 வாராதோவென்னில்? அதுவே ஸத்யம் [உத்தரமே] (அஸ்தேநே) எ
 ன்றும் (அன்றுநான்பிறந்திலேன்) என்றும் (பண்டைக்குலம்) என்றும் ஆ
 ஸ்ராயணந்தரத்தி லிது வேதே ஒருஜம்மமாக வருளிச்செய்தாரிதே. இவ்
 வர்த்தம் நெஞ்சில்கொள்ளாதே (உத்தரமே) என்று உத்தர
 கால துவ்ருத்த ருத்தேச்யரென்றால் ஸகலப்ரமாண விரோதமுமாய்
 ஸர்வாநிஷ்டகரமுமாய் ஸர்வஸிஷ்டகர்ஹ்யமுமாய் ப்ராத்தந ஸர்வ
 ஸிஷ்டாசார விருத்தமுமாய் ஸ்வரூபநாஸகமுமாயிருக்கும். அர்த்தகா
 மாதிகளுக்காக உத்தராமரூபங்களை யுடையராய் எம்பெருமானார் திரு
 வடிகளே ஸரணமென்று வாங்கமாந்ரம்சொல்லிக்கொண்டு அஹங்காரா
 திகளாலே ஹாகவதாபசாரபரராய் உருமாய்து டோருகிற கர்மசண்டா
 ளரை யுத்தேச்யராகக் கொள்ளவேண்டியவரும், ஏதியில்லு என்றபோது
 ஒருநிஷித்தவ்ருத்தமுங் கூடாதென்னவொண்ணுதிதே யென்ன, ஜி
 தேந்திரபந்திரேஸரராய் சுத்தஸத்வஸம்பந்ரராய் ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கம்
 கந்தரஹிதராய் பரமவிலக்ஷணரான எம்பெருமானாரையாஸ்ரயித்து அ
 வர் கருத்தையறிந்து அவர் அபிமாநத்திலே யொதுங்கின சரமபர்வநிஷ்
 டா விஷயாஸக்தித்தராவரோ, ரஜஸ்தமப்ரகராவரோ, அஹங்காரிக
 ளாவரோ, தாரபுத்ராதிகளேவிடமாட்டாதே பத்தவம்ஸாரிகளாவரோ,
 அர்த்தநாஜ்ரதி த்தப்ரராய் அலேஸவ்யலேஸவாநிதராவரோ, அவிசக்ஷ
 ண க்ருத்யங்கான விஷிதா தஷ்டாரும் பண்ணுவரோ, இந்த நிஷித்தக்
 ருத்யங்களில் சரமபர்வநிஷ்டர்க்கு உத்தரகாலத்தில் ஏதியல்வாக நின்
 றோரென்கைக்கு யோக்யமான நிஷித்தா தஷ்டாரமேதே, நாநநியேன்
 சொல்லுமென்ன? நிரூத்தரராய் ஸ்வாமியந்தேவர் எப்படிசொன்னாலும்
 இன்னமுமிதுயெருவர்ந்திக்கிறது. சிலர் ஜ்ஞாநாதிகராய் வீதராகரா
 யிருந்து வைத்தும் ஜாதபுசிதாபிமாந நிவ்ருத்திக்குலஹக்ருதமென்றும்

சரமஸ்லோகத்தில் சொன்ன வர்வதர்மநிவ்ருத்திக்கு [अनार्यसङ्घात
मुखाक्षि] (அஹரஹஸ்ஸந்த்யாமுபாலீத) இய்யாத் யங்கவஹிதமான
விஹிதருபதர்மம்வோபாதி [अक्षय्यवर्त्म] (நகளஞ்ஜம்பகூயேத்) இ
த்யாதி நிவ்ருத்தருபதர்மங்களும் த்யாஜ்யங்களாகையாலே தத்யாகத்து
க்காக நிஷித்தஸ்வீகார மபேக்ஷிதமென்றசொல்லிக்கொண்டு [अक्षय्य
वर्त्म] (சரேதவிதிகோசர) என்றபடியே பகவத் ப்ரபந்நர் ஸாஸ்த்ர
வர்யரன்றிக்கே வர்த்திக்கவேணுமென்று நிஷித்தஸ்வீகாரம் விதியாகச்
சொல்லாதின்றார்களே அதுக்கடிபென்னெனன? இதுக்கடி, நிரங்குபஸ்
வதந்த்ரண வர்வேஸ்வரஹுடைய லீலார்த்தமான அவித்யாகார்யமெ
ன்று கொள்ளவேணும். எங்கனையென்ன ஜ்நமத்துக்கு கொற்றையும் அ
துக்கு பரிஹாரமும் ஸ்ரீதொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் (பஞ்சலாவொ
முகலாற்று) என்கிறபாட்டாலே ஜ்நமக்கொற்றை வம்ஸப்த்ரவஹகத்தி
ல் நாம் நிரவத்யமாய் நின்றோம் வேதஸாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்தோம்
அவற்றுக்கு பொருள்சொல்லவல்லோமென்கிற அபிஜநவித்யாவ்ருத்
த மதங்களாகவும் அதுக்குப் பரிஹாரம்(இழிசுலத்தவர்களேலு) மெம்ம
டியார்களாகில் தொழுமினீர்கொடுமின்கொள்மின்) என்று ஜாத்யபிமா
ந ஸூத்ரயரான விலகடினஜ்நம் வைஷ்ணவாதுவர்த்தம் என்று ஸுபஸ்
பஷ்டமமாக வருளிச்செய்யாநிற்கச் செய்தேயும் லோஹஸுலத்துக்காகம
ணிமாடத்தை தவறிப்பிக்குமாட்டுபாலே அஹங்கார நிவ்ருத்திக்காக ஸ்
வருபவிரோதி க்ருத்யங்களி ல்லவயிக்கை. பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிற
க்கவேண்டுகிற ஜாத்யஹங்கார நிவ்ருத்தி பரதாரபரிக்ரஹ அடக்ஷ்யப
க்ஷணாதி நிஷித்தாதுஷ்டாரத்தாலே வலித்திக்குமென்று ப்ரமித்து கைங்
கர்யவ்யதிரித்த ஸ்வபரவ்ருத்தகனொன்றும் ஸுஹியாத பகவதத்யந்த
பரதந்த்ரமான ஸ்வருபத்துக்கும் சேராதவையுமாய் உபாயோபேய வி
ரோதிகளுமான பரஹிம்ஸா பரதார பரிக்ரஹ அபேயபாந அபக்ஷ்யப
க்ஷணாதிகள் பண்ணுகை ஆஸுரக்ருத்யங்களாகையாலே பகவல்லீலா
ர்த்தமான அவித்யாகார்யங்களாயிருக்கும். இனி நிவ்ருத்தருப தர்ம
த்யாகத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்றதுக்கு பரிஹாரம் முன்பு சொன்னோ
மேயாகிலும் சொல்லுகிறேன், எக்கேனு மோரிடத்திலே யானாலும் ஓ
ருவரானாலும் தர்மத்யாகத்துக்கு நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகள் அபேக்ஷிதமெ
ன்றசொல்லிற்றிலல்லேயே. ப்ரபத்யதுஷ்டார விஸ்திகரணஸ்தலங்களிலே
[अनार्यसङ्घात मुखाक्षि] (உபாயபாயநிர்முகத்தா மத்யம்
த்யமாம்ஸ்திதமாஸ்ததா) என்று உபாயபாயநிர்முகதையாய் மத்யஸ்
தையாய் நின்றதென்றும் [अनार्यसङ्घात मुखाक्षि] (உபாயபாயவஸம்யோகே நிஷ்டயாஹியதேயா) என்றுதுடங்கி உபா

ண்சொன்னால் [அந்நாடுகளில்] (ஆங்கிலம்மீதமுள்ளதாய்) என்று சொன்ன ஆங்கிலம்மீதமுள்ள விட்டி மருதி மீதமுள்ள நிதிநகல்களான பித்தரு மாதாரு குருத்தோலங்களும் லாதுபாத்தையும் ப்ரஹ்மஹத்தியா ஸுரபாந ஸ்வர்ணஸ்தேய குர்வங்கநா கமகாதினளும் பண்ணிக்கொண்டு ந்ருமம்ஸுராய் ஹிரண்ய ராவண கம்ஸாதினளோ ப்ரபோலே ப்ரபந்தம் நிவித்தாதுஷ்டாநபராய் திரியவேண்டிவரு ம். இப்படி ஸ்வரூபாதுருபமான குணதுவகைககாய்களும் ஆதமகு ணங்களான மமதமாதிகளும் ஆங்கிலம்மீதமுள்ளதிகளும்விட்டி நிவித்தங்க ளெல்லாமாசரித்துத் திரிந்தாலாயிற்று ஸர்வதாம்புத்தங்களுக்கு ஸங் கோசம்திருவது ஆகையாலே ஸங்கோசம்தீர்க்கவேண்டுமென்று ப்ரவ்ரு ச்திக்கப்போகாதிதே. இனி [சரீ டாடிந்ஸர்] (சரீ தவிதிகோசாடி) என்றது [ஜ்ஞாநவையாக்கமம்மீதோ விஷ்ணுஹக்மோவிஸேஷத் தஃ - நலிக்ரத்யாப்ரபேதஸ்த்ரொ த்சரீ தவிதிகோசாடி] என்று ஜ்ஞா நவையாக்க மம்மீதமாய் விஸேஷித்து பரமஹத்தி ப்யந்தமான பரிபூ ர்ணஹத்தியை யுடைய வதிகாரி ஹத்திபாரவ்யந்தாலே ப்ராப்தாபரா ப்த விவேகபூந்ர்பனாய் வ்ரணம்மீதமீதே கோசரித்து அடைவுபட வ துஷ்டாம்பண்ண க்ஷமனன்றிக்கே கணானுந்ரபூலையிட்டு என்னான் செய்கேன்) என்று த்ரேகபரந்த்ரனாய் த்ரேகநிர்வாஹ்யனாய் த்ரேகநி ஸ்ப்ருஹனாய் (பேர்பலசொல்லிப்பித்தறி) என்கிறபடியே ஹவந்தாம ங்களை ஜல்பித்துக் கொண்டு ஹ்ரந்த்ரென்று பிற்சொல்லும்படி நகரார ண்ய விவாகமந ஸந்த்ரரித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரிகள் பரிஹ்ரஸிக்கும் படி விஸிஷ்டவேஷாதுகுணமாக விதித்த வ்ரணம்மீதமீதமீதமீதமீத கோ சரிக்கமாட்டாரே திரியுமென்று சொல்லித்தித்தனை யொழிய லாமாந்ய விசேஷ ஸாந்த்ரங்கனிர்ணயிக்கும் தபிண உஹம்மீதமீதரை பத்துப் பேரை கூட்டிக்கொண்டு தீர்ப்பாரையாயினியில் கட்டிவிச்சியைப்போ லே அத்தைதகா வித்தைத்தாவெனது எதுவானுந்ரசெய்து மருந்தாகு மென்று சொல்லிக்கொண்டு (நீரணங்காடுமீதபாய்காண்கிலேன்) என்று ஸிஷ்டாந்ரிக்ரமபடி நிவித்தாதுஷ்டாம்பண்ணிக்கொண்டு அவி திகோசரனாய் திரிக்ருனென்று ப்ரமாணஞ்சொல்லித்தித்தலையே. முந்தற முன்னம் [ஜ்ஞாநவையாக்கமம்மீதோ விஷ்ணுஹக்மோவிஸேஷத் தஃ] (விஷ்ணுஹக்மோவிஸேஷத் தஃ) என்றும் அதி காரியை நிர்நேசித்து [அவிதிகோசாடி] (அவிதிகோசாடி) என்கையா லே வ்ரணம்மீதமாதகுண ப்ரவ்ருத்திதர்ம நிர்நேசித்தமாத்ரம் சொல்ல வேண்டுமீத்தனையொழிய லாமாந்யருட்பட அருவருத்து பரித்யஜிக்கிற

[illegible]

சாஸ்த்ரலம்மதமுமாய் சரண்யாவிமதமுமாய்வகலஸிஷ்டாக்ரகண்ய பரிக்ரஹமுமாயிருக்கையாலே ப்ரவ்ருத்யம்ஸ பரித்யாகம் நிர்பாதகமாக வுஸங்கதமாம். சாஸ்த்ரங்களில் கூடாதென்று நிஷேதிக்கிற பரஹிம்ஸா பரதாரபரிக்ரஹ அபேயபாந ஆஹஸ்த்யஹஸ்தனாதிக்களருவருத் து பரித்யஜித்து சாஸ்த்ரங்களங்கீகரித்த ஸ்வருபாநாகுண ஸாதுகர்மங்களும் ஸாத்விக்காஹாரங்களும் பரிக்ரஹித்து சாஸ்த்ரவஸ்யராய் திரிகையாலே ஹவதாஜ்ஞாபரிபாலமும் விதித்து[அஹுக்ஷீரீஸுக்ஷீ] (ஆஜ்ஞாச்சேதீமமத்ரோஹி என்கிற பகவத்ரோஹமும் தப்பி நிஷ்கண்டகமார்க்கமாய் விடும். [ஸூத்ர]௦௩௨௪[௪௪]) (ஸாஸ்த்ரம்வைவசக்ரம) என்கிற சாஸ்த்ராதிக்ரமணத்துக்கு இரண்டுமொவ்வாதோவென்று விதிபரித்யாகத்தோபாதி நிஷேதபரிக்ரஹம்பண்ணுவோமென்னில் அதுக்கு விசேஷஸாஸ்த்ர பரிக்ரஹமும் சரண்யாவிமதமும் ஸிஷ்டலம்மதமு முண்டாகையாலே விரோதமில்லை. இதுக்கு ஸாமான்ய சாஸ்த்ரமானாலும் விசேஷஸாஸ்த்ரமானாலும் தர்ஸநக்ரந்தங்களாலும் அங்கீகரிக்கலாமென்று ஒன்றும் சொல்லாமையாலும் மயர்வறம திருமருளப்பெற்ற வாழ்வார் (புரிவதுவுமபுகைபூவே) என்றும் (எண்ணிலும்வரும்) என்றும் (தொழுதுமாமலர்நீர் சுடர்தூபக்கொண்டெழுது மென்னுமிதுமிகை) என்றும் (சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே யமையும்) என்றும் ஆஸ்ரயணம் வுஸஹமென்று ஸ்வாராததைச் சொல்லுகிற தொழிய ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறவிடங்களில் வகலோபநிஷத் ஸாரஹஸ்தமான ப்ரபந்தராஜத்தில் (வீடுமின்முற்றவும்) என்றும் (நீர்துமதென்றிவை வேர்முதல்மாய்த்து) என்றும் (பற்றிலையாயவன் முற்றிலடக்கே) என்றும் (உள்ளிக்கெடுத்திறை யுள்ளி லொடுங்கு) என்றும் (கழிமின்தொண்டிர்கள் கழித்துதொழுமின்) என்றும் (சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சிசையமதியாது- ஏத்தியெழுவதுபயன்) என்றும் (பயனில்லை செய்துபயனில்லை) என்றும் (கிறமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது) என்றும் (கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாது) என்றும் (நலமெனநினைமின் நரகமுந்தாது) என்றும் (வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமுழ்காது) என்றும் (சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாது) என்றும் (மன்னுமனிசரைப் பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள் யென்னவது) என்றும் (ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனுண்டவர்-இம்மையிலேபிச்சைதாம்கொள்வர்) என்றும் (ஆதிப்பிரான்நிற்க மற்றெத்தெய்வம் நாடுதிறே) என்றும் (கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார்-துணையும் சார்வு மாகுவார்போல் - இரணக்கொண்டதெப்பராவர் - மதுரபோகத்துற்ற வரே வைகிமற்றொன்றுறுவர் - இல்லைகண்டிரின்பமந்தோ -சிற்றவேண்

டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டிர்களந்தோ - வாழ்தல்கண்டிர்ருணமிதத்
தோ) என்றும் (கண்ணனில்லரலில்லை கண்டிச்சரண்) என்றும் (சார்ந்
தவிருவல்வினைகளும்சரித்து மாயப்பற்றறுத்து - தீர்த்துதன்பால்மநம்
வைக்கத் திருத்திவிடுதிருத்துவான்) என்றும் ஆதித்யாவைவாழ்க்கலி
லே ஒருக்கால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதங்காலுஞ் சொல்லிக்கொண்
டு தவறிக்கிற க்ருஷ்ணத்திலே யகப்பட்டுக் கிடந்தாரைக் கூட்டிமொட்டோ
லே பராதர்த்தாலுவிஷ்ணுக்களாய் தேவதாந்தர லாதராதர விஷ
யாதரங்களுந் அஹங்கார மமகார காமக்ரோதாதிகளும் தாரபுத்தா
தி பந்துலங்கமமும் பரதந் பரதார பரிக்கரஹாத் யக்ருத்தயகரணமும்
மற்று மைஸ்வரியாதிகளும் முதலான விரோதிகளென்று பேர்பெற்ற
வையெல்லாம் ஸ்வாவஸ்தமாகிட்டு அவனே பரதெய்வமென்றும் உபா
யோபேயங்ககளென்றும் பற்றினால் திலகைலவத் துர்விலேசமாய்ப் பொ
ருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாபங்களை நஸிர்க்கப்பண்ணி அவித்யாவஸம்பந்
தத்தை யறுத்து அநந்யப்ரியோஜ்ஞயத் தன்பக்கலிலே நெஞ்சைவைக்கு
ம்படிபண்ணி இனி இவன் நமக்கு கைபுகுந்தானென்று ஸந்தோஷித்
து தன்விட்டை யலங்கரிக்கப்பண்ணுமென்று ஜகத்விதிதமாகக் கூப்பி
டாரிற்சச்சய்தேயும் இவையெல்லாம் மார்க்கடஹஸ்தமாலிகாப்ராயமா
க்கி இவற்றுக்கும்விடீதார்த்தங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அக்ருத்த
கரணமுபாயாதிகாரிக் கவஸ்யாபேகவிதமென்றும் ஹகவதவிமதமென்
றும் இது தர்மஸூக்தமென்றும் ஸாஸ்தர்தம்செல்லாதொழிந்தாலு
ம் நிரஹங்காரஹேதுவாகையாலே இது ஸாந்தராத்நியமென்றும் இது
ஆர்யவித்ததரந்தமென்றும் ப்ரவ்ருத்தித்துக்கொண்டு ஆரேனும் நீரிப்ப
டிசெய்யக்கூடுமோவென்னில் நானிப்படிசெய்வேனெனவென்று தாடநப
ருஷோக்தி தர்ஜந ஹர்த்லவங்ககளாலே தண்டித்துக்கொண்டு ப்ரமாண
பரதர்த்தரணவன் திரியவொண்ணாதே. இப்படி நிஷித்தாதுஷ்டாநப
ரராய்த் திரியாநின்றாலும் ஒருவன் சொன்னவளவில் நிரஹங்காரராய்
[ॐ॥॥॥ ॐ॥॥॥ ॐ॥॥॥] (பாபாநாம் ப்ரதமோஸ்மயஹம்) என்று நா
ன் பொய்சொல்லுவேனென்று பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றாதபடி இது
மெய்யென்று ஸாக்ஷி சொன்னாய் நீயன்றோ எனக்கு மஹோபகாரக
னென்று அவனிடத்திலே பொதைபுரூகிட்டம் உபகாரஸ்மருதியும் நட
ந்ததாகில் காலாந்தரே ஜந்மாந்தரேயானாலும் பஸ்சாத்தாபம்பிறந்து ஹ
கவததுக்ரஹபாத்ரராவர். இத்தர்ஸூக்தாஷுக்ரக்கு அதுவுமில்லையே. ஆ
கையாலே அதிந்தரியார்த்த விஷயத்தில் நம்பூர்வர்களெல்லாரும் ஐதி
ஹ்யஸம்ஹவார்த்தா பத்ய ஹாவோபமா நாதுமாந ப்ரத்யக்ஷங்களை விட்
டு ஸகல வேதாந்தஸங்க்ரஹமான மூலமந்த்ரப்ரமாணைக நிஷ்டராய்

அதில் சொன்னபடியே ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாந்ஸீஸாஷத்வ தேஹா
 த்மாஹிமாநங்களை பரிப்யஸித்து ஸ்வரகூணே ஸ்வாநவயஸ்வ ப்
 ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராய் ஸ்வபாரதந்தர்யத்தை யதவஸ்தித்து அவிந்
 யாகம் வாலுநாநுசி ப்ரக்ருதிலம்பந்த நிபந்தநமான அக்ருத்யகரணாதி
 நிவித்தாதுஷ்டாநநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்து அவனை யுபாயமாக அத்ய
 வஸித்து ஹாகவதஸீஸாஷத்வத்திலே பூன்றி நாரபதவாச்சரான சேதநா
 சேதநங்களுடே ஸத்ருமித்ரவிஹாகமற ராகத்வேஷுரூப்யராய் தாநபு
 த்ராதாதி பந்து லங்கத்தைவிட்டு அவனையே பெல்லாமாகப்பற்றி ஸ்வக
 ர்த்ருத்வ ஹோக்த்ருத்வ நிவ்ருத்தியூர்வக ஸர்வவிதகைக்சர்யைக
 நிசதராய் வர்த்திக்கிரப்போலே வர்த்திக்குமதொழிய வதிகாரியா
 மவன் அப்ராமாண்யக்ருத்யங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கமாட்டானிறே.
 நீரிப்படி ஸதஸ்தூஷித்தீர் “அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோ
 ஷம்”என்றும் ஹகஷத்ஹாகவத விஷயங்களிலே தோஷமுண்டானாலும்
 குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்குமென்றும் இம்முன்றுவிஷயங்க
 ளின் தோஷமுண்டானாலும் கர்ஹிக்கப்போகாது அதுவு முபாதேய
 மாயேயிருக்குமே [புருசுஷ்யைஸ்ஸநஸரஸாநீகநீகஸ்ஸீயஸாஸாஸுஸுஸுஸு
 ஸீகநஸத் ஸு
 ஸு
 தேவஸ்ததியா - ஜாத்யாவ்ருத்யாத்வபிசகுணத ஸ்தாத்ருஸீஸாஷத்வ
 கர்ஹா) என்று ப்ரமாணஞ்சொல்லாநின்றதிறே என்னில்? ஸ்வஸ்வாரி
 கள் தோஷமும் நாரத்வப்ரயுக்த பந்தத்தாலே தன் தோஷமென்று நி
 னைக்கச்சொன்ன நான் தூஷிக்கவருகிறேனே மூடனான நீ அபதேப்ரவ்
 ருத்தி ஸுப்ஸுஸுப்ரதாயமென்று சிலர் சொன்னாரென்று ஹ்ரமிக்க ஹ்ரம
 நிவ்ருத்யர்த்தமாக (என்பர்மூர்க்கராவார்) என்கிறபடியே சொன்னேனி
 த்தனையொழிய இது நமக்குப் பணியோ, இதுகிடக்கிடம் “அஜ்ஞாந
 ததுக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்”என்றது ஸதாசார்யனானவன் தன்னை
 யாஸ்ரயித்த சேதநன் பூர்வவாலுநையாலே பந்தஸம்ஸாரியாய் துள்ளி
 ஷய ப்ரவணனாய் அரங்கமானிபைப்போலே திரியாநின்றால் அவனுடை
 யஹ்ரஸம் தன்னதாக ஹாவித்து ஹிதபுத்தியாலே நிக்ரஹித்து பரு
 ஷோக்தியாலே ஸிக்ஷித்தால் இவன் தூர்புத்தியாகையாலே ஆசார்யனா
 னவன் எல்லாம் பொறுத்து [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸு
 ருண்ய குணைநபாதி) என்று காருணயத்தாலே ரகூழிக்கவேண்டாவோ
 இப்படி அஹங்காரத்தாலே ஆசார்யத்வபூர்த்தி யுண்டாவென்று நினை
 க்குமென்று அதுவாராமைக்காக அந்த நிக்ரஹாநுததோஷமு. ஹிதபு
 த்யாச் செய்கிறதாய்கையாலே உபாதேயமென்று சொன்னதித்தனையொ

புரிய தோஷமெல்லா முபாதேயமென்றால் அக்ருத்யகரணதி அலுஹ்
யாபசாராந்தமாக ப்ரக்ருதிகுணத்தாலே வருகிற நிஷித்தாதுஷ்டாநங்க
னெல்லாம் உபாதேயமாம். அப்போது ஆசார்யஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிற
ஸ்ருதின்மந்த்யாதிகளும் ஸ்ரீவசஹ-உஷணதிவிஸேஷஸாஸ்த்ரங்களும்
வ்யர்த்தங்களாய்ப்போமாகையாலே அப்படி சொல்லப்போகாது ஸ்ருத்
யாதிகள் சொல்லும்படியன்றிக்கே தானாசார்யனென்றும் ஸிஷ்யனை த
னக்கு ஸிஷ்யனென்றும் உபாதேஸபலம் த்ருஷ்டபலாதிகளென்றும் நினை
த்தா லவனுக்கு ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை. அவனோட்டை வம்பபந்தம்
விநாஸமேதுவென்று சொல்லுகிற ஸ்ரீவசஹ-உஷணத்திலேமே “அஜ்ஞா
நத்துக் கிலக்கு ஆசார்யதோஷமென்றது” ஆனால் துக் கர்த்தமேதென்னி
ல்நம்மோபாதி ஆசார்யனும் ஆஹாரநித்ராபரவஸனாய் மலமூத்ரோத்ஸ
ர்ஜநாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிற சேதநனன்றோ வென்று திரு
மேனி தர்மங்களை யிட்டு மாதுஷலாவம் பார்க்கவொண்ணாது; ஜ்ஞாநா
துஷ்டாந வம்பத்தியைப்பார்த்து [கூலக்ஷர: பஞ்] (சூருநேவபரம்ப்ரஹ்
ம) என்கிற ப்ரதிபத்தி பிறக்கவேணுமென்று சென்னத்தினை. இனி ல
கவத் லாகவத தோஷங்களை உபாதேயமென்றது லகவத் விஷயத்தில்
தோஷமுண்டென்று கொள்ள வொண்ணாதிமே. தனக்கு ஸேஷஹ-உத
ராய்ப்ரதந்த்ராரான ஆத்மாக்களைக் குடல் துடக்குப்பாராதேநிர்த்தயனா
ய் அபராதா துருணதண்டம் பண்ணுவிக்கிறாநென்று இவன் துர்புத்தி
யாலே தோற்றுக்கிற தோஷமிமே அங்குள்ளது. இச்சேதநன் அசித்துப்
போலே ஜ்ஞாநஸூத்ரம்வஸந்துவன்றே இஷ்டமானபடிவிநியோகங்கொ
ள்ளுகைக்கு [ஶ்வாக்ஷர த்ருஷ்டபலம் ஶ்வாக்ஷர த்ருஷ்டபலம் த்ருஷ்டபலம்
கீர் ஶ்வாக்ஷர த்ருஷ்டபலம் த்ருஷ்டபலம் த்ருஷ்டபலம் த்ருஷ்டபலம் த்ருஷ்டபலம்
தந்த்ரயஸக்தயாஸ்வயம் - தத்தத்த்ருஷ்டபலம் தந்த்ரயஸக்தயாஸ்வயம் - தத்தத்த்ருஷ்டபலம்
யவ்வர்த்தமே) என்கிறபடியே கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணி
சிதஸக்தி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திஸக்திகளைக் கொடுத்து ஹேயோபாதே
யவிஹாசம்பண்ணுகைக்கு வேதஸாஸ்த்ர ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணி ரா
மக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுநேர அறியவேண்டுமர்த்தமெல்லா மறிவித்தாலு
ம்வம்ஸாரபத்தராய் ஸப்தாதிவிஷய ப்ரவணராய் திரிந்தால் மன்தின்
றப்ரணைக்கு நாக்கில் குறியிட்டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹி
தபுத்யாச் செய்கிறதாகையாலே அதுதோஷமன்று. இனி க்ருஷ்ணவதா
ரத்தில் ஜாரசோரத்தவாதி ப்ரதிதியொன்றுண்டு அதுவு மாஸ்ரிதாநகர
ஹ கார்யமாகையாலும் அவன் ஸர்வஸாரீரியாகையாலே தன்ஸார்த்ததை
த்தானே பரிஷ்வங்கிக்கிறப்போலே யுள்ளதொன்றாகையாலும் [கீர்ஷ்
கூஷ்] .கோப்யகாமாத், என்று காம த்ராலே அவர்கள் முக்தராம்படி

பண்ண நினைத்துச் செய்கிற செயலாகையாலும் [கூடகாஷ்டாந்தரோ
ஸூத்] (யதிமேம்பரஹம் சர்யம்ஸ்யாத்) என்னும் தான் அஸ்கலித
ப்ரஹ்மசாரியாய் அந்தலோகத்தோடொட்டற்று சிற்றிவனாகையாலு
ம் அவனுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் ஆஸ்ரிதரக்ஷணாத்மமாகையா
லே தோஷமுமன்று. கர்ணையுமில்லை. உபாதேயமாயிருக்கும். இப்படி
ஹவத் விஷயத்தில் தோஷமில்லாதாப்போலே ததீயரும் ஸ்வரூபாது
ரூப ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந பரிபூர்ணராய் ஸ்வரூபவிற்குத்த ப்ராதிசுல்ய
மொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வதோஷத்தாலே தோற்
றினால் கர்ஹிக்கப்போகாது. அவற்றிலும் தேஹபாரவஸ்யத்தாலும்
சர்மகண்டேயாலும் செய்யுமவையன்றிக்கே ஸ்வார்த்திரபேக்ஷமாக
ஆஸ்ரிதரக்ஷணாத்மமான வ்யாபாரங்களையானால் உபாதேயங்களானா
யிருக்கும். இவ்வார்த்தம் [நாஞ்ஞா] (நாத்ரகர்ஹா) என்று சொல்லி
[கீஸுக்ரிஸுஷ்ணநந்நா] (கீஸுக்ரிஸுஷ்ணநந்நா) என்று சொல்லி
மற்றிதே. இப்படி கொள்ளாதே நாமரூபங்களுடைய ஹவதராய் எப்ப
டிதிரிந்தாலும் உபாதேயமென்றால் (ஓர்த்துநெஞ்சே முன்னவரும்பின்
னவரும் மூர்க்கரெனவிடிக் கடுச்சொன்னவரை நானந்தொடர்) என்றநு
ளிச்செய்யப் பணியில்லைமற்றே. (மீலேச்சனும் ஹக்தனனால் பாவாதீர்த்த
ப்ரஸாதனமென்று) பரமவிஸக்ஷண ஸம்பந்தஸ்வீகாரத்தை ஜகத்விதி
தமாகஹவதாஜ்ஞாவிர்த்தமென்று நிர்ஹயராய் க்ரந்தஸ்தங்களாம்படி
விதிக்கிற பூர்வாசார்யர்கள் ஒருவரானாலும் ஒருநவஸ்யத்திலானாலும்ஹ
வதப்ப்ரபந்ரன் அஹங்காரநிவ்ருத்திக்காகவும் ஸர்வதர்மபரித்யாகத்து
க்காகவும் களஞ்சஹக்ஷணதிகள் பண்ணவேணுமென்று சொல்லிற்றில்
லையே. சொல்லாதொழிந்தாலும் ஸ்ரஹணமில்லையாகில் க்ரந்தங்களிலுக்
தமான அஹங்காரநிவ்ருத்திக்கும் விலக்ஷணதுவர்த்தநத்துக்கும் உபயுக்த
தங்களென்று செய்யலாமிறே யென்னில்? ப்ரபந்தராஜ வசநஹ்ரிஷ்ணதி
திவ்யஸாஸ்த்ரங்களில் ஸதஸூ தூஷித்த அக்ருத்யகரணதிகள் பண்ணு
கை ஹவந்மாயாப்ரஹாவமென்று நினைக்கவேணுமித்தனைபாதிப சரிஷ்
டாசாரமென்ன வொண்ணாதிறே. க்ரந்தஸ்தமாகச்சொன்னால் அநதிகா
ரிகள்கூறித்து நஸித்துப்போவாரென்று ஐதிஹ்யவரித்தமாய் ஸம்ப்ர
தாயகமாக ப்ரவர்த்தித்துப்போருகிறதென்னில் வசநாதுஷ்டாந விரோ
தமில்லையானால் ஆகிலு மாமென்று கொள்ளவமையும். லெனகிகைவதிக
பரமவைதிக விரோதங்க ளனெனமுண்டாகையாலே அப்படிசொல்ல
வொண்ணது. ஸாஸ்த்ரத்திலொரு பரமார்த்தஞ்சொன்னால் அதுக்கப்பே
க்ஷிதமான அங்கோபாங்கங்கள் ஐதிஹ்யங்களாலும் ஸம்ப்ரதாயத்தா

லும் லங்க்ரஹிக்கவேணுமென்கிற தித்தனையொழிய லகலஸாஸ்த்ர தாவிதங்களுமாய் ஸிஷ்டகர்ஹிதங்களுமான ததர்த்தங்க ஞபதேசபர ம்பரா ப்ராப்தங்களு என்று கர்ஹிக்கப்போகாதிதே. இப்படி ஸாஸ்த் ரங்கொண் டறியவேணுமோ ரஜஸ்தமோத்ரேகங்களுமாய் அதவவ ஆ ஹாரதோஷம் ஜ்ஞாநவிரோதியென்கிறபடியே அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநவி ரோதிகளுமாய் ஜாதிதுஷ்டங்களுமாய் ப்ராக்ருதஸ்ப்ருஷ்ட துஷ்டங்க ளுமாய் அத்யந்த ஹேயங்களுமாய் லோகஸாதாரணருமுட்பட வருவ ருத்து பரித்யஜிக்கிற நிர்த்தயங்களான நிஷித்தத்ரவ்யங்க ளாகாரந்தரத் தாலே கூடுமென்று ஆஸூரப்ரக்ருதிகளுக்கு தோற்றமுமொழிய வி ஸேஷஸாஸ்த்ர வஸ்யரான ஸிஷ்டஜநங்களுக்கு தோற்றாதிதே. அந திகாரிகள் கர்ஹிப்பபென்கிற ஹயமின்றிக்கே விலகூணஜநம் வைஷ்ண வாதுவர்த்தந தீர்த்தப்ரஸாத ஸ்வீகாரங்கள் விதிக்கிற அதிகாரிகளிது வுஞ் சொன்னால் அதிகாரிலேதத்தாலே கூடுமென்று தோற்றமிதே. அ வைதிகத்தைப்பார்த்தா லதிலும் விருத்தமன்றேறிவிது. இன்னமு மிது க்கு பாஹ்யமதஸ்தர்க்கு ஆகமங்களானுவு முண்டி. லகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விதித்ததே ஹேதுவாக்கி தன்ன டையே சொல்லிற்றுகாதோவென்ன? அப்போது ஸாஸ்த்ரபரிக்கரஹமா னாலும் லகவதுக்தியானாலும் ப்ராத்தஸிஷ்டாசாரங்களானாலும் ஒன் றுமின்றிக்கேயிருக்க பெளத்தரைப்போலே ஆஹாஸெக்திளாலே விப ரீதார்த்தங்களை சொல்லிக்கொண்டு லகவந்மாயாகல்பிதங்களான சில ப்ரத்யக்ஷங்களைக் காட்டி ஹ்ரமிப்பித்து திரியாநித்திற சில வப்ராமாணி கருடைய உக்த்தயதுஷ்டாநங்க ஞஜ்ஜீவநேச்சையுடையவர்களுக்கு ப்ர மாணமாகக் கொள்ளப்போகாது. அதுவென் அவர்கள் தான் ஸ்வதந் த்ரமாக ஓரதுஷ்டாநம் கல்பிக்கிறதில்லையே [ஐரூஜ்ஜஸம்யஃ ப்ரமணம்] (தர் மஜ்ஞஸமய: ப்ரமணம்) [யஸ்ய ஹ்ருதே ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்ட] (யத்ய தாசரதிஸ்ரேஷ்ட ஸ்ரீஷ்டதேவேதரேஜநா) என்கிறபடியே ஸிஷ்டா சாரமே ப்ரமாணமாக வங்கீகரித்து [ஹ்ருதே ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்ட ஸ்ரீஷ்ட] (ஆசார்யஸ்யப்ர ஸாதேந மமஸூர்வமலீபவ்விதம் - ப்ராப்தயாமீதிவிஸ்வாலோ யஸ்யாஸ்த் திஸஸூகீஹவேத்) என்று ஸ்வாசார்ய விஸ்வாலுத்தாலே ததாஜ்ஞாந வர்த்தநம்பண்ணினு லநர்த்தகரமாமோவென்னில்? ஸ்வாசார்யாஜ்ஞாந யென்று அங்கீகரிக்கலாவது அவர் தல்லகூணலகூதராய் ஸாஸ்த்ரபா ணியாய் ப்ரபலப்ரமாணபரதந்த்ரமாய்ஸ்ரீவசநஹ்ருஷ்டாதி திவ்யஸாஸ் த்ரோக்தரீத்யா ஸிக்ஷித்தாலிதே அப்படி சொல்லாதே (தன்னெஞ்சில் தோற்றினதேசொல்லி இது சுத்தவுபதேசவரவாற்றது) என்று சிலவி

பரீதார்த்தங்களை கலப்பித்து (அணங்குச்சுருமநாந்தென்றங்கோ ராடுங்க
ள்ளும்பராய்) என்கிறபடியே இந்த நிலித்தாதுஷ்டாங்கமே வரித்தோபா
யமென்று சரிஷ்டஜங்கனாறியாதபடி ஒருவருக்கொருவர் ஸாங்கேத்ய
ஹாஷணங்களைலே சொல்லிக்கொண்டு சநாதந்த்யாயத்தாலே கூப்பதி
லேவிழுகிற அப்ரமாணிகரைப்பற்றி தநாஜ்ஞாபரிபாலகம்பண்ணினால்
ஒட்டையோடத்தோடொழுக்கலோடமாய் இருவரும் முழுக்கிப்போவா
ராகையாலே அவர்களுடைய ஸஹவாலம் தூரத் பரிவர்ஜயீயமிறே.
ஆசார்யனுவான் அஹங்காரார்த்தகாமோபகூதனன்றிக்கே லோகப
ரித்ரஹமுடையவனாய் [ಸಾಹಸ್ರಾಯುಷೀಂಃ ಕೃತ್ಯಾಃ ಶ್ರುತಾಃ
ಸಂ | ಮಗ್ನಾಃ ಸ್ವರತೀರ್ಣಾಃ ಕಾರುಣ್ಯಾಃ ಸ್ತೃಷಿಷೇನ |] (வாஷ்டாந்தராய
னோதேவ: க்ருத்வாமர்த்தயமபிமததம் - மக்ஷாதந்தரதேலோகா
காருண்யாச்சாஸ்த்ரபாணிந) என்கிறபடியே ஸாஸ்த்ரபாணியாய்
ரக்ஷிக்குமவனிறே. அந்த ஸாஸ்த்ரமும் குணகுணமாக பஹு
விதமாயிருக்கையாலே [ಅನರஹஸாரಂ சாரம் சாரே: சூதே: | ஃஜ்ஞா
தஸம் ச |] ரக்ஷாச்சரணயுதம்] (அஸாரமஸ்தஸாராச்ச ஸாரமஸாரத
மத்த்யஜேத் - ஹஜேத்ஸாரதமஸாஸ்த்ரம் ரக்ஷாஜ்வாமிருய்) என
கிறபடியே அஸாரமான பாத்தியஸாஸ்த்ரமும் அஸ்தஸாரமான பூர்வ
ஹாகமும் ஸாரமான உத்தரஹாகமுமாக பரக்கச்சாஸ்த்ரகூதவையெ
ல்லாம் விட்டி ஸாரதரமான விஷ்ணுகாயத்திலில் ஸாரதமமாக முத
லிலே சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமத்தரத்தை
யுபதேசித்து தததுருபாதுஷ்டாங்கங்களை விதித்து ஆத்மாவ்களு மாசா
ர்யர்களும் க்ரந்தஸ்தங்களை வகுளிச்செய்தும் தாமாசரித்தும் போரு
கிறபடிகளொன்றும் தப்பாதபடி தானுமாசரித்து இவனையுமாசரிப்பிக்
குமவனாகிலிறே இந்ருவர்க்கு முஜ்ஜீவம் விரித்திப்பது. “நீசஸ்பர்ஸமு
டைய குருமத்தரதேவனகள் பரித்யாஜ்யங்கொன்று ஆச்சாமபிஸீ
யருளிச்செய்தாரிறே.” அர்த்தஸ்திதி யிதுவாயிருக்க ஸம்ஸாரநிவர்த
தக முலமத்தரோபதேஷ்டாலே யாசார்யனென்று வாங்மாத்தரத் சொ
ல்லிக்கொண்டு [ಶೃಷ்டೀயே ವட்சஸவந் தூதீ மாக்ஷாஸ்தீ | வராவதீ த
யஸஸ: |] [ಸாஸ்த்ரமே] (த்ருஷ்ணோதேயே மதபவநோத்தாதமோ
மோர்மிமலே தாராவர்த்தே தநயஸஹஜக்ரஹவங்காகுலேச) என
கிறபடியே ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே அமுந்தி தானும் கறையேறமாட்
டாதே தன்னைப்பற்றினவனையும் பத்தஸம்ஸாரியாம்படிபண்ணி [ಸ
க்ஷேத்யதஸ ஸ ஃகாஸ்தாஸஜாதஸ] (பாடேக்ருதேயதிலவந்தி ஹய
ததாபலஜ்ஜாபுஷ்) என்கிறபடியே துவாலவனையாலே பாப்பண்ணின
லும் ஹயததாபலஜ்ஜைகளுண்டாய் க்ருபாபாத்தரகாதபடி நமக்கா

சார்யலம்பந்தமுண்டென்று ஹங்கெகித்து (காதுசெய்வான் கூதை செய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்) என்கிறபடியே அதுவுமில்லாத படிபண்ணி வ்யலிசாரிசொல்லுகிற பதிவ்ரதாதர்மங்கள்போலே ஹாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய் அப்ரயோஜநங்களுமாயிருக்குமிதே. அவரில் பசையில்லையானாலும் [ஐஹ்யாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய்] (விஸ்வாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய்) என்று இவனுடைய த்ருடாத்யவலாயமாத்ரத்தால் பலப்ரதமாகாதோ வென்ன? இந்த விஸ்வாஸம் வேதபாஹ்யனுக்குமுண்டிதே [ஐஹ்யாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய்] (விஸ்வாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய்) (குருபதிஷ்டமார்த்தகேண ஜ்ஞாநகர்மவமுச்சயாத் - மோகேஷாபந்தவிரக்தஸ்ய ஜாயதேஹவிகஸ்யசித்) என்று வேதபாஹ்யனுக்கும் குருவிஸ்வாஸமும் ததுபதிஷ்டமார்த்தகப்ரவர்த்தகத்வமும் அத்தாலே மோகடித் தப்பாதென்கிற த்ருடாத்யவலாயமும் மிகவுமுண்டிதே. ப்ரமாணபரதத்த்ரணவனுக்கு ஆசார்யன் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானகவேணும், ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநவம்பந்நகானகவேணும், ஸுத்தவம்ப்ரதாய வரித்தகானகவேணும் என்று இவையெல்லாம் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கும். பாஹ்யமதஸ்தருக்கு ப்ரமாணபேகேக்ஷக ளொன்றுமில்லாமையாலே ஆசார்யரிஷ்டை மிகவும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். அதுண்டென்னுமத்தாலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோகடிப்ரபிதி சொல்லவொண்ணாதிதே. குருமந்த்ரதேவதாஹேஷஜவிஷயங்களில் திவ்யஸுக்தியுண்டானாலும் விஸ்வாஸமில்லாத போது கார்யகரமாகாதென்று விஸ்வாஸாவஸ்யாபேக்ஷிதத்வம் சொல்லிற்றித்தனையொழிய ஸுக்தினையிலே ரஜதபுத்திபண்ணி விஸ்வவரித்தாலது மெய்யாகமாட்டாதிதே. ஆசார்யன் ஜ்ஞாநாதிகனாய் அவனுக்கத்யத்தப்ரியதமனாயிருந்தால் ஸரிஷ்யன்பக்கல் சிலஸ்காலித்யங்களுண்டானாலும் அசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாய்ப் போருகிறவிடத்தில் ஸஸ்வரன் ஸிக்ஷிக்கநினைத்தாலும் இவ்வாசார்யன் தன்பின்னே வைத்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கமாட்டானே வென்னில்[ஐஹ்யாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய்] (விஸ்வாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய்) என்கிறபடியே அவை வாராதபடி ஸிக்ஷித்து ஹோகடியோக்யனும்படிபண்ணி ரக்ஷிக்குமதே ஆசார்யக்ருத்ய மித்தனையோக்கி தன்னை ஆஸ்ரயித்து தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாய்ப் போந்தால் அவரிதனானாலும் ரக்ஷிக்கவல்லனென்று நினைக்கலாகாது[ஐஹ்யாஸ்யாஸ்பதங்களுமாய்] (குருகர்ணதாரம்) என்று ஆசார்யனாகிற கர்ணதாரன் விஷ்ணுபோதத்திலேயொதுங்கி ஸுஸ்திரனாயிருந்தால் உத்தாரகனாகத்தட்டில்லை. இவ்விருகையும விட்டவிடத்தில் நிர்ஹரனாய் நிர்வ்யாபாரனாய் இருக்கமாட்டாதே அகாதமான ஸம்ஸாரவாகரத்திலே முழுகித் தரைப்படி ஸர்வசக்தியானஸர்வேஸ்வரனுக்கே அஸக்யமென்று (கூவிக்கூவிக்கொடுவினேது

ற்றுத்துள்ளின்று பாவியேன்பலகாலம் வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்-மே
வியன்றா நிரைகாத்தவனுலகமெல்லாம் தாவியவம்மானே- பெய்க்கனித்த
லேப்பெய்வனே) என்று வுர்வஸுத்தியான நீ க்ருஷ்ண வாமநாதி ரூபங்க
ளாலே த்வயவிக்க்ரஹவேலவைய ஹத்ரிதாநம்பண்ணிகீதாதிஸாஸ்த்ர
முகத்தாலே ஹிதோபதேஸுமப்பண்ணி கைகீட்டி பெயிக்கநினைத்தாலு
மெயிக்கவொண்ணாதபடி துஷ்கர்மங்களாகிற தூற்றுக்களிலே நின்று
பலகாலம் கூப்பிட்டிக்கொண்டு பாபிஷ்டனுன நான் மார்க்கம்தப்பி அ
லமருகின்றேன், அந்த ஹத்ரிதாநத்துக்கே தப்பின நான் இனி யுள்ளே
கிட்டிவெதென்னுண்டோ வென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே ஆசார்ய
னாலே ரக்ஷிக்க ஸக்யமன்றிறே. அந்த வர்வேஸ்வரன் ராமக்ருஷ்ணாதி
ரூபேண திருவவதரித்து பஹுஸு ஹிதோபதேஸுமப்பண்ணிடத்தி
லும் அதிகாரிகளைக் காணமாட்டாதே விஜாதினான வெனக்கு இது கி
டைபாடுதென்று வஜாதிராசன விவரையிட்டி லோகயோக்யராமப்படிபண்
ணி நன்றாகத் திருத்திக்கொள்ளவேணுமென்றிறே ஆழ்வார் முதலான
ரை திருவவதரிப்பித்தது அவருமப்படி செபல் ஸ்ரீராமச்சந்திரன் ப
ணிகொள்வாரானாறிறே. அவரைப்போலே திருத்தவல்லாரானாலாய்த்து
இவன் முத்தனவது. தத்வஸ்திதி இதுவானபின்பு அவிநீதரை ரக்ஷி
க்க ஸக்தரென்று சொல்லவொண்ணது. எம்பெருமானார் அரங்கமானி
முதலானார்க்காக படாதனபட்டி ஸிக்ஷிக்குமதுண்டிறே. ஆகையா
லே பாலமுகஜடாந்தாதிகளும் திரயக்ஸ்தாவரங்களும்கூட முத்தரா
ம்படிபண்ணின வெம்பெருமானார் முதலானார்க்கும் ப்ராதிகூல்ய லே
ஸமுடைய சேதநரை ரக்ஷிக்குமதில் அருமையுண்டாகையாலே மற்று
முள்ள வாசார்யர்கள் ரக்ஷிப்பது ஐயன்பாழியிலானே போருக்குறுப்பா
மன்றாய்த்து, அதுபோலே இதுவும் நாமமாத்த்ரோபஜீவ்யம். வர்வேஸ்
வரனுவான் வர்வஸ்வதந்த்ரனாய் வர்வஸுத்தியுத்தனாய் லீலாநவலீலை
னுமாய் பரம தயாளுவானவ னொருவனாகையாலே ஜகதுத்வவஸ்திதிப்ர
ணஸ வம்ஸாரவிமோசநாதிகளுக்கு தானேகடவனாய் வர்வநிர்வாஹ
கன யிருநதுவைத்தும் (புரமொருமுன்மெரித் தமரார்க்குமறிவித்து அ
ரனயினென வுலகழித்தமைத்துள்ளனே) என்கிறபடியே ரக்ஷணம் மற்
றொருவனுக்கு அஸக்யமாகையாலே அத்தை தானேறிட்டுக்கொண்டு
ஸ்நஷ்டி லம்ஹாரங்களுக்காக (நன்மைபபுநல்பண்ணி நான்முகனைப்
பண்ணி) என்கிறபடியே ஒருகுழமணனைப்பண்ணினுப்போலே சதுர்
முகனை ஸ்நஷ்டித்து [ஸ்ரீஸிம்ஹேக்ஷிஸிம்ஹே சதுர்முகேஷிஸிம்ஹே] (ஸ்நஷ்டிம்
தத்க்ரிஷ்யாமி த்வாமாவிர்யப்ரஜாபதே)என்று அவனுக்கு மூததாத்தமா
வாய் வுருஷ்டித்து தேவர்களுக்குக் கறுவிகொடுத்து அவனே பண்ணின

தூர்வாவனையாலே ஒருவரும் ஸாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வாராதொழிந்தால்
 லக்ருபை கரைபுரண்டு தானே யுத்தம்பண்ணி ரகதிக்கவேனுமென்று நி
 னைத்து இவ்விவகுதியில் லீலார்த்தமாக தான் பண்ணுவித்த கட்டளை
 யை யதிக்கரித்து ரகதிக்க தனக்கே சக்யமல்லாமையாலே உச்சிவிடுவி
 டிகிற ஒருவமயத்தை நிரிகுதித்து விசேஷடி கடாஷும் பண்ணி அத்வே
 ஷாலிமுக்ய ஸுத்வங்கங்களும் ஸாத்விகோதயங்களு முண்டாக்கி மோ
 கூடாபோகையையும்பிறப்பித்து ஆசார்யனென்றொருவனை மலங்கரித்து
 ததாஸ்ரமதேயைபுக்த ஸமதமாதினை இவனுக்குண்டாக்கி அவனோடே
 சேரவேனுமென்கிற ருசியை பிறப்பித்து சேர்த்தபின்பிறே அவனிலு
 க்கு ஹிதோபதேஸம் பண்ணுவது ஹிதோபதேஸம் பண்ணினபின்பு
 [சுஷீலோ ஸுருக்] (உபதேஸோ நிரர்த்தகஜி)என்னும்படி தூர்வாவனை
 மேலிடாமல் [சுஷீலோ ஸுருக்] (தம்ஹதேவம் ஆத்மபுத்திப்ர
 ஸாதம்) என்றும் [விஷயஸுருக்] (ஏவாஸவஸாதாகர்மகாரயதி)
 [ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்] (ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்) (ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ
 ஸுருக்)ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்] (ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்) என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே ஸுருதிஸ்ப்பளாய் நின்று ஆத்மகுணங்களை பிறப்பி
 த்து அபரமாத்மநி வைராக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸ்வகியவிஷயங்களில்
 காதல் கடல்புரைய விளைவித்து பரமார்த்தனும்படிபண்ணி ப்ராப்தி
 ப்ராதிபந்தக ஸுலபாபரிவ்ருத்தியு மாம்படி யதுகரிவிரித்து ப்ராபத
 விமோசனத்துடங்கி நித்யகைகர்ய ப்ராப்தியளவுமுண்டான பலபரம்
 பரைகளை அடையும்படி பண்ணுவ தவனுடைய அநிதரஸாதாரண க்
 ருத்யங்களிறே. பரமார்த்த மிதுவாயிருந்தாலும் அநாதியாக ஸம்வ
 ரித்துப் போருகிற விவனுடைய ஸமுத்தரணத்துக்கு ப்ரதமம் உபகா
 ரந்தோன்றுவது [சுருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்] (ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்)
 [சுருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்] (ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ ஸுருக்) (ஸ்ருஷ்யஸாஸுஷீலோ
 ஸுருக்) என்றும் - க்ருபையேவோபகர்தார மாசார்யம்ஸம்ஸமேதஸுதா) என்
 றுஅநாதியாய் ஸர்வரண முளளாய் பிராட்டியுமுளளாய் ஆழ்வார்களும்
 மற்று மாசார்யர்களும் எல்லாரும் ஆத்மரகூணர்த்தமாக பிந்திருக்க
 ச்செய்தேயும் இந்த ஜம்மத்தில் தனக்கித்தலாபம் ஸ்வாசார்யஸம்பந்த
 த்வாரா உண்டாக்கினுணைகையாலே ஸ்வாசார்யன் பக்கலிலே யாயிருக்
 கும்.இவ்வுபகாரத்துக்கு முடிந்தநிலம் பார்த்தவாறே ஸ்வகாரணஹி
 தானை எவனாகையாலே அவனிடத்திலே பர்யவஸித்தன்றி நில்
 லாது. ஆகையாலே “உபகாரம்ஸுருக் முதலடி ஆசார்யன்பக்கல்
 க்ருதஜ்ஞதை முடிந்தநிலம் ஸர்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” யென்ற
 விச்செய்தது இந்த வாசார்யாவதாரமு மவனதேயாகையாலே [சுருஷ்ய

கீஸீந்ஸ்] (ஆசார்யதேவோஹவ) என்றும் [கருசீஸர்ஸு] (குருசே
வபரம்பரஹ்ம) என்றும் [ஸாஸுஸுராயஸீகீஸ] (ஸாக்ஷாந்நாராய
ணேதேவ) என்றும் [ஸஹிஸுஸுஸுஸுஸு] (ஐஹிகாமுஷ்டமிகம்ஸர்வம்)
என்றும் [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (மாதாபிதாயுவதய) என்றும் பூர்ணதி
காரிவிஷயத்தில் அதுவந்திக்கக் குறையிலீலே ஆகையாலேயிறே விபரீ
தாதுஷ்டாநங்கள் புகுராதபடி [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (ராமா
நஜாரீயே குருரிதிசபதம்ஸாதி) என்று அவ்விடத்தில் அநிதர ஸா
தாரணோபாயாத்மகாசார்யத்வம் எம்பெருமானுரிடத்திலே பூர்வர்க
ளெல்லாரும் அதுவந்தித்தும் உபதேஸித்தும் போகிறது. அதுக்கு
க் கருத்து அன்றைக்கன்று மாயாப்ரவ்ருத்தமாய் தந்தாமாசார்யர்கள்
சொல்லுகிற விபரீதங்களைக்கேட்டு அஜ்ஞரானவர் ப்ரவ்ருத்தித்துப்
போகாதபடி எம்பெருமானுருடைய உக்த்யதுஷ்டாநங்களை உத்தேஸ்
யமென் றெல்லாரு மறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி நிர்ணயித்துப் போந்தார்
கள். ஆகையாலே தாமொன்றையாசரித்து இது எம்பெருமானு ருளரி
ச்செய்த வதுஷ்டாநமென்று சொல்லுகிற வார்த்தைகளை கேட்டு மரு
ளாதே குருபரம்பரா ப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே அருளிச்செய்
தஅர்த்தவிஸேஷங்களுக்கு பூர்வகுரு வசநாதுஷ்டாந விரோதம் வாரா
தபடி நன்றாக வேர்த்து அர்த்தநிர்ஸயம் பண்ணுகிற பரமவைதிகரா
ன வதிகாரிகளுடைய உக்த்யதுஷ்டாநங்களை உத்தேஸ்யமென்று கொ
ள்ளவேணும். மயர்வறுமதிநலமருளப்பெற்ற வாழ்வார் (உளன்சுடர்
மிசுசுருதியுள்) என்று துடங்கி பலவிடங்களிலும் வேதப்ராமாண்ய ம
ங்கீகரித்து[ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] [ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு]
[ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு] (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மநேஹநாஸ்திகிஞ்சந - ஏகோ
ஹவைநாராயணஆலீத்-நப்ரஹ்மாநேஸாந) என்று துடங்கிச்சொல்லு
கிற வேதாந்தவாய்க்களை த்ராவீடவாக்ஷ்ருத்தியாலே விஸுதீகரித்து
முமுக்ஷுக்களுக் கறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்களெல்லாம் ஸ்வப்
ரபந்த்முக்கத்தாலே வெளியிட்ட பரமவைதிகாக்ரேஸரராகையாலேயி
றே ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தராய் ஸகலஸிஷ்டாக்கரண்ய ஸிரஸாவாஹ்யரா
யிருக்கிறது. ஆகையாலே எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநாதிகரானாலும் வேத
வேதாந்த விருத்தமாக அபதேப்ரவ்ருத்தரானால் லீலாவிஷயமாகை
யொழிய க்ருபாவிஷயமாகப் பெறுர்கள். ஜ்ஞாநாதிக்யமாத்ரமன்றிக்
கே பரமலீதராகருமாய் அத்யந்தலக்ஷித்தருமா யிருந்துவைத்தும்
ஸாஹஸக்ருத்யங்களி ல்லவயித்தாராகில் ஏதாகரினைத்திருக்கவேணு
மென்னில் ஸர்வேஸ்வரன் தான் லீலாஹுகாரியாக இட்டுக்கொண்ட
பார்வையாக நினைத்து அவரருகே தான் போகாதே கடக்கவர்த்திக்க

வேணும். வர்வேஸ்வரன் திரங்குபஸ்வதந்தரனாய் பரமக்ருபாவானுமாய்
 ய்லோகலீலார்த்தவிவரிதிரி த்வித்யோஸ்வரனையாலே லீலாலோகங்களி
 ரண்டும் அவனுக்கிஷ்டரஸங்கனையாய் ஒருகாலத்திலே லீலாலோலனா
 ய் சிலரை யதுக்கு ஸஹகாரி எனாகக்கொண்டு தத்முலமாக சிலரை லீ
 லையிலே விநியோகக்கொள்ளுவதும் ஒருகாலத்திலே தயாபரஸுனாய்சி
 லரைத் தானே முக்தராகப்பண்ணி லோகத்திலே கூட்டிக்கொள்ளுவ
 தும் சிலவாதமாக்களை விலகலானவாழ்ந்தமுண்டாக்கி தத்முலமாகஸ
 முந்தரிப்பிக்குமதும்அவனுக்கு ஸ்வவாவமாயகையாலே [ஸ்ரீரஹ்ஸ்ய
 மல-ஹ்ஸ்ய சமீபாப்யஸ்ய | ஹ்ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய ஹ்ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய] (ஸ்
 ருதிரர்ஷ்டாஸ்மருதிரர்ஷ்டாப்ராப்யேணபதிதாத்விஜா-அங்காசிசவிஸீ
 ர்னாநி ஹாவ்ருத்தோவர்த்ததேகஸி) என்று கலிப்ரவ்ருத்தமாய் வேத
 வைதிக மர்யாதைகளைத் தப்பி எல்லாரும் நாஸ்திகராய் நஸிக்கப்புக்க
 வாறே தயாபரஸுனாய் பராங்குஸ பரகால யதவராதிகளைப் பார்வை
 யாக வைத்து தத்முலமாக திருத்தப்பார்க்க (மேனுக்கிங்கியாதொன்று
 மில்லை - கலியுங்கெடுங்கண்ணிகொள்மின்) என்னும்படி கலிதோஷமெல்
 லாம் நீங்கி (பெரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரின்பவெள்ளம்பெருக கரியமுகி
 ஸ்வண்ணென்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மே விரியப்புகுந்தி
 சைபாடி யெங்குமிடங்கொண்டனவே) என்கிறபடியே இனி லீலைக்கு வி
 ஷய மொருவாநமில்லையென்னும் படி கண்டகண்டவிடமெல்லாம் வைஷ்
 ணவரேயாய் மஹதபிமாநத்தாலே அநதிகாரிகளும் முக்தரம்படிகண்
 டி (எல்லீரும்வீடுபெற்றவிலகில்லை) என்கிறபடியே முக்தியோக்யமா
 ன வதிகாரி ஸம்பத்தியொன்றுமின்றிக்கேப்ராதிசூல்யநிவ்ருத்திமாத்
 ரத்தாலே மஹதபிமாநத்தாலுத்தராய் பாலமுகஜடாந்த பங்குபதிரா
 திகளும் முக்தரானுல் ஸாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பிப்போமென்றும் லீலா
 விவரித்யுங் குறைப்படுமென்றும் நினைத்து நிஷித்தப்ரவ்ருத்திகளு
 ண்டானுல்லது லீலையிலே விநியோகக்கொள்ளுகைக்கு அவகாஸமி
 ல்லாமையாலே பூர்வத்தில் அவஸூரராக்ஷவர் [ஸ்ரீரஹ்ஸ்யஸ்யஸ்ய
 ஹ்ஸ்ய] (அக்நிஹோத்ராஸ்ச வேதாஸ்ச) என்கிறபடியே வேதவைதிக
 ஸ்ரத்தைகளுமுண்டாய் தேவத்வேஷிகளுமாய் ஸாதுபாதகருமா யி
 ருக்கையாலே வைதிகஸ்ரத்தையைப்போக்கி விபரீத நிஷ்டராக்கி அ
 ல்லது நஸிப்பிக்கவொண்ணாதென்று (தின்கழற்காலசுரர்க்குத் தீங்கி
 மைக்குத் திருமலை) என்கிறபடியே பிராட்டியுந் தானும்ஒரிலக்குப்பா
 ர்த்து (கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு போய்புறம்புக்கவாறும் கலந்து
 அசுரரை யுள்ளம்பேதம் செய்திட்டு யிருண்ட வுபாயங்களும்) என்
 கிறபடியே தானே புத்தவேஷதாரியாய்ப் போய் அவர்களோடுகல
 ந்து மதிமயங்கப்பண்ணி வைதிகஸ்ரத்தையைமாற்றி விபரீதாதுஷ்

கடக்கப்போகவேணும். இவ்வதிமாத்ர ப்ரவ்ருத்திக்கு ஐதிஹ்யம் எம் பெருமானார் தர்ஸனம் நிர்வஹித்துச்சொண்டுபோருகிற காலத்திலே யாதவப்ரகாச னிவருடைய வைஹவமெல்லாம் கண்டிருந்தும் மாத்ருவசனத்தாலும் பகவதாஜ்ஞையாலு மவரை யாஸ்ரயித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வித்தாந்தத்திலே ப்ரவ்ருத்திக்கக்கண்டு தத்புத்ர ஸிஷ்யர்கள் ஸஹிக் கமாட்டாதே இத்தர்ஸனத்திலே அபதேபரவ்ருத்தி யுண்டாம்படி தா ஷிக்கவேணுமென்று நினைத்து நம்பூர்வாசார்யர்கள் [५ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥] (ஊத்திரஷ்டலி தாஹ்யேஷா யஸ்மிந்மஸேச்சேபிவர்த்ததே - ஸஹிப்ரே ப்ரோமுநிஸ்ரீமாத்) என்றரு ளிச்செய்த ஊகவதாஜ்ஞையாலே விலகடிணலம்பந்த ஸ்வீகாரத்தை அங்கீகரிக்க அதுவே ஹேதுவாக்கி ஸர்வவர்ணஸாங்க்யமுண்டாக்கி சரமஸ்ஸோகத்தில் ஸர்வதர்மத்யாகத்தை விதித்ததே ஹேதுவாக்கி [१०१ ॥ १०२ ॥ १०३ ॥ १०४ ॥ १०५ ॥ १०६ ॥ १०७ ॥ १०८ ॥ १०९ ॥ ११० ॥] (இதம்ருரு-இதம்மாகார்ஷி) என்கிற வீரண் மும் த்யஜிக்கவேணுமென்று நிஷித்தாதுஷ்டாந்தத்தையும் ப்ரவேசிப்பித் து இது சரமதர்மமென்று சில க்ரந்தங்களை கல்பித்து தந்தகாலவர்த்தி களான சில வாஸுரப்ரக்ருதிகளை மோஹிப்பிக்க அர்த்தகாமபரவசரு க்கு ஸஹகரமாகையாலே தாவாநலம்போலே வ்யாபித்து வாராநிதக அக்காலத்திலே எம்பெருமானார் சிலரைப் பிடித்து ஸிக்ஷித்து க்ரந்தங் களைவாங்கி முறித்து தக்தமாக்கிப் புகட்டாலும் கலிதோஷத்தாலே மீளவும் அன்றைக்கன்று அபிவ்ருத்தமாய் ஸிஷ்டர்க்ஹிப்பபென்று வெளியிட்டாதே ஸ்வகோஷ்டிக்கருகூலமானார்க்கே இது ஸிஷ்டாசார மென்று சொல்லிக்கொண்டு இத்தர்ஸனத்துக் கர்த்தகராய் திரியாநி ன்றுகொண்டு பிள்ளைலோகாசார்யர் காலத்திலும் நீர்பண்ணின விபரீ தப்ரஸ்நங்களை சிலர் சங்கிக்க அதின்பேலேஸ்ரீவசநஹிஷண திவ்யஸா ஸ்த்ரம் ஊகவதாஜ்ஞையாலே பிறந்ததென்று சிலர் ஜ்ஞாநாதிக ருநிளிச் செய்வர். பூர்வர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே ப்ராயஸ்ய அதிகாரஸ்வரு பம் ஸிக்ஷித்தால் ஆள்பற்றுகென்று ஸரண்யப்ரஹாவமே த்ருடம மாகச் சொல்லிக்கொண்டு தக்குணவிஸ்வாவா பாஹுஸ்யமுண்டாக்கி அதிகாரிஸ்வரூபம் காநாசித்கமாக ஸுசிப்பித்துக்கொண்டு போரு கையாலே யதாவஸ்திதவேஷம் நன்றாகத் தெளியமாட்டாதே ஸரண்ய ப்ரஹாவத்தையே பார்த்து தன் ஸ்வரூபங்கெட்டுப்போம்படி ஸம்ஸார பத்தராய் புத்ரதாராலக்தசித்தராய் துர்விஷயாத்யந்தப்ரவணராய் நா மரூபங்களொழிய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தங்களுக்கும் வாசியின்றிக்கே இ வ்விபரீதாதுஷ்டாநங்களெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு திரிகையாலே அத்தை நிராகரிக்கைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு வசநஹிஷண திவ்ய ஸாஸ்த்ரமருளிச்செட்கையாலே (உய்யநினைவுடைபீ நுங்களுக்குச்சொல்

லுமின்றேன்) என்று உஜ்ஜீவரத்திலே இச்சையுடையவர்களுக்கு ப்ரிவச
 லுமொருபுறத்தி லிஷ்டையுள்ளடாகவேணுமென்றும் அஸ்ம, ராசாரியோக்த
 ம். பகவதாப்ரிதரானாலும் ஸஹவாலாதிகளுக்கு அபோக்யரென்று
 சொல்லாநின்றீர் [சுஷ்ய ஓஜஸாஸ்யஸ்ய] (மத்ஸக்தஜ்வலாத்ஸல்பம்) என்று
 என்னை யாப்ரயித்தவர்பக்கல் தோஷஹோக்யரா யிருக்கவேணுமென்று
 ஸர்வேஸ்வரன் தானே சொன்னானிறேயென்னில்? அதுக்கர்த்தம் அக்ரு
 த்யகரண க்ருத்யாகரண ஹகவத்பசார ஹகவதாபசாராதி நிஷித்தாது
 ஷ்டாகம் போக்யமாகக்கொள்ளவேணுமென்று சொல்லுகிறதன்று. அ
 வ்விடத்தில் [நாசுக்ஷ] (நாப்கர்ஹா) என்றும் [ஸஸாஸ்யஸ்ய] (ஸஸாஸ்யஸ்ய)
 (நிந்தாம்குர்வத்தியேபரா) என்றும் சொல்லுகிறதாயே காஹிக்கக்கூ
 டாதென்றும் நித்தித்தானாகில் நிக்ரஹபக்ரஹமென்றும் சொல்லுகிற
 தே விவகாசம், ஹோக்யமாகக் கொள்ளுகிறதென்னில் தன்பாலே தார
 கமாக வருகிற வச்சைக் காலாலே மிதித்தாலும் தலையாலே தள்ளி
 னாலும் பல்லாலே கடித்தாலும் தேதுவானது ஸஹித்துக்கொண்டு
 ஸாக்ருபமாகக் கொள்ளுமாட்போலே ஹகவதர் தன்னை பரிஹித்தா
 லும் பருஷோக்திகளைச்சொன்னாலும் அத்தைப் பொறுத்திருக்கவேணு
 மென்றும் இதுவன்றக்கே விஷயப்ரவணன் படுக்கைத்தலையிலே அலி
 மதவிஷயமான ஸந்தியானவன் ஹோகலமயத்திலே காலாலேதள்ளினா
 லும் உகிராலே கிள்ளினாலும் வாயாலேகவர்ந்தாலும் பருஷோக்திக
 ளைச்சொன்னாலும் மற்றுமனேகமான திரஸ்காரக்ருத்யங்களைச்செய்தா
 லும் ஒருவர்க்கும் வெளியிடாதே அவையெல்லாம் பரமஹோக்யமாகக்
 கொள்ளுமாட்போலே ஹகவதரானால் தான் அபராதம்பண்ணுதொழி
 ந்தாலும் தன்மேலே பிறர் சிதகுரைக்கிலும் அத்தைக்கேட்டி தன்னை
 தாடபருஷோக்தி தர்ஜஹித்தவாதிகளாலே சிக்ஷித்தாலும் அது த்
 னக்கு ஹிதம்செய்தாராக ஹோக்யமாகக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞரான ஹக
 வத் ஹகவத விஷயங்களிலே வெளியிடாதே அவரை யொழிய தன்
 செல்லாமையைச் சொல்லிக்கொண்டு [ஸஸாஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய] (ம
 த்பாபமேவாத்ரயிமித்தமாவீத்) என்றும் (சங்கிப்பன் வினையேன்) எ
 ன்றும் அவர் திருவுள்ளம் கலுஷமானதுக்கு ஷொந்து அதுக்கு ஹே
 து தன்னுடைய புராதகர்மமென்று தன்னையே நித்தித்துக்கொண்டு
 அலரெப்படி ஸுப்ரஸந்தராவரோ அப்படி யதுவர்த்தித்துக்கொண்டு
 ஓலக்கத்தில் தம்மை நிர்நிபந்தமாக பரிஹித்த கந்தாடைத்தோழப்ப
 ரை யதுவர்த்தித்த நம்பினையையப்போலே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமென்
 லீக. நிர்நிபந்தமாக நம்மை ஹிபவிக்கிற தென்னென்று ப்ரதிக்ரியை
 ப் பண்ணப்போகாத மாத்ரமின்றிக்கே அது போக்யமாகக் கொள்ளும
 து ஸ்வபக்தலக்ஷணமென்று சொன்னதித்தனையொழிய அக்ருத்யகரண

சீலராய் தாவூக்ருஹங்கரிலே வுஞ்சரித்துக்கொண்டு அர்த்தகாம நிமித்தமாகப் பரிஹம்மண்ணித் திரியாதின்றாலும் நீரேதியில்வாகு ன்றாலும் அதுவே மம்மை யாட்க்கொள்ளுமென்று எவ்வுகப்பிவாநங்க னைச் சொல்லிக்கொண்டு ஒருகாசம் கொடுக்கமாட்டாதே வந்தி ஒரு கைக்சுய்துக்கு மாளாகாதே ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ப்ரஸாதிக்கவேணுமெ ன்று அத்நை ஸ்விக்கித்து அவருக்ககப்பாக வர்த்திககவேணுமென்று அருளிச்செய்தானென்னப் போகாதே. ஸ்ரீநிநாஸஸ்தராதிகள் முன் பெதுவாக நின்றுலும் பின்புஅப்யபாக்காய்த் திரிந்ததில், பின்பு, பெ ன்று சொல்லுகையாலே இதுவே பொருளாகக்கொள்ளவேணுமென்றே. இ து பொருளல்லவாகில் ஹகவத்யப்ராயஜ்ஞரான வாசாயிசுக் நாதிக ரையும்ஆத்தகநாதிகரையும்முர்க்கரெனவிட்டு கிச்சொன்ன வசாஹு ஷணுதி ஸாஸ்த்ரவஸ்யரான ஆஸ்திகரையே ஆபரணியென்று சொல் லமாட்டாரிதே. ஆகையாலே நாமஸ்ரபநாரணாநுடைவரானாலும் மவரு டைய வ்யாபாரம் நித்திக்கட்போகாதேதன்பக்கல்அவர் குத்தற்செய்தா ல் அதுஹோக்யமாகக் கொள்ளவேணுமென்று அதுவே ஹகவத்யப்ரா யம். அவர்செய்கிற அக்ருத்யரானதுகூட ஹோக்யமாகக்கொண்டு அது வேதனக்கு ரக்ஷகமாக வதுவாத்திக்கவேணுமென்றால் பராவரயாதாத்ம் யவித்தமரான நமமாழ்வாராலே பலவிடங்களிலும் கழிமின்தொண்டி ர்கள் கழித்திட்டு, கொழுதிர் என்றும்; சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியா து-எழுவதுபயனே என்றும்; (திருமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது) என்றும் (கிறியெனநினைமின் கிழமைசெய்யாதே) என்றும் (வழக்கெனநி னைமின் வல்வினைமுழுகாது) என்றும் (குதென்றுகளவும் சூதும்செய்யா தே) என்றும் அக்ருத்யகரணை சீலராய் பரகத்திலேயமுர்க்காதே இவை யெல்லாம் (யே) முதல்மாய்த்து - பற்றிலையாவன் முற்றிலடங்கு) என் னு வாய்வாயுதத்துக்கொண்டு (இல்லேகண்டி ரின்பமந்தேர் என்று வம் ஸாரத்தின் ஸுக்கமில்லேகண்டிர் அப்போ இவ்வர்த்தம் காணுதேசிக்க வேண்டுமேதே யென்று பரிதபிக்கவேண்டாவே (செய்தாரேல்ன்றுசெய் தார்)என்று இருந்து தாம்அத்தை ஹோக்யமாகக்கொள்ளலாம்தே. இப் படி கூப்பிட்டது கேவலஸர்ஸாரிகளுக்கன்றே வைஷ்ணவர்க்கென்று கூப்பிட்டாரோவென்னில்? கழிமின்தொண்டிர்என்று ஹகவத்யஷயத் தைப்பெறவேணுமென்று சாபலமுடையார்க் கழிக்கப்பாருங்கோள் (க ழித்துக்கொழுதிர்) அவனைத் தொழாநிற்கச்செய்தே அதுவுங் க்ரமத்தி லேகழிக்கிறதென்றிராதே அவர்யம் கழித்தே தொழுங்கோள். கழிமினெ ன்று வைத்து கழித்தென்று இதரவிஷயத்தில் விசுத்தி தானே ப்ரயோஜ நமாகப் போருமென்கை. இப்படி கழித்து தொழுதால் நடுவேநின்று பகவத்ப்ராப்தினை விசுரோதிக்கிற ப்ரபலகாமங்களைப் போக்கியதே அப

நராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தைத் தருமென்று சொல்லுகிறது. ஹாக வதருமாய் மோக்ஷாபேக்ஷையுடைய வதிகாரிகளுக்கோ கேவலவம்ஸா ரிகளுக்கோ நீயே விசாரித்து சொல்லிக்காட்டுமென்ன இறுதிப்பகுதி; (செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்) என்று அவன் சொன்னனையென்னில்? பிராட்டி சிதகுரைக்கிலிறே அதுசெய்யாரென்கிறது சிதகுரைக்குமே ல் என்றும் செய்தாரேல் என்றும் சொன்ன சப்தங்களிலே கடகையான பிராட்டி தோஷதர்ஸநம் பண்ணுவிக்கமாட்டானென்னு மர்த்தமும் அவள் புருஷகாரமாக வாஸ்ரயித்த வதிகாரி அக்ருத்யங்களைச் செய் யாரென்னு மிடமும் தோன்றாதோ, இப்படி கூடாத வகடிதங்கள் கூ டினாலும் அவனை விட்டுக்கொடானென்று ஸரண்பரவாவம் சொன்ன தித்தனை. (என்னடியாரது செய்யார்) என்று என்னடி யாராகில் அக்ருத் யம் செய்வரோவென்று அவர் ஸ்வரூபத்தைநிஷ்கர்ஷித்து செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்று பின்பு தன்ஸ்வரூபம் சொன்னனையாலே செ ய்யாமை யவர்களுக்கு ஸ்வரூபம், செய்தாலும் விடாமை தனக்கு ஸ்வரூ பமென்றும் சொல்லுகிறமாத்ரமே விவக்ஷிதம். நன்றுசெய்தாரென்றது பிறர் அவர்மேல் தோஷம் சொல்லாதபடி தம்பக்ஷபாதம் வெளிப்படுத்தி தினதித்தனை [३६५५५५५५५५ ३५६५५५५५५५] (கிஷ்யாப்யங்கயந் க்ரோடகரோதிப்ரஹ்) என்கிறபடியே தோஷமுண்டானால் ராஜபுத் ராபராதவத் தானே ஸிக்ஷிக்கவேணுமித்தனையொழிய பிறர் சொல்லக் கூடாதென்னு மதுக்காக அப்படி யருளிச்செய்தது. இது பொருளன் றிக்கே அவனுக்கப் பாமென்னில் மந்த்ரத்திலு மவந்தான் சொல்லு மிடங்களிலும் ஆழ்வார் முதலானார் அருளிச்செயல்களிலும் தேவதாந் தர லாதநாத்ர விஷயாத்ரங்கள் ஸவாவநமாக விட்டே பற்றவே ணுமென்றுநியமிக்க நிமித்தமில்லையிறே. இது வென் ஜ்யா மற்றொன்றை ச்சொல்லாதே ஆழ்வாரை ஆப்த்ததமராகவும் அவரருளிச்செய்த திரு வாய்மொழியே ப்ரமாணமாகவும் அருளிச்செய்யாரின்றீர் இதுக்குக் கரு த்தென்னென்னில்? [३६५५५५५५५५ ३५६५५५५५५५] (விஷ்ணோர் விஸேஷாதிஷ்டாநமயி பிண்டாக்கிவம்மதம்) என்று திவ்யாசித் விக் ரஹத்தைக்காட்டிலும் இவரை விஸேஷாதிஷ்டாநமாகக்கொண்டு தப் தாயி பிண்டவத்ஸ்வரூபம் மிகவும் நிறம்பெற்று அங்குப்போலே லீலா லோல க்ருபாபாரதந்தர்யங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே [३५६५५५५५५ ३५६५५५५५५५] (காருண்யாத்ஸாஸ்த்ரபாணிநா) என்கிறபடியே கேவல காருண்யத்தாலே ஸாஸ்த்ரபாணியாய் (பொய்கலவாதென் மெய் கலந் தான்) என்று தாமஸ ஜனமோஹநார்த்தமாகப் பொய்தூல்சொல்லு கிற அவதாரங்கள்போலன்றிக்கே பொய்கலவாதபடி அவரோடேகலந் து [३५६५५५५५५ ३५६५५५५५५५] (மக்நாதுத்தாதே) என்று ஸம்ஸாரஸாகர மக்ந

ஐக லுமுத்தரணமே ப்ரயோஜனமாக சேதநுக்கு ஹிதாம்ஸத்தில் வேண்டு மர்த்தங்கனெல்லாம் (இன்கவிபாதிம் பரமகயிகளால் தன்கவி தான்தன்னைப் பாடுவியாதே - ஸ்குவந்தெனதுட னுக்கியென்னல் தன்னை வனகவிபாதிம்) என்கிறபடியே ஸ்பரஸபராகராதிகள் முதலாழ்வார் முதலானிருக்க அவர்களாலே பாடுவியாதே, லைலோடதிஷ்டம்வாரமா ன சாக்நோக்யவலமத்தோடொட்ட திருவாய்மே தியாசிற ப்ரபந்தராஜ த்தாலே வெளியிடுகையாலும் இவ்வாழ் வாரமட்டி ஸாராந்தோலே ப்ராக்ருததரவப் தாரகபோஷக ஜோட்டப் பிருக்கையிந்திக்கே உண ணுஞ்சோறு பருகுநீர்முதலானவைமெல்லாமவெனயாக ப்ரயோத் ப்ரப்ருதி ஸ்த்யாக்யாபேகிதராய் ததேககதவவபராக யிருக்கையா லே ப்ராக்ருதி லம்பந்த நிபந்தமாச வ்ருகிபஹ்மயிப்ரலம்ப பரமாதா ஸக்தி தோஷங்கனில்லாதவராகையாலும் மயர்வமதி லெவ்ருளப்பெற் ற வாழ்வார்களெல்லாம் இவர்க்கு அவ்வவங்காயிருக்கையாலும் இவரு டையுடக்த்யதுஷ்டாங்களை பரமணமாக வக்கீரகவாகையாலும் சொல் லினேனென்ன இதுக்கு தாத்பர்யமாயிற்று இனி ஆசார்பஸ்வரூப [ச சாஸ்யசீதக] (ஆசார்யதேவோஹவ) என்றும் [ஸாஸ்யஸாஸ்யசீதக] (ஸாஸ்யாந்நாராயணோதேவ) என்றும் [ஸாஸ்யஸாஸ்யசீதக] (ஆ சார்பஸ்வஹிஸ்ஸாஸ்யாந்) என்றும் [ஸாஸ்யஸாஸ்யசீதக] (குருரோவபரம்ப ரஹ்ம) என்றும் ஸாஸ்யாந்நாராயணாகவும் சொல்லாநின்றது. மமுத லிகனெல்லாரும் "ஈஸ்வரனைப் பற்றுகைக் கையப்பிடித்துக் கார்யங்கொ ள்ளாமோபாதி ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலேப்பிடித்துக் கார்யங்கொள னாமோபாதி"யெனறு ஏகக்யக்தியாகவும் ஆசார்ப ஸ்வருவர்க்கு முபகாரக னென்று ஈஸ்வர்பத்ருயாகவும் சொல்லாநின்றாரக்க இதுருக்தம்-வங் கூ டிய யநுளிச்செய்யவேணுமென்ன, கேவல ஹக்யத்ஸ்வரூபமென்னடாது, கேவல பரிசுத்தாத்மஸ்வரூப மென்னவுங் கூடாது, நரங்கலந்த சிங்கமெ ன்று நரத்வ வரிடஹத்வங்க ளிரண்டுங் கூடின நரவரிடஹாவதாரம்போ லே அப்யத்ஹாதமா யிருப்பதென்று. எவ்வினையென்னில்? கேவலஹ க்யத்ஸ்வரூபமென்றால் குருபரம்பரைமெல்லாமென்றேயாய் ஸ்வரூப க்யதோஷம் வரும். ஆதஹ்ஸ்வரூபமென்றால் அனைக ப்ரமாண விரோ தம் வரும். ஆகையாலே [ஸாஸ்யஸாஸ்யசீதக] (ஹஸ்தரஸ்த்ருதியஸ்து) எ ன்று பலபத்ராமன் சேஷாவதாரமா யிருக்கச்செய்தேயும் நிக்ருஷ்ட ஹக்யத்ஹ்மம் கஸ்துஇதுவுடொரு ஹக்யவாதாரமாய் தஸாவதாரா த்ஹ்ருதமாலுப்போலே ஆதேயத்வவிதேயத்வஸேஷத்வ ஸக்ஷணங்க னொடுபுடைய முக்யதுஹ்ருதராய் பரமைகார்திகளான விலக்ஷண ப்ரமக் களை யதிஷ்டித்து தப்தாமபிணடவத் பஹிஸ்புரணமாக அப்யத்ஹ்மமாய் நின்றுள்ள விலக்ஷணப்ரமபிணட ஹக்யத்ஸ்வரூபமென்று கொள்ள

